

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

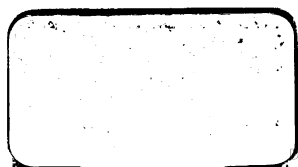
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Rome and Juliet
ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΥΠΟ

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ καὶ Ζ. ΓΡΥΠΑΡΗ

(ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ ΑΡΙΘ. 14).

1873.

Malone H. 82.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΔΕΛΑΣΚΑΛΑΣ, πρίγκηψ τῆς Βερόνης.

ΠΑΡΙΣ, νέος εὐπατρίδης, συγγενὴς τοῦ πρίγκηπος.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

} Ἀρχηγοὶ τῶν δύο ἀντιπάλων οἰκογενειῶν.

Εἰς ΓΕΡΩΝ, συγγενὴς τοῦ πρίγκηπος καὶ φίλος τοῦ Ῥωμαίου.

ΡΩΜΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μοντέγου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ, συγγενὴς τοῦ πρίγκηπος καὶ φίλος τοῦ Ῥωμαίου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ, ἀνεψιὸς τοῦ Μοντέγου καὶ φίλος τοῦ Ῥωμαίου.

ΤΥΠΑΛΛΟΣ, ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Καπουλέτου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ, μοναχὸς Φραγκισκάνος.

ΙΩΑΝΝΗΣ, μοναχὸς τοῦ αὐτοῦ τάγματος.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ, ὑπηρέτης τοῦ Ῥωμαίου.

ΣΑΜΨΩΝ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ } Ὑπηρέται τοῦ Καπουλέτου.

ΑΒΡΑΑΜ, ὑπηρέτης τοῦ Μοντέγου.

ΒΟΤΑΝΟΠΩΛΗΣ.

ΤΡΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰς ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΔΟΣ.

Εἰς ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΥ.

ΠΕΤΡΟΣ.

Εἰς ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ.

ΚΥΡΙΑ ΜΟΝΤΕΓΟΥ.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.

ΙΟΥΛΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Καπουλέτου.

ΤΡΟΦΟΣ τῆς Ἰουλίας.

Πολιταὶ τῆς Βερόνης, ἄνδρες καὶ γυναῖκες συγγενεῖς τῶν οἰκογενειῶν Μοντέγου καὶ Καπουλέτου, προσωπιδόφοροι, φύλακες, ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, ὑπηρέται κτλ.

Ἡ σκηνὴ εἰς Βερόνην· ἐν τῇ πέμπτῃ πράξει πρὸς στιγμὴν εἰς Μάντουαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δύο οικογένειαι ἐξ ἴσου εὐγενεῖς κατοικοῦσιν εἰς τὴν περιώ-
νυμον πόλιν τῆς Βερόνης ὅπου μέλλει νὰ ἐκτυλιχθῇ τὸ ἡμέ-
τερον δράμα. Ἡ ἀρχαία των ἔχθρα ἐξεγείρεται ἐκ νέου καὶ αἱ
χεῖρες τῶν πολιτῶν βάφονται εἰς τὸ αἷμα τῶν πολιτῶν. Δυὰς
ἐρατεινὴ γεννᾶται ἐκ τῶν κόλπων τῶν δύο τούτων ἐχθρικῶν
πρὸς ἀλλήλας οἰκογενειῶν· ἡ τύχη καταδιώκει τοὺς ἐραστάς,
μόνος δὲ ὁ πανόδυρτος θάνατός των κατορθοῖ νὰ ἐξαλείψῃ καὶ
θάψῃ τὴν ἔχθραν τῶν οἰκογενειῶν των. Ἐλθετε νὰ ἰδῇτε ποίαν
ἀπαισίαν καὶ ταχεῖαν αὐλακα, ποῖον ἵχνος θανάτου καὶ λύπης
ἀφῆκεν ὁ ἔρως οὗτος! Ἐλθετε νὰ ἰδῇτε τὴν ἔχθραν ταύτην
ἣτις μόνον πρὸ τῶν πτωμάτων δύο παιδίων κατεπραύνη!
Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἔργον ὅπερ σᾶς προσφέρει τὸ ἡμέτερον θέα-
τρον· πρὸς τοῦτα δύο-μόνον ὥρας σᾶς ζητοῦμεν. Εὐαρεστηθῆτε
νὰ προσέξετε, καὶ ἐὰν διαφύγωσιν ἡμᾶς λάθῃ τινα, ὁ ζῆλος
ὁμῶς ἡμῶν θέλει καλύψει αὐτά.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Δημοσία πλατεῖα.

(Εἰσέρχονται ὁ Σαμφὼν καὶ ὁ Γρηγόριος ὠπλισμένοι μὲ ξίφη
καὶ ἀσπίδας).

ΣΑΜΨΩΝ

Ἐγὼ λέγω, Γρηγόρη, νὰ μὴν ἀφήσουμε νὰ μᾶς καθαλικέψουν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Βέβαια, βέβαια, ἀλλέως θὰ ἤμεθα ζῶα.

ΣΑΜΨΩΝ

Θέλω νὰ εἰπῶ πῶς ἐὰν μᾶς παραφορτωθοῦν νὰ ἀντισταθοῦμε.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Καὶ θέλει ῥώτημα; ὅσο ζῆς θάσῃ καλὰ τὸ κεφάλι σου ὡς ἔχεις.

ΣΑΜΨΩΝ

Ἐγὼ ἅμα ἀρχίσω νὰ χτυπῶ δὲν κρατιοῦμαι πλέον.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Τὸ καλὸν εἶναι ὅτι ἀργεῖς νὰ κινηθῇς.

ΣΑΜΨΩΝ

Ἀργῶ! ἄς ἰδῶ κανένα σκυλομοντέγον καὶ βλέπεις πῶς κινουῦμαι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ναί, βέβαια, κινεῖσαι, δηλαδὴ φεύγεις. Τὸ καλὸ τὸ παλη-
κάρι στέκει εἰς τὴν θέσιν του καὶ περιμένει.

ΣΑΜΨΩΝ

Σὲ λέγω ὅτι φθάνει νὰ ἰδῶ κανένα σκυλομοντέγον καὶ ἀ-
μέσως ἀνάφτει ὁ σκουφός μου· εὐθὺς πέρνω τὸ μέρος τοῦ τοίχου
καὶ καλὰ ξεμπερδεύματα δι' ἐκεῖνον ποῦ μοῦ ἀντισταθῇ, εἴτε
ἄνδρας εἶναι, εἴτε γυναῖκα, εἴτε κορίτσι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Αὐτὸ θὰ εἰπῇ πῶς εἶσαι δειλός, διότι μόνον οἱ δειλοὶ πέρ-
νουν τὸ μέρος τοῦ τοίχου.

ΣΑΜΨΩΝ

Ἐχεις δίκαιον δι' αὐτὸ καὶ αἱ γυναῖκες, ἐπειδὴ εἶναι σὰν
τὰ ἀγγεῖα ποῦ σπάνουν εὐκολα, μαζώνονται εἰς τὸν τοῖχον δι'
αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ διώξω μακριὰ ἀπὸ τὸν τοῖχον τοὺς ὑπερ-
ρέτας τοῦ Μοντέγου καὶ θὰ καρφώσω τὰς ὑπηρετρίας του.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Καλὸ κι' αὐτό· μαλλόνουν οἱ κύριοι μαλλόνουν καὶ οἱ ὑπερ-
ρέται.

ΣΑΜΨΩΝ

Ἀδιάφορον θέλω νὰ φανῶ ἄγριος μὲ τοὺς ἄνδρας καὶ σκλη-
ρὸς μὲ τὰ κορίτσια, θὰ τινάξω τὴν προβιά τους.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Θά τινάξης τὴν προβιά τῶν κοριτσιῶν !

ΣΑΜΨΩΝ

Τὴν προβιά, τὴν ποδιά, ἐξήγησέ το ὅπως θέλεις

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Εὐχαριστῶ, ἄς τὸ ἐξηγήσουν ἐκεῖναις ποῦ θὰ τὸ πάθουν.

ΣΑΜΨΩΝ

Θὰ τὸ πάθουν βέβαια καὶ θὰ τὸ αἰσθανθοῦν. Εἶμαι φοβερός εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Σιώπα, μὴ φλυαρῆς. Ἔρχονται Μοντέγοι. Φόρα τὰ σπαθιά,
(Εἰσέρχονται ὁ Ἀβραὰμ καὶ ὁ Βαλθάσαρ.)

ΣΑΜΨΩΝ

Τὸ ἐτράβηξα τὸ σπαθί μου, μόνον δόσε τους αἰτία διὰ νὰ
πιασθοῦμε· ἐγὼ θὰ ἔλθω ἀπὸ πίσω σου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Δηλαδή θὰ γυρίσης καὶ θὰ φύγης.

ΣΑΜΨΩΝ

Μὴ φοβῆσαι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Διὰ σέ ! δὲν φοβοῦμαι καθόλου.

ΣΑΜΨΩΝ

Πρῶτον καὶ κύριον ἄς κάμωμεν ὥστε ὁ νόμος νὰ ᾖ ὑπὲρ
ἡμῶν. Ἄς τοὺς ἀφήσωμεν νὰ πλησιάσουν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὅταν θὰ περάσουν ἀπὸ κοντά μου θὰ στραβώσω τὸ σῶμα
μου, καὶ ἔπειτα βλέπομεν. . . .

ΣΑΜΨΩΝ

Ναί, βλέπομεν, ἰδοὺ ἔρχονται. Ἐγὼ θὰ δαγκάσω τὸ δάκτυ-
λόν μου καὶ θὰ τοὺς κυττάξω. Ἐάν τὸ ὑποφέρουν, θὰ εἴπῃ ὅτι
εἶναι ἄνθρωποι.

ΑΒΡΑΑΜ

(Σταματῶν πρὸ τοῦ Σαμφῶνος.) Ἡμᾶς φοβερίζετε καὶ δαγκά-
νετε τὸ δάκτυλό σας, κύριε;

ΣΑΜΨΩΝ

Κύριε ! . . . δαγκάνω τὸ δάκτυλό μου.

ΑΒΡΑΑΜ

(Μᾶλλον ἐντόνως καὶ πλησιάζων.) Ἡμᾶς λοιπὸν φοβερίζετε καὶ
δαγκάνετε τὸ δάκτυλό σας, κύριε ;

ΣΑΜΨΩΝ

(Μετά τινα παῦσιν πρὸς τὸν Γρηγόριον.) Γιὰ εἶπέ μου, μὲ δίδει
ὁ νόμος τὴν ἄδειαν νὰ εἰπῶ *ναί* ;

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁχι.

ΣΑΜΨΩΝ

Ὁχι, κύριε, δὲν δαγκάνω τὸ δάκτυλό μου διὰ νὰ σᾶς φοβε-
ρίσω, ἀλλὰ διότι μοῦ ἄρσει.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Καθὼς βλέπω, κύριε, κρεμνᾶτε τὸ ζουνάρι σας διὰ καυγᾶ.

ΑΒΡΑΑΜ

Διὰ καυγᾶ ! καθόλου, κύριε.

ΣΑΜΨΩΝ

Μὴ στενοχωρῆσθε, ἐὰν αὐτὸ σᾶς εὐχαριστῇ· εἰμαι εἰς τὰς
διαταγὰς σας· ὁ κύριος τὸν ὁποῖον ὑπηρετῶ ἔχει τοῦλάχισον
τὴν ἀξίαν τοῦ ἰδικοῦ σας.

ΑΒΡΑΑΜ

(Ἰωηρῶς.) Δὲν εἶναι καθὼς ὁ ἰδικός μου.

ΣΑΜΨΩΝ

Κύριε ! Κύριε !

(Ἐμφανίζεται ὁ Βενβόλιος εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

(Πρὸς τὸν Σαμφῶνα.) Εἶπε ὅτι ὁ ἰδικός μας εἶναι καλλίτε-

ρος Ἰδοὺ ἓνας συγγενῆς τοῦ κυρίου μας ὁ ὁποῖος μᾶς πλησιάζει.

ΣΑΜΨΩΝ

(Ἵψηλοφώνως.) Ὁ κύριός μου εἶναι καλλίτερος ἀπὸ τὴν ἰδιότητά σου.

ΑΒΡΑΑΜ

Ψεύδεσαι.

ΣΑΜΨΩΝ

Ἐσπαθώσατε, ἐὰν ἦσθε παληκάρια. Γρηγόρη, μὴ λησμονήσης τὸ περίφημο κόλπο σου.

(Οἱ τέσσαρες ὑπηρετῶν συμπλέκονται.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Κάτω τὰ σπαθιά, ἀνόντοι· δὲν ἤξεύρετε τί κάμνετε. (Καταβιάζει τὰ ξίφη τῶν ὑπηρετῶν.)

(Εἰσέρχεται ὁ Τυπάλδος.)

Σὲ λοιπὸν, Βενβόλιε, εὐρίσκω μὲ ξίφος γυμνὸν ἐν μέσῳ τῶν ἀγενῶν τούτων ὑπηρετῶν; Στρέψον τὴν κεφαλὴν καὶ ἰδέ. Ὁ θάνατός σου εἶναι εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους μου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Προσεπάθουν νὰ τοὺς χωρίσω καὶ νὰ τοὺς εἰρηνεύσω. Ἐπανάφερον τὸ ξίφος σου εἰς τὴν θήκην ἢ μεταχειρίσθητι αὐτὸ ὡς ἐγὼ διὰ νὰ καταπαύσης τὴν ἔριδα ταύτην.

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Πῶς, κρατεῖς τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα καὶ μὲ δμῖλεις περὶ εἰρήνης! Ἀποστρέφομαι τὴν λέξιν ταύτην, ὡς ἀποστρέφομαι τὸν ἄδην, ὡς ἀποστρέφομαι σὲ καὶ ὅλους τοὺς Μοντέγους. (Ὅρμῃ κατ' αὐτοῦ.) Φυλάξου, ἀνὰνδρε! (Εἰσέρχονται διάφοροι ἐκ τῶν δύο οἰκογενειῶν, διαιροῦνται καὶ ἡ συμπλοκὴ καθίσταται γενικὴ· Τότε προστρέχουσι πολῖται ὀπλισμένοι μὲ χονδράς ράβδους.)

Εἰς Πολίτην

Ἐμπρός, φέρετε ράβδια, ρόπαλα, σπαθιά. Σπάστε τὰ πλευρά τους γιὰ νὰ μάθουν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ πιάωνται εἰς τοὺς δρό-

μους. Κάτω οί Καπουλέτοι ! Κάτω οί Μοντέγοι ! (Εισέρχεται ὁ Καπουλέτος φορῶν τὸν μακρὸν κοιτωνίτην του καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς κυρίας Καπουλέτου.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τὶ θόρυβος εἶναι αὐτὸς ; τί σημαίνει τοῦτο ; Φέρετε τὸ μέγα ξίφος μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Φέρετε τὴν βακτηρίαν του ! γρήγορα τὴν βακτηρίαν του. (Πρὸς τὸν σύζυγόν της.) Διατί ζητεῖτε τὸ μέγα ξίφος σας ;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Θέλω τὸ ξίφος μου ! ὁ γέρων Μοντέγος ἔρχεται νὰ με προσβάλῃ· ἰδοὺ αὐτός. Ὁ σιδηρὸς ἀστράπτει εἰς τὴν χειρὰ του καὶ με προκαλεῖ.

(Εἰσέρχονται ὁ Μοντέγος καὶ ἡ κυρία Μοντέγου.)

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

Καπουλέτε ! . . . Καπουλέτε ! . . . (Πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν.)
Ἀφήσατέ με σῆς ! Μὴ με κρατεῖτε !

ΚΥΡΙΑ ΜΟΝΤΕΓΟΥ

Δὲν θὰ κινηθῇς ἀπ' ἐδῶ· οὔτε βῆμα δὲν θὰ κάμῃς πρὸς τὰν ἐχθρόν σου.

(Εἰσέρχεται ὁ Πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του)

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἰπῆκοι ἀντάρται, ἐχθροὶ τῆς εἰρήνης, οἵτινες βεβηλοῦτε τὸν χάλυθα τοῦτον βάπτοντες αὐτὸν εἰς ἀδελφικὸν αἷμα ! . . . (Ἡ πάλῃ ἐξακολουθεῖ.) Ἐ λοιπόν ! με ἀκούετε ; Ἀνθρώποι εἶναι αὐτοὶ ἢ ἄγρια θηρία ; Τὰ βασανιστήρια εἶναι ἔτοιμα δι' ἐκείγον ὅστις δὲν με ὑπακούσῃ. (Ἡ πάλῃ παύει.) Παύσατε σδύνοντες τὴν καταδιβρώσκουσαν ἡμᾶς λύσσαν εἰς τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν σας ῥέον κρουνηδὸν αἷμα. Παύσατε, λέγω· ἰδοὺ ἡ ἀπόφασις τοῦ πρίγκηπος, ἀπόφασις τὴν ὁποίαν τῷ ὑπαγορεύει δικαία ὀργή. Ἐνεκα σοῦ, γέρων Καπουλέτε, καὶ ἔνεκα σοῦ, γέρων Μοντέγε, τρεῖς ἐμφύλια ῥήξεις, προελλθοῦσαι ἐκ μιᾶς μά-

νης λέξεως, διατάραξαν τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεώς μου καὶ ἠνάγκασαν τοὺς γηραιούς πολίτας τῆς Βερόνης νὰ ἀποθέσωσι τὰ σοβαρὰ καὶ κόσμια ἐνδύματά των καὶ νὰ ὀπλίσωσι διὰ δοράτων τὰς ὑπὸ τοῦ γήρατος τρεμούσας χεῖράς των· τὰ ὅπλα ταῦτα ἐπαλαιώθησαν ὑπὸ τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ἡ ἔχθρα σας δὲν ἡδυνήθη νὰ παλαιωθῇ. Ἐὰν καὶ ἄλλοτε διαταράξετε τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως, μάθετε ὅτι θὰ πληρώσετε μὲ τὴν ζωὴν σας τὴν διατάραξιν ταύτην. Καὶ τώρα, ὑπάγετε, ἀποχωρήσατε ἐν εἰρήνῃ. Ὑμεῖς, Καπουλέτε, ἀκολουθήσατέ με· ὑμεῖς, Μοντέγε, ἔλθετε εἰς τὸ παλαιὸν δημαρχεῖον, ἐκεῖ θὰ σᾶς δώσω τὰς διαταγὰς μου. Καὶ πάλιν σᾶς λέγω, ἔὰν θέλετε τὴν ζωὴν σας, ἀναχωρήσατε.

(Ὁ πρίγκηψ ἐξέρχεται μετὰ τῆς ἀκολουθίας του. Ὡσαύτως ἐξέρχονται καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ ἐκτὸς τοῦ γέροντος Μοντέγου, τῆς συζύγου του καὶ τοῦ Βενβολίου.)

MONTEGOS

Τίς ἐξήγειρε τὴν ἀρχαίαν ταύτην ἐρίδα ; Λέγε, ἀνελφέ μου·
Ἦσο ἐδῶ ὅταν ἤρχισεν ἡ συμπλοκὴ ;

BENBOAIOS

Ὅταν ἐγὼ ἐφθασα, οἱ ὑπηρέται τοῦ Καπουλέτου καὶ οἱ ὑπηρέται σας εἶχον ἤδη συμπλακῇ· ἠθέλησα νὰ τοὺς χωρίσω καὶ ἔσυρα τὸ ξίφος. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐφάνη ὁ Τυπάλδος, ὁ μανιώδης Τυπάλδος, μὲ τὸ ξίφος γυμνὸν, προκαλῶν με διὰ τῶν ὕβρεών του· τὸ ξίφος τοῦ ἀστράπτον κινεῖται περὶ τὴν κεφαλὴν μου, καὶ ὁ ἄνεμος τὸν ὅποιον διασχίζει διὰ τῆς ἀδυνάτου λεπίδος τοῦ τῷ ἀποκρίνεται διὰ περιφρονητικοῦ συριγμοῦ. Ἐνῷ ἡμεῖς διεξιφιζόμεθα, ἦλθον πολλοὶ καὶ ἔλαβόν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα· ἡ δὲ συμπλοκὴ εἶχε γίνει γενικὴ ὅτε ἦλθεν ὁ πρίγκηψ καὶ μᾶς διεχώρισε.

KYPIA MONTEGOS

Ἄλλ' ὁ Ῥωμαῖός μου ποῦ εἶναι; τὸν εἶδατε σήμερον; Δοξάζω τὸν Θεὸν ὅτι δὲν εὑρέθη ἐδῶ.

BENBOAΙΙΟΣ

Κυρία, μίαν ὥραν πρὶν ὃ ἥλιος ἐπιχύσῃ τὸ ἱερὸν φῶς του ὑπὸ τοὺς χρυσοῦς θόλους τοῦ οὐρανοῦ, ἐξῆλθον τῆς κατοικίας μου ἔχων τὸ πνεῦμα τεταραγμένον. Ἀφῆκα τὴν Βερόνην καὶ διευθυνόμενὴν πρὸς τὸ δάσος τῶν συκομωρεῶν τῶν πεφυτευμένων εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως καὶ εἶδον τὸν υἱόν σας περιδιαβαζόντα ἐκεῖ. Διευθύνθην πρὸς αὐτόν, ἀλλ' εἰς τὴν προσέγγισίν μου ἐκρύβη εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Πρὸς τί νὰ τὸν ἀκολουθῶ; μήπως δὲν ἤξευρα ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ μένουσα μόνη ἐξιχνιάζει πολλὰ μυστήρια καὶ λύει πολλὰ ζητήματα; Τὸν ἔκρινα κατὰ τὰ αἰσθήματά μου· ἐσεβάσθην τὴν μόνωσίν του, καὶ ἐξηκολούθησα τὸν περίπατόν μου χωρὶς νὰ ταραξῶ τὸν ἰδικόν του, ἀποφεύγων μετὰ προσοχῆς τὸν ὄνειροπόλον ὅστις με ἀπέφευγε μετὰ προσοχῆς.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

Πρὸ πολλοῦ ὃ υἱός μου φέρεται οὕτω· πολλάκις ἤδη περὶ τὴν πρωΐαν τὸν εἶδον μιγνύοντα εἰς τὴν ἐωθινήν δρόσον τὴν δρόσον τῶν δακρύων του καὶ χαιρετίζοντα διὰ τῶν θλιβερῶν ξεναγμῶν του τὰ ὑπὸ τῆς ἡοῦς χρυσιζόμενα νέφη. Ἀλλὰ μόλις ὃ ἥλιος φανῇ ὅπως πληρώσῃ χαρὰς ὅλα τὰ ὄντα· μόλις τὰ σκιερὰ παραπετάσματα ὑπὸ τῶν ὁποίων καλύπτεται ἡ ἡὼς ἀνοιγῶσι διὰ νὰ διέλθωσι τὰ πυρὰ τῆς ἡμέρας, ὃ υἱός μου φεύγει τὸ φῶς· εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν σιωπηλός, κλείει θύρας καὶ παράθυρα καὶ μένει μόνος ἐντὸς τῆς τεχνητῆς ταύτης σκοτίας. Ὁ χαρακτήρ οὗτος προοιωνίζεται ὀλέθριον τέλος καὶ θὰ χύσωμεν πολλὰ δάκρυα ἐὰν φρόνιμός τις φίλος δὲν κατορθώσῃ διὰ τῶν συμβουλῶν του νὰ σώσῃ τὸ τέκνον μας.

BENBOAΙΙΟΣ

Εὐγενῇ θεῇ μου, γνωρίζετε τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς θλίψεως ;

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

Δὲν δύναμαι νὰ μαντεύσω τὸ μυστήριόν του. Αὐτὸς ὃ ἔδιος ἀρνεῖται νὰ με τὸ εἰπῇ.

BENBOΛΙΟΣ

Μετεχειρίσθητε ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ τὸ μάθετε ;

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

Οὐ μόνον ἐγὼ προσεπάθησα ἀλλὰ καὶ ἄλλοι φίλοι ἰ, πᾶθον· πλὴν εἰς μάτην. Κρατεῖ δι' ἑαυτὸν τὰς σκέψεις του, ὅπερ ἴσως ἐπικίνδυνον. Ἡ πληγωμένη αὕτη καρδιά κλείεται πρὸς πάντα ὀφθαλμόν, κρύπτεται ἀπὸ πᾶσαν ἔρευναν· μαραινεται ἐν τῇ ἡβῃ ὡς ὁ νεαρὸς κάλυξ τὸν ὁποῖον δάκνει ζηλότυπος σκώληξ πρὶν ἀνολέωσιν εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τὰ μυροβόλα φύλλα του, πρὶν ἢ καλλονή του ἐκτεθῇ εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Ἄς μαντεύσωμεν τὴν πηγὴν τῆς θλίψεώς του, καὶ ἄς τὴν θεραπεύσωμεν ἅμα τὴν γνωρίσωμεν.

(Φαίνεται ὁ Ῥωμαῖος εἰς ἀπόστασιν τινα.)

BENBOΛΙΟΣ

Ἄλλ' ἰδοὺ αὐτός· ἐπιτρέψατέ μοι σᾶς παρακαλῶ νὰ μείνω μόνος μετ' αὐτοῦ ἐπὶ ὀλίγας στιγμᾶς. Ἡ θὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεώς του ἢ ἡ καρδιά του θὰ ἦναι διὰ παντὸς κεκλεισμένη πρὸς ἐμέ.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

Μεῖνον λοιπὸν μετ' αὐτοῦ καὶ εἴθε νὰ ἐπιτύχῃς. Εἴθε νὰ ἐξομολογηθῇ πρὸς σὲ εἰλικρινῶς. Ἔλθετε, κυρία, ἄς ὑπάγωμεν. (Ἐξέρχεται μετὰ τῆς κυρίας Μοντέγου.)

BENBOΛΙΟΣ

(Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον προχωροῦντα.) Καλημέρα, φίλε.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μοῦ εὐχесαι καλὴν ἡμέραν; Τόσον πρωτὶ λοιπὸν εἶναι ;

BENBOΛΙΟΣ

Πρὸ ὀλίγου ἐσήμερον ἐννέα ὥραι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄ! αἱ θλιβεραὶ ὥραι μᾶς φαίνονται ἀτελεύτητοι. Νομίζω ὅτι εἶδα τὸν πατέρα μου ἀναχωροῦντα κατεσπευσμένως.

BENBOΛΙΟΣ

Ἐκεῖνος ἦτο. Εἶπέ μοι, Ῥωμαῖε, ποῖα θλίψις σοὶ καθίστα
μακρὰν τὴν παρέλευσιν τῶν ὥρων;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἡ θλίψις ὅτι δὲν ἀπῆλause ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ καθίστα
αὐτὰς βραχυτέρας.

BENBOΛΙΟΣ

Μήπως εἶσαι ἐρωτευμένος;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶμαι ἄθλιος.

BENBOΛΙΟΣ

Ἄθλιος!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄθλιος καὶ ἐλκεῖνός ἀφότου μὲ λησμονεῖ ἐκείνη τὴν ὁποίαν
ἀγαπῶ.

BENBOΛΙΟΣ

Φεῦ! διατὶ ὁ ἔρως ὅστις παρίσταται τόσον γλυκὺς, εἶναι
τόσον σκληρὸς καὶ τρομερός!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Φεῦ! διατὶ ὁ ἔρως ὅστις εἰκονίζεται μὲ ταινίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει τόσον βιαίαν θέλησιν καὶ τόσον ἀδαμάστους ἐπιθυμίας! (Πρὸς τὸν Βενδόλιον) Φίλε, ποῦ θὰ γευματίσωμεν; (Στενάζει.) Συμπλοκὴ ἐγένετο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου· ἡξεύρω περίπου περὶ τίνος πρόκειται. Τὰ πάντα δύναται τις νὰ πράξῃ ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ἔχθρας, ἀλλὰ πλειότερα ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Ὡς ἔρως! πνιγρὰ μνηδαμνότης! ἔχθρα καὶ πάλῃ κρυπτόμεναι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτος! γόνιμον κενόν! σοβαρὰ ματαιότης! παράλογον χάος φιλομειδῶν μορφῶν! ἄτμὲ στίλβων εἰς τὰ ὄμμα-
τα! ἀσθένεια τοῦ υἱοῦς ἀνθρώπου! ὕπνε τοῦ γρηγοροῦντος ἀνθρώπου! ἀσθημα ἀλλόκοτον ὅπερ οὐδέποτε εἶναι ὅ,τι φαίνεται! ἰδιοτροπία τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι καὶ τὴν ὁποίαν ἀποστρέφομαι! ἔρως τὸν ὁπῶν διατηρῶ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς

μου και τὸν ὅποιον δὲν ἀγαπῶ ! Ἀλλὰ διατὶ γελᾷς ;

BENBOΛΙΟΣ

Ὅχι, φίλτατε, δὲν γελῶ· κλαίω μᾶλλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀγαθὴ καρδιά! καὶ μὲ συγχωρεῖς νὰ ἐρωτήσω διατὶ κλαίεις;

BENBOΛΙΟΣ

Διότι θλίβεται ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ζήτησον λόγον ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Ἡ θλίψις τὴν ὁποίαν εἶχα ἐδῶ κεκλεισμένην εἰς τὸ στήθος μου ἦτο ἰδική μου, ἀνῆκεν εἰς ἐμὲ μόνον· τί θὰ γίνω ἐὰν προσθέσης καὶ τὴν ἰδικήν σου; τί θὰ συμβῇ ἐὰν εἰς τὴν τοῦ ἔρωτος θλίψιν προστεθῇ καὶ ἡ τῆς φιλίας; Ἀ! Βενδόλιε, ὁ ἔρως γεννᾶται ἐκ τοῦ ἀτμοῦ τῶν στεναγμῶν· ἱκανοποιούμενος, εἶναι πῦρ λάμπων εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἔραστοῦ· μὴ ἱκανοποιούμενος, εἶναι θάλασσα τρεφομένη ἐκ τῶν δακρύων αὐτοῦ· τί ἄλλο εἶναι ἀκόμη; σιωπηλὴ παραφροσύνη, φονικὴ πικρία, παραμυθιτικὴ ἡδύτης, ἀγωνία καὶ χαρά. Χαῖρε, ἐξάδελφε. (Κινεῖται διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.)

BENBOΛΙΟΣ

Μίαν στιγμὴν δὲν εἶναι καλὸν νὰ μὲ παραιτῇς οὕτω μόνον, ἄφησέ με νὰ σὲ συνοδεύσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Θὰ δυσκολευθῇς νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Ὁ Ῥωμαῖος δὲν ἡξεύρω ποῦ εἶναι. Ζήτησέ τον καὶ εὔρε τον ἐὰν δύνασαι· εἶναι ἀπῶν.

BENBOΛΙΟΣ

Ἀς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως· ποίαν ἀγαπᾷς;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σπουδαίως; θέλεις νὰ κλαύσω;

BENBOΛΙΟΣ

Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον· ἀρκεῖ νὰ ὁμιλήσῃς ὡς ἄνθρωπος ἐχῶς τὸ λογικόν του.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Θά ἤμῃ σοβαρὸς καὶ λογικὸς ὅσον θέλεις· σοβαρὸς ὡς ἂν ἤμην εἰς τὴν κλίνην τοῦ θανάτου, λογικὸς ὡς ἂν συνέταττον τὴν διαθήκην μου. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ἀπαιτεῖς, σοὶ λέγω σπουδαίως ὅτι ἀγαπῶ μίαν γυναῖκα.

BENΒΟΛΙΟΣ

Σχεδὸν τὸ εἶχον μαντεύσει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶσαι μάντις, ἐξάδελφέ μου. — Σοὶ προσθέτω ὅτι εἶναι ὠραία.

BENΒΟΛΙΟΣ

Ἐξαίρετος δικαιολογία διὰ νὰ ἀποθάνῃ τις ἀπὸ θλίψιν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐν τούτοις αὐτὴ τὴν ὅποιαν ἀγαπῶ μένει ἄτρωτος εἰς τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος, εἶναι φρούριον ἀπόρητον, θώραξ ἀδιαπέραστος, ἀρετὴ σιδηρόφρακτος, ψυχὴ Ἀρτέμιδος. Οὐδεμίαν ἐπιβροχὴν ἐχουσιν ἐπ' αὐτῆς οἱ ἐρωτικοὶ λόγοι καὶ τὰ περιπαθῆ βλέμματα· ὁ χρυσὸς, ὅστις δελεάζει τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους, εἶναι ἀνίσχυρος ἐπὶ τῆς λιθίνης ταύτης καρδίας. Ὡς Ῥοζαλίνα πολυθέλητη, θὰ ἀποθάνῃ χωρὶς ἔρωτα καὶ ἡ καλλονὴ σου θὰ συναποθάνῃ μετὰ σοῦ.

BENΒΟΛΙΟΣ

Ἦρκισθη λοιπὸν νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ παρθένος;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἦρκισθη, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου καταστρέφει ἀνωφελῶς τὰ θέλητρά της. Ἐὰν ἡ Ῥοζαλίνα ἀποθάνῃ παρθένος, ὁ κόσμος καταστρέφεται καὶ ἡ καλλονὴ ἐξορίζεται διὰ παντός. Ὡς ὠραιότατη καὶ φρονιμωτάτη Ῥοζαλίνα! Ἀγγελε τὸν ὅποιον περιμένει ὁ παράδεισος, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ἡ εὐτυχία θὰ μὲ φέρῃ εἰς ἀπελπισίαν, ὠρκίσθης νὰ μὴ ἀγαπήσῃς ποτὲ, ὅρκος ἀπαίσιος τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος ἐπαναλαμβάνει ἐνόσω ζῇ καὶ ὅστις μὲ φονεύει ζῶντα.

BENBOAIOS

Ἄκουσον, φίλε, ἀκολούθησον τὴν συμβουλὴν μου· λησμονήσον αὐτὴν τὴν γυναῖκα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δίδαζόν με λοιπὸν πῶς νὰ τὴν λησμονήσω.

BENBOAIOS

Ἀπόδος τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰ βλέμματά σου. Ἴδὲ ἄλλας καλλονάς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλὸν μέσον διὰ νὰ τὴν ἀγαπήσω περισσότερον καὶ νὰ τὴν εὕρω ὠραιότεραν! Αἱ ὠραῖαι ἐκεῖναι προσωπίδες, ἡξέυρεις, αἱ ὠραῖαι ἐκεῖναι προσωπίδες, τῶν ὁποίων τὸ μέλαν μεταξόπτιλον καλύπτει νεαρὰ πρόσωπα, αἱ προσωπίδες ἐκεῖναι τῶν ὁποίων τὸ μακρὸν φίλημα ἀναπαύεται ἐπὶ παρειῶν ἀνθηρῶν, δὲν χρησιμεύουσιν εἰς ἄλλο τι εἰμὴ εἰς τὸ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζωσι τὴν δροσερότητα καὶ τὴν λάμψιν αἵτινες κρύπτονται ὑπ' αὐτάς. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀσχημία θὰ μοῦ ἐνθυμίζῃ τὴν Ῥοζαλίαν. Λησμονεῖ ποτε ὁ τυφλὸς τὸν θησαυρὸν τὸν ὁποῖον ἀπώλεσε, τὰ θαυμάσια τὰ ὁποῖα ἀπῆλαυσε; Ποτέ! Δεῖξόν μοι τὴν ὠραιωτάτην ἐρωμένην· ἡ καλλονὴ τῆς θὰ μοι ἐνθυμίσῃ ὅτι ἡ Ῥοζαλίνα ἦτο ἔτι μᾶλλον ὠραία. — Χαῖρε, ἐξάδελφε· δὲν εἶσαι τόσον μέγας διδάσκαλος ὥστε νὰ μὲ διδάξῃς τὴν τέχνην τοῦ λησμονεῖν.

BENBOAIOS

Νὰ ἀποθάνω ἐπὶ τῆς ψάθης ἐὰν δὲν μάθω αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην διὰ νὰ σὲ τὴν διδάξω. (Ἐξέρχονται ὁμοῦ.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὅδός.

(Εἰσέρχονται ὁ Καπουλίτος, ὁ Πάρις καὶ εἰς ὑπηρέτης.)

ΚΑΠΟΥΛΙΤΟΣ

Ὁ Μοντέγος καὶ ἐγὼ ὑποκείμεθα εἰς τὰς αὐτὰς ποινάς. Νο-

μίζω ὅμως ὅτι γέροντες ὡς ἡμεῖς δὲν θὰ ᾔτο δύσκολον νὰ μείνωμεν ἡσυχοί.

ΠΑΡΙΣ

Ἀμφότεροι ἀπολαύετε τοῦ κοινοῦ σεβασμοῦ καὶ εἶναι λυπηρὸν ὅτι ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη διάκεισθε ἐν διχονοίᾳ. Ἀλλ' εἰπέτε μοι, κύριε, ποίαν ἐχθρὰν ἔτυχεν ἡ αἵτησίς μου;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἢ ἐπαναλαμβάνων ὅσα σᾶς εἶπον ἤδη. Ἡ κόρη μου εἶναι πολὺ νέα· δὲν συνεπλήρωσεν ἀκόμη τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ἀγνοεῖ τὸν κόσμον. Ἄς ἀφήσωμεν νὰ παρέλθωσι δύο ἔτη, καὶ τότε σκεπτόμεθα περὶ τῶν ἀρράβωνων της.

ΠΑΡΙΣ

Ὑπάρχουσιν ἄλλαι αἵτινες μολονότι νεώτεραι, εἶναι ἐν τούτοις εὐτυχεῖς μητέρες.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ναί, ἀλλ' ἐκείνων ἡ καλλονὴ καταστρέφεται προώρως. Ἡ γῆ κατέπιεν ὅλας μου τὰς ἐλπίδας· ἡ Ἰουλίᾳ εἶναι ἡ τελευταία χαρὰ τοῦ οἴκου μου, ἡ τελευταία ἐλπίς μου, ἡ πεφιλημένη θυγάτηρ μου. Ἀλλὰ, πρόσφερον αὐτῇ τὸν ἔρωτά σου, εὐγενῇ Πάρι, κατόρθωσον νὰ σὲ ἀγαπήσῃ· ἡ συγκατάθεσίς μου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκλογῆς της· ἂν τῇ ἀρέσῃ σὲ δέχομαι, σοὶ τὴν δίδω εὐχαρίστως. Καλὰ καὶ τὸ ἐνθυμήθην· δίδω ἀπόψε μέγαν χορὸν, χορὸν ἐπίσημον τὸν ὅποιον πρὸ πολλῶν χρόνιων συνεθίζω νὰ δίδω· προσεκάλεσα ὅσους ἀγαπῶ. Ἐὰν θέλῃς νὰ ἔλθῃς, ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ ᾔσαι ὁ μᾶλλον εὐπρόσδεκτος. Εἰς τὴν ταπεινὴν οἰκίαν μου θὰ ἰδῇς πολλὰ ἄστρα λάμποντα κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν, ἄστρα γῆινα τὰ ὅποια θὰ φθονήσῃ ὁ οὐρανός. Ἐλθέ λοιπὸν νὰ ἀναμιχθῇς μετὰ τὰ ζῶντα ταῦτα ἄνθη, μετὰ τὸ θῆλυ καὶ φιλομειδὲς τοῦτο πλῆθος, μετὰ τοὺς δροσεροὺς τούτους κάλυκας τῶν ὁποίων μόλις διανοίγεται τὸ χᾶλλος. Κατ' αὐτάς

τὰς στιγμὰς αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν εὐτυχῇ καὶ παιδρὸν, ὥς ὁ νέος τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα ῥέει ζωηρὸν εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἀφοῦ ὁ χωλὸς χειμῶν ὑποχωρήσῃ πρὸ τοῦ εὐσταλοῦς ἀπριλίου. Ἐλθέ νὰ ἴδῃς ὅλας τὰς νεαράς καὶ μυροβόλους αὐτὰς καλλονάς, ἀκουσον ὅλας καὶ ἀγάπησον τὴν ἐντελεστέραν. Ἡ Ἰουλία μου θὰ ἦναι μετ' αὐτῶν. (Καλεῖ ἓνα ὑπηρέτην.) — Ἐ σὺ ! ἔλα ἐδῶ. (Τῷ ἐγχειρίζει κατάλογον.) — Θὰ διατρέξῃς τὴν πόλιν καὶ θὰ εὔρῃς ὅλα τὰ ἄτομα τῶν ὁπείων τὰ ὀνόματά εἶναι σημειωμένα εἰς αὐτὸν τὸν κατάλογον· θὰ τοῖς εἴπῃς ὅτι ἡ οἰκία μου εἶναι ἀνοικτὴ, ὅτι τοὺς πέριμένει καλὴ ὑποδοχὴ καὶ νὰ τιμήσωσι τὸν χορὸν μου. (Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Πάριδος καὶ ἀρτίνει μόνον τὸν ὑπηρέτην μετὰ τὸν κατάλογον εἰς τὴν χεῖρα.)

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Καλὸ κι' αὐτό· ὁ ἀφέντης μου εἶπε νὰ εὔρω ὅλα τὰ ὀνόματα ὅσα εἶναι σημειωμένα εἰς αὐτὸν τὸν κατάλογον. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ εἶναι σημειωμένο καὶ γραμμένο εἶναι νὰ ξεύρῃ ὁ καθένας τὴν δουλειάν του καὶ νὰ κυττάζῃ ὁ ζουγράφος τὴν βελόνα του, ὁ ῥάφτης τὸ πινέλο του, ὁ παπουτοῦς τὰ δῆχ-
τυα του καὶ ὁ ψαρεὺς τὰ καλάπὸδια του. Ἡ δική μου ἡ δουλειὰ δὲν εἶναι νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω. Ὡ ποῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή ! καὶ ποῦ στὸ διάβολο νὰ ξεκαθαρίσω αὐτὰ τὰ κινέζικα. Πρέπει νὰ εὔρω κανένα νὰ μοῦ τὰ διαβάσῃ. Ἀς ἰδοῦμε . . . ἂς ἰδοῦμε.

(Εἰσέρχονται ὁ Βενδόλιος καὶ ὁ Ῥωμαῖος.)

ΒΕΝΔΟΛΙΟΣ.

(Ἐξακολουθῶν νὰ συνομιλῇ.) — Ἐ φίλτατε, τὸ πῦρ κατευνάζεται διὰ τοῦ πυρός, ἡ λύπη θεραπεύεται ὅταν βλέπῃ ἄλλην λύπην· στέκει εἰς ὑψηλὸν μέρος καὶ διὰ τοῦτο περιστρέφεται ἡ κεφαλὴ σου· κατὰβα καὶ θὰ ἴδῃς καθαρά. Πάντοτε θεράπευον τὸ ἐν χακὸν δι' ἐνὸς ἄλλου· τὸ δηλητήριο τὸ ὁποῖον ἔπιες διὰ τῶν ὀρθαχμῶν καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπληρώθη ἡ

καρδία σου, ἐξαφάνισον διὰ νέου ἔρωτος, διὰ νέου δηλητηρίου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Εἰρωνικῶς.) Ζήτω τὸ ἀρνόγλωσσον!

BENΒΟΛΙΟΣ

Τὸ ἀρνόγλωσσον; Τί διάβολο λέγεις;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶναι φυτὸν θαυμάσιον διὰ τὰ τεθλασμένα μέλη.

BENΒΟΛΙΟΣ.

Καλὲ μήπως ἐτρελάθης;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὅχι ἐντελῶς, ἀλλὰ φέρω βαρείας, ἀλύτους· δὲν τρώγω πλέον, δὲν κοιμοῦμαι πλέον, ὑποφέρω, βασανίζομαι καὶ μὰ τὴν πίστιν μου . . . (Ὁ ὑπηρέτης κρατῶν τὸν κατάλογον πλησιάζει τὸν Ῥωμαῖον.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλημέρα, παλγκάρι μου.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς πολυχρονῇ, ἀφέντη . . . Μὲ συμπάθειο, ἔξέυρετε νὰ διαβάζετε;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἡξέυρω νὰ ἀναγινώσκω τὸ βιβλίον τῶν θλίψεών μου.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Δὲν ἔχει ἀνάγκη κανένας ἀπὸ βιβλίου γιὰ νὰ μάθῃ αὐτὸ τὸ ἀλφάβητο . . . Ἀλλὰ χωρὶς τὰ χωρατὰ, ἔξέυρετε νὰ διαβάζετε ὅ,τι βλέπετε;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μάλιστα. ἐὰν γνωρίζω τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς γραφῆς.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἐκατάλαβα, θέλετε νὰ γελάτε. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς δίδῃ ὑγείαν. (Κινεῖται διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲς μου, ἡξέυρω νὰ διαβάξω. (Ἀναγινώσκει.)

«Ὁ κύριος Μαρτίνος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του . . . ὁ κόμης Ἀνσέλμος μετὰ τῶν ὠραίων ἀδελφῶν του . . . ἡ χήρα τοῦ κυρίου Βιτρουβίου . . . ὁ κύριος Πλακέντιος μετὰ τῶν ἀξιεράστων ἀνεψιῶν του . . . ὁ Μερκούτιος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βαλεντίνου . . . ὁ θεῖός μου Καπουλέτος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του· ἡ ὠραία ἀνεψία μου Ῥοζαλίνα· ἡ Λιβία· ὁ κύριος Βαλέντιος καὶ ὁ ἐξάδελφός του Τυπάλδος· ὁ Λούκιος μετὰ τῆς ζωγράφος Ἑλένης . . . » (Ἀποδίδει τὸν κατάλογον εἰς τὸν ὑπηρετήν.) Ἀληθῶς λαμπρὰ συλλογή! Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα εἶναι προσκεκλημένα; . . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Εἰς χορόν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ποῖον χορόν;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Εἰς τὸ σπῆτί μας ὅπου θὰ ἔχωμεν καὶ τραπέζι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀλλὰ ποῖος δίδει τὸν χορόν;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ὁ κύριός μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἔπρεπε νὰ ἀρχίσω.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Τώρα ποῦ δὲν μὲ ἐρωτᾶτε σὰς ἀποκρίνομαι. Ὁ ἀφέντης μου εἶναι ὁ γέρον Καπουλέτος, ὁ πλούσιος καὶ εὐγενὴς Καπουλέτος. Ἐὰν δὲν ἦσθε Μοντέγος, ἐλάτε χωρὶς φόβον καὶ θὰ διασκεδάσετε πολὺ. Ἐχετε ὑγείαν, κύριοι. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς δίδῃ χρόνους καὶ εὐτυχίαν. (Ἐξέρχεται.)

BENBOAIOS

Εἶναι ὁ ἐπίσημος χορὸς τῶν Καπουλέτων. Ἡ ἀγαπητή σου Ῥοζαλίνα εἶναι προσκεκλημένη, καὶ μετ' αὐτῆς ὅλαι αἱ θαυμασται καλλοναὶ τῆς Βερόνης. Ὑπαγε ἐκεῖ καὶ διὰ βλέμμα-

τος ἀταράχου σύγκρινον αὐτὴν μὲ ἄλλας γυναῖκας τὰς ὁποίας
θὰ σοὶ δεῖξω· τότε θὰ ἰδῇς ποῖον εἶναι τὸ εἶδωλόν σου καὶ θὰ
πεισθῇς ὅτι ὁ κύκνος σου εἶναι κόραξ πλησίον αὐτῶν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐὰν οἱ ὀφθαλμοί μου ἔβλεπον τὸ θαῦμα τοῦτο, ἐὰν οἱ ὀ-
φθαλμοὶ οὗτοι οἱ τοσάκις πληρωθέντες ὑπὸ δακρύων, ἤθελον
προδώσει τὴν ἱερὰν θρησκείαν τῆς καρδίας μου, θὰ ἦσαν αἵρε-
τικοὶ καὶ ἄξιοι νὰ καῶσιν. Ἀλλή γυνὴ ὠραιότερα τῆς Ῥοζα-
λίνης ! Ὅχι, οὐδέποτε, ἀφότου ὑπάρχει ὁ κόσμος, οὐδέποτε ἂ
βλέπων τὰ πάντα ἥλιος εἶδεν ὁμοίαν.

BENBOAΙΟΣ

Τὴν νομίζεις ὠραίαν διότι αὐτὴν μόνον βλέπεις, διότι αὐτὴ
μόνη σταθμίζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου· ἀλλὰ θέσον εἰς τὴν
κρυσταλλίνην ταύτην στάθμην καὶ τὴν καλλονὴν ἄλλης νεά-
νιδος ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας θὰ ἰδῶμεν ἀκτινοβολούσας εἰς τὸν
χορὸν τοῦτον, καὶ πάραυτα ἐκεῖνη ἥτις σοὶ φαίνεται ἤδη τόσον
ὠραία, θὰ σοὶ φανῇ μετρία.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ναί, θὰ ὑπάγω, ὅχι διὰ νὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν
σου, ἀλλὰ διὰ νὰ θαυμάσωσιν οἱ ὀφθαλμοί μου τὴν λατρείαν
τῆς καρδίας μου.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου καὶ ἡ τροφός.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Παραμάνα, ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου ; φώναξέ την νὰ ἔλθῃ ἐδῶ
ἀμέσως.

ΤΡΟΦΟΣ

Τὴν ἐφώναξα. (Κράζει πρὸς τὰ παρεσκήνια.) Ἰουλίτσα ! ἀρνάκι

μου ! πουλάκι μου ! ἀγγελάκι μου ! 'Ιουλίτσα μου ! Ποῦ νὰ
ᾔναι καὶ δὲν φαίνεται ; 'Ιουλίτσα !

(Εἰσέρχεται ἡ 'Ιουλία.)

ΙΟΥΛΙΑ.

Ποῖος μὲ φωνάζει ;

ΤΡΟΦΟΣ

'Ἡ μήτηρ σας.

ΙΟΥΛΙΑ

Μῆτέρ μου, ἰδοὺ ἐγώ. Τί μὲ θέλετε ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Τώρα θὰ σὲ τὸ εἰπῶ. (Πρὸς τὴν τροφόν.) Παραμάνα, ἄφησέ
μας ὀλίγας στιγμάς· ἔχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν μυστικά. 'Αλλ'
ὄχι, ἐπίστρεψε, εἰμπορεῖς νὰ μᾶς ἀκούσης. 'Ἡξεύρεις ὅτι ἡ
'Ιουλία μου εἶναι μεγάλη πλέον.

ΤΡΟΦΟΣ

'Ὡ ! τὸ ἡξεύρω καλὰ· ἡξεύρω τὰ χρόνια της καὶ εἰμπορῶ νὰ
σᾶς τὰ εἰπῶ χωρὶς νὰ λαθέψω μῆτε ἓνα λεπτό τῆς ὥρας.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Εἶναι σχεδὸν δεκατεσσάρων χρόνων.

ΤΡΟΦΟΣ

'Ὅχι ἀκόμη, ὄχι ἀκόμη· στοιχηματίζω τὰ δεκατέσσερα
δόντια μου (Καθ' ἑαυτήν.) Καὶ ἄς ἔχω μόνον τέσσερα.
(Υψηλοφώνως.) Ναι, εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν εἶναι δεκατεσσάρων
χρόνων. Πότε ἔχομεν τοῦ 'Αγίου Πέτρου ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Σήμερον δεκαπέντε.

ΤΡΟΦΟΣ

Λοιπὸν ! τὸ δεῖλι τοῦ 'Αγίου Πέτρου, μῆτε περισσότερο
μῆτε ὀλιγώτερο, θὰ κλείσῃ σωστὰ τὰ δεκατέσσερα. 'Ἐχει
τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὴν Σωσάνναν μου, ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἀνα-
παύσῃ ποῦ τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἔχει στὸν οὐρανό. Σᾶς ἔλεγα
λοιπὸν ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ 'Αγίου Πέτρου θὰ κλείσῃ τὰ δεκα-

τέσσερα, μήτε περισσώτερο μήτε ὀλιγώτερο. Θυμοῦμαι σὰν νὰ ἦταν ἐχθές. Δὲν ἐπέρασαν ἔνδεκα χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου σειсмоῦ ; Ναί, ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν ἀπόκοψα, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Ὁ ἀφέντης καὶ ἡ εὐγενία σας ἐλείπατε εἰς τὴν Μάντουαν. Ἐγὼ δὲν ξεχνῶ τίποτε. Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἐκάθουμουν εἰς τὸν ἥλιο ἀποκάτω ἀπὸ τὸν περιστεριῶνα. Ὅλα τὰ θυμοῦμαι. Εἶχα τρίψει μὲ ἀψιθιά τὴ ρῶγα τῶν βυζιῶν μου καὶ ἔδινα τῆς μικρῆς νὰ βυζάξῃ. Χὰ, χὰ, χὰ, νὰ τὴν ἐβλέπατε ὅταν ἔβαλε τὴ ρῶγα στὸ στόμα της καὶ τῆς ἐφάνηκε πικρὴ, πῶς ἐστράβωσε τὰ χεῖλιά της καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι. Καθὼς σᾶς εἶπα ἤμουν ἀποκάτω ἀπὸ τὸν περιστεριῶνα. Ἐξαφνα, νὰ καὶ ἀρχίνησε νὰ κουνιέται ὁ περιστεριῶνας. Ἐμένα τότε ὅπου μὲ πιάσῃς, ἔφυγα χωρὶς νὰ γυρίσω νὰ ἰδῶ πίσω μου. Καθὼς σᾶς εἶπα ἐπέρασαν ἀπὸ τότε ἔνδεκα χρόνια, καὶ θυμοῦμαι ποῦ ἐπεριπατοῦσε μονάχη καὶ ἔτρεχε στὴν αὐλὴ σὰν εὐμορφο κοριτσάκι ποῦ ἦταν θυμοῦμαι μάλιστα ποῦ τὴν παρὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνης, ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχε, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ. Τότε ὁ μακαρίτης ὁ ἀνδρας μου, ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύσῃ . . . Ὁ μακαρίτης ὁ ἀνδρας μου λοιπὸν ποῦ ἀγαποῦσε τὰ χωρατὰ, τὴν ἐπῆρε εἰς τὰ γόνατά του καὶ τῆς εἶπε· «Ἐτσι πέφτεις, Ἰουλίτσα ; θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ πέφτῃς καὶ μὲ τὸ πρόσωπο ἀπάνω. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, κόρη μου ; » Τότε ἡ μικρὴ ἔπαυσε τὰ κλάματα καὶ ἐστάθη γιὰ νὰ εἰπῇ «Ναί ! » Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ εἰπῇ *ναί !* Ἐκατὸ χρόνια νὰ ζήσω, πάντοτε θὰ τὸ θυμοῦμαι. — Δὲν εἶναι ἀλήθεια, κόρη μου ; — Καὶ ἡ μικρὴ ἔπαυσε τὰ κλάματα καὶ εἶπε *Ναί*.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΔΕΤΟΥ

Ἐ, παραμάνα, σιώπα πλέον, φθάνουν αἱ φλουαρίαι.

ΤΡΟΦΟΣ

Μάλιστα, κυρία μου, μάλιστα, κυρία μου. Τὸ θυμοῦμαι καὶ ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ σταθῇ καὶ νὰ εἰπῇ *Ναί !* Καὶ ὅμως σᾶς βεβαίονω ὅτι εἶχε φρούσκωμα εἰς τὸ καὶ

τελο, τρομερό φούσκωμα, χονδρό ἴσια μὲ ἓνα αὐγὸ περιστεριοῦ
καὶ ἔκλαιγε· ἄχ ! νὰ τὴν ἐβλέπατε πῶς ἔκλαιγε ! — *Ἔτσι
πέφτεις, τῆς εἶπε ὁ ἄνδρας μβυ, ἔτσι πέφτεις μὲ τὸ πρόσωπο
κάτω ; θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ πέφτῃς καὶ μὲ τὸ πρόσωπο ἀπάνω·
δὲν εἶναι ἀλήθεια, κόρη μου ;* Τότε ἡ μικρὴ ἔπαυσε τὰ κλά-
ματα καὶ τοῦ εἶπε *Nai !*

ΙΟΥΛΙΑ

Σιῶπα πλέον, παραμάνα, σὲ παρακαλῶ καὶ ἐγώ.

ΤΡΟΦΟΣ

*Ἐτελείωσα, ἐτελείωσα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ πολυχρονῇ, Ἰουλίτσα
μου· ποτὲ εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν δὲν ἐβύζαξα πλέον νόστιμον
παιδι ἀπὸ σένα. Ἡ μόνη μου εὐχὴ εἶναι νὰ ζήσω καὶ νὰ σὲ
ἰδῶ ὑπανδρευμένην.*

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

*Ἰσα ἴσα περὶ τῆς ὑπανδρείας τῆς θὰ ὁμιλήσωμεν. (Πρὸς τὴν
Ἰουλίαν.) Ἰουλία, κόρη μου, εἰπέ με, σοῦ ἀρέσει ὁ γάμος ἢ ὄχι ;*

ΙΟΥΛΙΑ

Εἶναι τιμὴ τὴν ὁποῖαν οὔτε ἐσκέφθην ἀκόμη.

ΤΡΟΦΟΣ

*Τιμὴ ! εἶδες ἐκεῖ ἀπόκρισιν ! Ἐὰν δὲν ἤμουν παραμάνα σου
θὰ ἔλεγα ὅτι μαζῇ μὲ τὸ γάλα ἐβύζαζες καὶ τὴν σοφίαν.*

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

*Λοιπὸν, κόρη μου, εἶναι καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς τι-
μῆς ταύτης. Ἐχομεν ἐδῶ, εἰς τὴν Βερόνην, νεαρὰς μητέρας, ἀξιο-
σεβάστους κυρίας αἱ ὁποῖαι εἶναι ὀλιγώτερον γραῖαι ἀπὸ σέ.
Εἶχα σχεδὸν τὴν ἡλικίαν σου ὅταν ἔγινα μήτηρ, καὶ σὺ ἀκό-
μη εἶσαι κόρη. Διὰ νὰ μὴ πολυλογῶμεν ὅμως, ὁ γενηαῖος εὐπα-
τρίδης Πάρις σὲ ζητεῖ εἰς γάμον.*

ΤΡΟΦΟΣ

*Λαμπρὸς νέος, κυρία μου . . ἄνδρας, καὶ τί ἄνδρας ! Ὁ κό-
σμος ὅλος δὲν ἔχει δύο σὰν κι' αὐτόν. Εἶναι ἓνα διαμάντι.*

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Εἶναι τὸ ἄνθος τῶν εὐγενῶν τῆς Βερόνης.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἀληθινὸ ἄνθος ! . . . λαμπρὸ ἄνθος !

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Τὶ λέγεις, Ἰουλία, θὰ εἰμπορέσης νὰ τὸν ἀγαπήσης ; Ὁὰ τὸν ἰδῆς ἀπόψε εἰς τὸν χορόν μας· παρατήρησέ τον προσεκτικῶς, ἐρεύνησον τὸ πρόσωπόν του· ἀνοιξὸν τὸ νέον τοῦτο διὰ σέ βιβλίον, τοῦ ὁποίου ἡ καλλονὴ ἐχάραξε τοὺς χαρακτῆρας εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἡδονὴ εἶναι γεγραμμένη διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἔρωτος, οὗτινος τὰς σελίδας θὰ σοὶ ἀνοίξῃ ὁ γάμος, τοῦ ὁποίου τὰ σχόλια θὰ σοὶ προσφέρωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πάριδος καὶ τὸ ὁποῖον σέ μόνον περιμένει διὰ νὰ τὸ καλλύνῃς. Εἶναι βιβλίον πολὺτιμον ἔχον ἀνάγκην βιβλιοδέτου. Εἴθε ἡ τιμὴ αὐτοῦ νὰ τιμηθῇ καὶ τὴν θυγατέρα μου, ὥς αἱ κεχρυσωμένας σελίδες τοῦ συγγραφέως τιμῶσι τὴν ἐργασίαν τοῦ καλύψαντος αὐτὸ ἐργάτου, καὶ καθιστῶσι στιλπνοτέραν τὴν κλείουσαν αὐτὸ πόρπην. Ἐκλεξὸν λοιπὸν αὐτόν, Ἰουλία μου· λάβε τον καὶ θὰ συμμερισθῇς ὅσα ἔχει χωρὶς νὰ χάσῃς τίποτε.

ΤΡΟΦΟΣ

Θὰ κερδίσῃ, κυρία, θὰ κερδίσῃ. Αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε εἰς ταῖς γυναῖκες ποῦ πανδρεύονται.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ἄς ἴδωμεν, Ἰουλία. Σοὶ ἀρέσκει αὐτὴ ἡ πρότασις ;

ΙΟΥΛΙΑ

Μῆτέρ μου, ἐὰν ἀρκῇ νὰ ἰδῶ διὰ νὰ ἀγαπήσω, σὰς ὑπακούω· ἀλλὰ τὸ βλέμμα μου καὶ ἡ κλίσις μου θὰ διευθύνωνται παρ' ὑμῶν καὶ δὲν θὰ προβῶσι μακρότερον παρ' ὅσον με διατάξετε.

(Ἵπηρετῆς εἰσέρχεται.)

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Κυρία, ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι ἐφθασαν, καὶ τὸ δεῖπνον εἶναι

ἔτοιμον· ὅλοι σᾶς φωνάζουν, ὅλοι γυρεύουν τὴν μικράν μας τὴν κυρίαν· τὴν παραμάνα τὴν ἔχουν ἀνάγκην εἰς τὸ μαγειρεῖον· ὅλοι περιμένουν· τρέχω διὰ νὰ ὑπηρετήσω. Ἐλᾶτε, κυρία, γρήγορα, σᾶς παρακαλῶ.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ἐφθασα. Ἰουλία, ὁ κόμης Πάρις εἶναι ἐδῶ.

ΤΡΟΦΟΣ

(Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) Πήγαινε, κόρη μου, πήγαινε! πήγαινε νὰ εὔρης ἡμέρας εὐτυχεῖς, καὶ νύκτας ἐπίσης εὐτυχεῖς.

(Ἐξέρχονται ὅλοι.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΟΔΟΣ

(Ἐισέρχονται εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Μερκούτιος, ὁ Βενδόλιος καὶ ὁ Ῥωμαῖος, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ θιάσου νεανιῶν προσωποδοφορούντων καὶ μὴ, καὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ ὑπηρετῶν φερόντων δᾶδας. Νύξ.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πρέπει νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην; Νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰς συνθήεις ἐκείνας λέξεις αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς ἀπολογία, ἢ νὰ εἰσέλθωμεν ἐλευθέρως εἰς τὸν χορὸν χωρὶς νὰ εἴπωμεν τίποτε;

BENBOLIOS

Παρῆλθεν ὁ συρμὸς τῶν λογιδρίων καὶ τῶν ἐθιμοτυπιῶν. Δὲν χρειάζεται νὰ στείλωμεν πρὸ ἡμῶν κανένα Ἑρωτα, μὲ δεδεμένους ὀφθαλμούς, μὲ φαρέτραν ἐκ λευκοῦ ξύλου εἰς τοὺς ὤμους καὶ τόξον ταρτάρου εἰς τὴν χεῖρα, ὅστις νὰ μᾶς ἀνοίγῃ τὴν ὁδὸν καὶ νὰ χρησιμεύῃ ὡς φόβητρον εἰς τὰς κυρίας. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην προλόγου ἀπεστηθισμένου καὶ ψελλιζομένου ἀπὸ μνήμης, χάρις εἰς τὸν πρόθυμον φίλον ὅστις βαδίζει ὀπισθὲν μας. Τίποτε, τίποτε. Ἄς μᾶς ἴδωσι καὶ ἄς μαντεύσωσι τίνες εἶμεθα. Ἄς μετρήσωσι μὲ τὸν πῆχυν των τὸ μέτρον τοῦ χοροῦ μας. Θὰ τοὺς τιμήσωμεν μὲ μίαν ἢ δύο ἀντιχορίας, καὶ ἔπειτα τοὺς καλὴν νυκτίζομεν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δότε μοι δᾶδα. Θὰ σᾶς φωτίζω, ἀλλὰ νὰ χορεύσω δὲν αἰσθάνομαι καμμίαν διάθεσιν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὦ μικρὲ μου Ῥωμαῖε, θὰ χορεύσετε, θὰ χορεύσετε.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὅχι σᾶς λέγω, δὲν θὰ χορεύσω. Σεῖς ἔχετε πέδιλα ἐλαφρὰ ὥς εἶναι αἱ ψυχαί σας. Ἀλλ' ἡ ἰδική μου ψυχὴ καὶ οἱ πόδες εἶναι ἐκ μολύβδου. Δὲν δύναμαι νὰ κινηθῶ, φίλε μου· εἶμαι καθηλωμένος εἰς τὸ ἔδαφος.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Πᾶ ! καὶ δὲν εἴσθε ἐρωτευμένος ; Δανεισθῆτε τὰς πτέρυγας τοῦ ἔρωτος, καὶ πηδήσατε δι' ἐνὸς ἄλματος ἄνωθεν τῶν θλίψεων.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σοὶ λέγω ὅτι ἔχω τὰ βέλη του εἰς τὴν ψυχὴν· αἱ πτέρυγές του μὲ εἶναι ἀνωφελεῖς διότι κάμπτομαι ὑπὸ τὸ βαρὺ τοῦτο φορτίον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Πνίξον τὸν ἔρωτα ἐὰν ὁ ἔρως σὲ πνίγη. Εἶναι παιδίον τρυφερὸν καὶ δὲν θὰ σοὶ ἀντισταθῇ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὁ ἔρως ὃν τρυφερὸν ! πῶς φαίνεται ὅτι δὲν τὸν γνωρίζεις ! Ἐξ ἐναντίας εἶναι θύελλα, μανία, ὀρμη, λύσσα, ἀγωνία, βάσανος, θλίψις.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἀπόδος αὐτῷ κακὸν ἀντὶ κακοῦ· ἐὰν σὲ βασανίζῃ, βασάνισον αὐτόν· ἐὰν σὲ πληγόνῃ, πλήγῃσον αὐτόν. Πρέπει νὰ τὸν νικήσῃς, φίλτατε, νὰ τὸν νικήσῃς μὲ πᾶσαν θυσιάν. (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.) Ἐμπρὸς, δότε μοι προσωπίδα· ἄς μὲ δώσωσι τὴν θήκην τοῦ προσώπου μου· προσωπίδα διὰ νὰ καλύψω ἐκείνην

τὴν ὁποῖαν μοὶ ἔδωκεν ἡ φύσις. (Φορεῖ προσωπίδα.) Τώρα δὲν φοβοῦμαι μήπως περιέργοι ὀφθαλμοὶ ἴδωσι τὰς ἀσχημίας μου. Ἄντ' ἐμοῦ θὰ ἐρυθριάσωσιν αἱ σκιάζουσαι με γιγαντώδεις ὀφρῦς.

BENBOΛΙΟΣ

Ἐμπρός ! κτυπήσωμεν καὶ εἰσέλθωμεν. Ἄμα ἀνοιχθῇ ἡ θύρα, ἃς ἐρμήση ὁ καθεὶς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἰς ἐμὲ δότε δᾶδα. Ὅσοι ἔχετε παιδρὺς πόδας κτυπήσατε τὰς σανίδας τῶν αἰθουσῶν· ἐμπρός, ψυχαὶ ἀσυλλόγιστοι καὶ καρδίαι ἐλαφραί. Ὁ πάππος μου ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ : Κρατῶ τὸ φῶς καὶ γίνομαι θεατῆς. Ζήτω τὸ ἀξίωμα τοῦ πάππου μου. Δὲν χορεύω. Ἡ χαρὰ ὥχeto πλέον δι' ἐμέ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Εἶναι ἔως εἰς τὸν λαιμὸν βυθισμένος. Ἐμπρός, Ῥωμαῖε, δυστυχὲς παιδίον, ἡμεῖς θὰ σὲ ἀνασύρωμεν ἀπὸ τὸν λάκκον τοῦτον. Ἄς σπεύσωμεν, ἡ ἡὼς μᾶς καλεῖ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἡ ἡὼς ! ἀλλ' εἶναι νύξ σκοτεινὴ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἡ ἡὼς τῆς ἡδονῆς, ἡ λάμψις τοῦ χοροῦ ὅστις ἤρχισε· δώσατε, κύριε, εἰς τοὺς λόγους μου ἐξήγησιν εὐνοϊκὴν καὶ φανῆτε ἐπεικὴς, σᾶς παρακαλῶ. Ἐχομεν πρόθεσιν καλὴν ἀλλὰ πνεῦμα ὀλίγον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τυφόντι, ἐρχόμενοι εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν, δεικνύομεν ὅτι ἔχομεν πρόθεσιν καλὴν καὶ πνεῦμα ὀλίγον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καὶ δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω τὴν αἰτίαν ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὴν παρελθούσαν νύκτα εἶδον ὄνειρον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καὶ ἐγώ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σύ ! καὶ τί ὠνειρεύθης ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὁνειρεύθην ὅτι τὸ ὄνειρον πολὺ ὁμοιάζει μὲ μῦθον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ ὅμως ἡ ἀλήθεια πολλάκις ὁμοιάζει μὲ ὄνειρον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Βλέπω ὅτι ἡ βασίλισσα Μάβ σᾶς ἐπεσκέφθη καθ' ὕπνον. Ἡ Μάβ εἶναι ἡ μαῖα τῶν νυμφῶν. Ὡ Μάβ ! πῶς εἰσέρχεται μὲ τὸ δυσδιάκριτον ἄρμα τῆς εἰς τοὺς ῥώθωνας τῶν κοιμωμένων ! Γνωρίζετε τὸ ὄχημά της ; Ὡς ἀκτίνας τῶν τροχῶν ἔχει τοὺς μακροὺς πόδας τῆς ἀράχνης δι' ἐφ'esτρίδα τῆς ἀμάξης, τὸ διαφανὲς πτερόν τῆς ἀκρίδος· ὡς χαλινούς τὸν λεπτοφυᾶ ἰστὸν τῆς μικροτέρας ἀράχνης· ὡς φάλαρα, μίαν ἢ δύο ἀκτίνας τοῦ ἀργyroῦ σεληνόφωτος· ὡς μαστίγιον, τὸ ὅσπου τοῦ νυκτερινοῦ γρύλλου, καὶ ὡς ἀκρομαστίγιον, νῆμα μόλις ὁρατόν. Ὁ ἡνίοχος εἶναι μικρότατον κωνώπιον φαῖα ἐνδεδυμένον· ὁ φίλος μας σκίουρος, διάσημος λεπτουργός, ἡ μᾶλλον, ὡς νομίζω, ὁ σκώληξ, πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἀμαξοποιὸς τῶν μικρῶν νυμφῶν, κατεσκεύασε τὴν κομψὴν ταύτην ἄμαξαν ἐκ τοῦ κελύφους λεπτοκαρπύου κενοῦ. Ἴδου ἡ ἐπίσημος ἄμαξά της. Οὕτως ἐποχουμένη διέρχεται διὰ τῶν ἐγκερᾶλων τῶν ἐρωτευμένων καὶ ἀμέσως οὗτοι ὄνειρεύονται ἔρωτας· διὰ τῶν γονάτων τῶν αὐλικῶν, καὶ τὰ γόνατά των κάμπτονται καθ' ὕπνον· διὰ τῶν δακτύλων τῶν δικηγόρων, καὶ ὄνειρεύονται κέρδη· διὰ τῶν χειλέων τῶν ὡραίων κυριῶν, καὶ ὄνειρεύονται θωπείας. Τὰς λαϊμάργους ὅσαι κατὰ τὴν ἡμέραν τρώγουσι πολλὰ σακχαρωτά, ἡ Μάβ, ὀργιζομένη διὰ τὴν ἀναπεμπομένην ὀσμὴν, τὰς τιμωρεῖ καυτηριάζουσα τὰ ἔνοχα χεῖλη των. Ἐνίοτε τὴν βλέπετε ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ῥινὸς εὐπατρίδου, καὶ ἀμέσως οὗτος ὄνειρεύεται μεγάλα ἀξιώματα· ἄλλοτε γαργαλίζει τοὺς ῥώθωνας κερδοσκόπου, καὶ ἀμέσως οὗτος ὄνειρεύεται νέας κερδοσκοπίας. Ἴδου

πετᾶ ἐπὶ τοῦ ἡλιοκαοῦς τραχήλου πολεμιστοῦ· τί ὀνειρεύεται τότε οὗτος; καλὰ ξίφη Τολεδικά, ὁδοὺς κεκαλυμμένας ὑπὸ τραυματιῶν καὶ νεκρῶν, ἐνέδρας, μέλη αἱματόφυρτα ἐχθρῶν καὶ ἀτελευτήτους οἰνοποσίας. Εἶτα αἰφνης τυμπανίζει ἐπὶ τοῦ ὠτός του· τότε οὗτος ἀφυπνίζεται, ἀνασκιρτᾷ, ἐγείρεται ἐντρομος· προσεύχεται βλασφημῶν, βλασφημεῖ προσευχόμενος καὶ ἀποκοιμᾶται ἐκ νέου. Αὕτη ἡ ἰδία περιπλέκει τὴν χαίτην τῶν ἐν τοῖς σταύλοις ἵππων εἰς μαγικούς κύκλους, καὶ δυστυχία εἰς ἐκείνον ὅστις τοὺς λύσῃ. Αὕτη, ὅταν αἱ νεάνιδες κοιμῶνται ὑπτιαι, τὰς πιέζει καὶ τὰς διδάσκει πῶς πρέπει νὰ ἐκτελῶσι τὸ καθήκον των. Αὕτη...

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σιώπα πλέον, Μερκούτιε, ἄρχοῦν αἱ ἀνοησίαι.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἀνοησίαι! ἀλλ' ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ περὶ ὀνείρων. Τί εἶναι τὸ ὄνειρον; Τὸ ὄνειρον εἶναι μηδέν, τέκνον τῆς φαντασίας καὶ τοῦ ἀργοῦ ἐγκεφάλου· τὸ ὄνειρον εἶναι κενὸν καὶ ἐλαφρὸν ὡς ὁ ἀήρ· τὸ ὄνειρον εἶναι μᾶλλον ἀσταθὲς ἢ ὁ ἀνεμος, ὅστις σήμερον πνέει ἐξ ἀνατολῶν καὶ αὔριον ἐκ δυσμῶν· ὅστις θωπεύει τὸν πεπηγότα κόλπον τοῦ βορρᾶ καὶ ἔπειτα ἀμέσως ἐξορμᾷ πλήρης ὀργῆς διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὴν στίλβουσαν δρόσον τοῦ νότου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ὁ ποιητικὸς αὐτὸς ἀνεμος ἀνῆρπασε καὶ σέ, στερεῖ δὲ καὶ ἡμᾶς τοῦ χοροῦ. Τὸ δαίπνον θὰ τελειώσῃ καὶ θὰ φθάσωμεν πολὺ ἄργα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πολὺ ταχέως θέλεις νὰ εἰπῇς. Ἔχω εἰς τὴν κεφαλὴν ἀνεξήγητόν τινα θλιβερὸν διαλογισμόν. Νομίζω ὅτι δυστύχημά τι, ἐπικρανόμενον εἰσέτι ἐν ἀβεβαίῳ μέλλοντι, μέλλει νὰ χρονολογηθῇ ἀπὸ τῆς νυκτὸς ταύτης· νομίζω ὅτι διακρίνω τὸν πικρὸν, ἐπώδυνον, πρόωρον θάνατον, ὅστις ἀπειλεῖ ἀφανῶς τὴν

ζωὴν ταύτην τὴν ὁποῖαν ἀψηφῶ. Ἀναπετάσατε τὰ ἱστία! ἀφίνω τὴν φροντίδα εἰς τὸν Θεὸν νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ὅπου θέλει. Ἐμπρός, γενναῖοι εὐπατρίδαι.

BENBOΛΙΟΣ

Τὰ τύμπανα, ἔμπρός !

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Αἰθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.

(Μουσικοὶ περιμένουν νὰ τοὺς εἰσαγάγῳσι. Πολλοὶ ὑπνέται πηγαινοίρχονται.)

Α΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ποῦ εἶναι ὁ Κατσαρόλας ; ποῦ εἶναι ὁ γεροκολασμένος νὰ μᾶς βοηθήσῃ λιγάκι νὰ σηκώσουμε τὸ τραπέζι ; Ἀχ τὸν ἀκαμάτη, ἀποφεύγει τὴ δουλειὰ σὰν ὁ διάβολος τὸ λιβάνι.

Β΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Τὶ παστρική ἐργασία ! Ὅλη πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας. Καλὰ ποῦ εἶναι καὶ μισοπλυμένα. Ὅλαις ἢ δουλειαῖς πέφτουν στὴ βράχι μας.

Α΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Σηκώσετε τὰ καθίσματα, πάρετε τὰ πιάτα, καθαρίστε τὰ τραπέζια, ἔχετε τὸ μάτι σας στὸ ἀσημικό. Γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, παληκάρι, βάλε κατὰ μέρος σὲ παρακαλῶ αὐτὸ τὸ ἀμυγδαλάτο, καὶ ἂν μὲ ἀγαπᾷς εἰπὲ τοῦ θυρωροῦ ν' ἀφήσῃ τὴν Ἀννίτσα καὶ τὴ Φρόσω νὰ ἔμβουν μέσα. — Ἔ! Ἀντώνη ! Κατσαρόλα ! Ἐλάτε λοιπὸν κ' ἐδῶ !

Β΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ὅλα εἶναι ἔτοιμα, ὅλα εἶναι ἔτοιμα.

Α΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἐμπρός, σᾶς περιμένουν, σᾶς ζητοῦν, σᾶς κρᾶζουν, σᾶς φωνάζουν, σᾶς ζητοῦν, σᾶς σφυρίζουν, σᾶς κτυποῦν εἰς τὴ μεγάλη σάλα.

Β' ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Καλὰ δὰ, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἤμεθα κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ.—Ζωη-
ρότης, παιδιά, κινηθῆτε ὀλίγον. (Οἱ ὑπηρεταὶ ἀποσύρονται εἰς τὰ
πλάγια τῆς σκηνῆς. Εἰσέρχεται ὁ Καπουλέτος ἀκολουθούμενος ὑπὸ
τῶν προσκεκλημένων.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Εὐπατρίδαι, καλῶς ὤρισάτε. Ὠραῖαι, κυρίαι, ἰδοὺ ἡ ὥρα.
Ὅσαι ἔχουν πόδας ἐλαφροὺς καὶ ὑγιεῖς, ἅς τὸ ἀποδείξωσι χο-
ρεύουσαι μὲ τοὺς κυρίους τούτους. Χὰ, χά ! ποῖα θὰ τολ-
μήσῃ νὰ ἀρνηθῇ ; Ἡ πρώτη ὅπου μορφάσῃ, θὰ εἰπῶ ὅτι ἔχει
κάλους. Ἔ ! τί λέγετε δι' αὐτὸ τὸ στρατήγημά μου ; (Ἵπο-
δέχεται ἄλλους ἐρχομένους.) Καλῶς ὤρισάτε, κύριοι. Ἐγὼ τὸν
ὁποῖον βλέπετε, εἶχα καὶ ἐγὼ τὸν καλόν μου καιρόν. Ἐφόρου
καὶ ἐγὼ προσωπίδα καὶ ἐψιθύριζα εἰς τὸ ὠτίον τῶν γυναι-
κῶν τὰς γλυκεῖας λέξεις αἱ ὁποῖαι τὰς αἰχμαλωτίζουν. Δὲν
θὰ ἰδῶ πλέον αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, δὲν θὰ τὴν ἰδῶ πλέον. (Πρὸς
ἄλλους εἰσερχομένους.) Κύριοι, σᾶς προσκυνῶ. Ἐμπρός, ἡ μου-
σική, ὁ χορὸς. Τόπον εἰς τοὺς χορευτάς. Κυρίαι, εἰς ἔργον !
(Ἡ μουσικὴ ἀρχίζει νὰ παίζει, ἄρχεται ὁ χορὸς, ὁ Καπουλέτος στα-
ματᾷ ὑπηρετάς τινὰς διερχομένους τὴν αἴθουσαν). Ἔ σεῖς ! φέρετε
κηρία, καὶ ἄλλα κηρία. Πάρετε αὐτὰ τὰ τραπέζια, σβύσατε
τὸ πῦρ τῆς θερμάστρας, κάμνει πολλὴ ζέστη ἐδῶ. (Πρὸς ἕνα
ὑπηρετήν.) Βλέπω, ἀχρεῖε, καὶ σὲ διασκεδάζει αὐτὴ ἡ ἐργασία
τῶν τραπεζιῶν, ξεκουμπίσου γρήγορα ! (Πρὸς τὸν γηραιὸν εὐπα-
τρίδην τὸν ὁποῖον συναντᾷ). Καλέ μου ἐξάδελφε, ἅς καθήσωμεν
ἐδῶ. Δὲν ἔχομεν ἄλλο καλλίτερον νὰ πράξωμεν, σὺ καὶ ἐγώ.
Παρῆλθον πλέον δι' ἡμᾶς αἱ ἡμέραι τοῦ χοροῦ. Σὲ εἶδα νὰ
φορῇς προσωπίδα εὐρέθημεν εἰς τὸν αὐτὸν χορόν. Πόσα ἔτη
παρῆλθον ἔκτοτε ;

Β' ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Εἰς τὸν Θεόν μου, πρέπει νὰ παρῆλθον τριάκοντα περί-
που ἔτη.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

· "Ω ! ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἶναι ὀλιγώτερα, ἀπάτασαι.
· Ἦτο εἰς τοὺς γάμους τοῦ Λουκεντίου. Τὸ πολὺ πολὺ θὰ γί-
· νουν εἰκοσιπέντε ἔτη τὴν ἐρχομένην Πεντηκοστήν. Καὶ ἐφο-
· ροῦμεν προσωπίδας ! καὶ ἐφοροῦμεν προσωπίδας !

Β' ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

· "Οχι, ὄχι, ὄχι ! ὁ υἱὸς τοῦ Λουκεντίου εἶναι μεγαλείτερος,
· εἶναι τριάκοντα ἔτων.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

· Σπουδαίως ἰσχυρίζεσθε τοῦτο ; Ἀλλ' αὐτὸς μόλις πρὸ δύο
· ἔτων ἔγινεν ἐνήλικος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

· (Ἀποτεινόμενος πρὸς ἓνα ὑπηρέτην). Ποία εἶναι ἡ νέα ἐκείνη
· ἥτις λάμπει ὑπὸ νεότητος καὶ καλλονῆς καὶ τὴν ὅποιαν ὁδη-
· γεῖ ὁ εὐπατρίδης ἐκεῖνος ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

· Δὲν ἤξεύρω, κύριε.

ΡΩΜΑΙΟΣ

· (Μὲ ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς Ἰουλίας). "Ω ! λάμπει
· ὑπὸ λάμπσεως ζωηροτέρας τῶν φώτων τοῦ χοροῦ. Ἐν τῷ μέτῳ
· τῆς σκοτεινῆς νυκτός, ἡ καλλονὴ αὐτῆς ἀκτινοβολεῖ ὥς ὁ
· ἀδάμας ἐπὶ τοῦ μετώπου Αἰθιοπίδος. Λευκὴ περιστερὰ ἐν μέσῳ
· πενθίμων κοράκων. Ἀμα τελειώσῃ ὁ χορὸς, θὰ παρατηρήσω
· ποῦ θὰ κατῴσῃ. Θὰ ὑπάγω, θὰ ὑπάγω νὰ θλίψω τὴν χεῖρά
· τῆς διὰ τῆς ἰδικῆς μου. Καλλονὴ πολὺ τελεία διὰ τὴν γῆν,
· πολὺ λεπτοφυὲς δι' ἡμᾶς. Ἠγάπησα μέχρι τοῦδε ; ὄχι, ὄχι
· μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. Ἡ καλλονὴ μοὶ ἐμφανίζεται νῦν
· κατὰ πρῶτόν. (Ὁ Τυπάλδος πλησιάζει τὸν Ῥωμαῖον.)

ΤΥΠΑΛΛΟΣ

· Ἀνεγνώρισα αὐτὴν τὴν φωνήν' εἰς τὴν ψυχὴν μου, εἶναι
· Μοντέγος. (Πρὸς ἓνα ἀκόλουθον.) Ἀκόλουθε, ὕπαγε νὰ φέρῃς τὸ
· ξίφος μου. Ἀ, τὸν ἄθλιον, νὰ τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ ἐδῶ ! Ἐ-
· τόλμησε νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπον διὰ βαναύσου χαρτίου καὶ

νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ χλευάσῃ τὸν χορόν μας καὶ νὰ σκώψῃ τὴν διασκέδασίν μας ! Μὰ τοὺς προγόνους μου, μὰ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας μου, θὰ τὸν φονεύσω χωρὶς νὰ διστάσω καὶ νὰ μὲ τύψῃ ἢ συνείδησις.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τί ἔχεις, ἀνεψιέ μου, τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ὀργή ; διατί αὐτὸς ὁ θόρυβος ;

ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Θεῖέ μου, ἰδέτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶναι Μεντέγος, εἶναι ἐχθρός μας. Ὁ ἄτιμος ἤλθε νὰ μᾶς ὑβρίσῃ καὶ νὰ περιπαίξῃ τὸν χορόν μας.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Μήπως εἶναι ὁ νεαρὸς Ῥωμαῖος ;

ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Αὐτὸς εἶναι, ὁ ἄτιμος !

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ίσυχία, ἡσυχία, νεανία μου· πρᾶυνθητι, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ. Βλέπω ὅτι φέρεται ὡς εὐπατρίδης καλῶς ἀνατεθραμμένος. Ὅφειλω νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, ὅλη ἡ Βερόνη τὸν θεωρεῖ ὡς νέον ἄνδρεῖον καὶ ἐνάρετον. Δι' ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου δὲν θέλω νὰ πάθῃ οὔτε τὴν ἐλαχίστην προσβολὴν ἐντὸς τῆς οἰκίας μου. Ὑπόμενε λοιπὸν καὶ μὴ προσέχῃς εἰς αὐτὸν, διότι τὸ ἀπαιτῶ. Ἐάν μὲ σέβεσαι, ἀπόθες τὸ ἄγριον τοῦτο ἦθος τὸ ὁποῖον δὲν ἀρμόζει εἰς χορόν.

ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Ἀρμόζει κάλλιστα ὅταν τοιοῦτος ἄτιμος εὐρίσκεται μεταξύ τῶν προσκεκλημένων. Ὅχι, δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δὲν θὰ τὸ ὑποφέρῃς, νεανία ; τί δηλοῖ τοῦτο ; Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ θέλησίς μου. Ποῖος εἶναι κύριος ἐδῶ, ἐγὼ ἢ σὺ ; Ἀ, κύριε, δὲν εἰσπορεύετε νὰ ὑποφέρετε τὴν

παρουσίαν του ; Θέλετε λοιπὸν νὰ φέρετε ἄνω κάτω τὸν χορόν μου ;

ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Σᾶς λέγω, θεῖέ μου, ὅτι εἶναι ἐντροπή.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἀκόμη, ἀκόμη ; κακὸ κεφάλι ! Ὁραῖον πράγμα νὰ θέλῃ ὁ Κύριος, ὅταν ἐγὼ δὲν θέλω. Ἔλα, τελείωσε, ἄλλως θὰ μετανότησης. (Στρεφόμενος πρὸς τοὺς προσκεκλημένους,) Εὐγε, εὐγε, φίλοι μου (Χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Τυπάλδον.) Ταράξια, θὰ ἡσυχάσης ; (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.) Φέρετε καὶ ἄλλα φῶτα. (Τάπεινῃ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Τυπάλδον.) Τώρα σὲ κάμνω καὶ ἡσυχάζεις. (Πρὸς τοὺς ἄλλους.) Ζωηρότης, παιδιά !

ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Πρέπει νὰ καταστείλω ἐμαυτόν. Ἡ ἀδάμαστος ὀργή μου καὶ ἡ ὑπομονή τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπιβάλλουσι, παλαιούσιν εἰς τὸ στῆθος μου λυσσωδῶς Ἄς ἐξέλθω. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπιχαίρει διὰ τὴν λαθραίαν εἰσχώρησίν του εἰς τὸν χορόν μας, ἀλλ' ἡ αὐθάδειά του θὰ τιμωρηθῇ. Σήμερον ἡ χαρὰ, αὔριον ἡ λύπη καὶ ἡ πικρία.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πλησιάζων τὴν Ἰουλίαν καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα αὐτῆς.) Σᾶς προσβάλλει τοῦτο ; μήπως ἐβεδήλωσα τὴν θελκτικὴν αὐτὴν χεῖρα ; Τὰ χεῖλη μου ἄς ἐπανορθώσωσι τὴν ὕβριν τῆς χειρὸς μου. Ἡ ἱερότης τοῦ φιλήματός των ἄς ἐξαλείψῃ τὴν χυδαίαν πρόσψαυσιν αὐτῆς. Οἱ ἐρωτικοὶ οὗτοι προσκυνηταὶ ἄς προσφέρωσι τὸν φόρον των εἰς τὸν λατρευόμενον βωμόν. (Ὁ Ῥωμαῖος φιλεῖ τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος.)

ΙΟΥΛΙΑ

Ἔχετε ἄδικον, καλὲ προσκυνητά. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ χεὶρ σας δὲν εἶναι ἔνοχος, ἀλλ' ἐφέρθη εὐλαβῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἥθη. Καὶ αὐταὶ αἱ ἅγιοι ἔχουν χεῖρας, καὶ ὁ εὐλαβὴς τὰς ἐγ-

γίξει. Οἱ προσκυνηταί, εἰς τὰς περιηγήσεις τῶν, ἀρκοῦνται εἰς
θλίψιν φιλικήν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Αἱ ἄγιοι δὲν ἔχουν χεῖλη ὡς οἱ προσκυνηταί ;

ΙΟΥΔΑΙΑ

Χεῖλη διὰ νὰ προσεύχωνται, μόνον διὰ νὰ προσεύχωνται.

ΡΩΜΑΙΟΣ

ὦ, συγχώρησον εἰς τὰ χεῖλη μου, ὡραία ἁγία, νὰ ἀντικα-
ταστήσωσι τὴν χεῖρά μου. Εἰσάκουσον τῆς δεήσεώς των καὶ μὴ
μεταβάλης εἰς ἀπελπισίαν τὴν πίστιν ὑπὸ τῆς ὁποίας πλη-
ροῖς τὴν ψυχὴν μου.

ΙΟΥΔΑΙΑ

Ὁ ἅγιος δὲν κινεῖται, μολονότι ἀκούει τὰς δεήσεις.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Λοιπὸν, μέινον ἀκίνητος, ὦ ἁγία μου· ἡ δέησίς μου θὰ εἰ-
σακουσθῇ καὶ θὰ ᾔμαι εὐτυχής. (Ὁ Ῥωμαῖος ἀσπάζεται τὴν Ἰου-
δαίαν.) Τὰ χεῖλη σου ἐξήλειψαν τὰ ἀνομήματά μου· ὅλαι αἱ
ἁμαρτίαι μου συνεχωρήθησαν.

ΙΟΥΔΑΙΑ

Τώρα ἡ ἁμαρτία ἔμεινεν εἰς ἐμέ· τὴν ἔλαβον τὰ χεῖλη μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

ὦ γλυκυτάτη ἁμαρτία ! ὦ ἡδίστη ἐπίπληξις ! ἀπόδος μοι,
ἀπόδος μοι αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν.

ΙΟΥΔΑΙΑ

Ὅσο ἀφορᾷ τὰ φιλήματα πολὺ ταχέως τὰ ἐξοφλεῖτε.

ΤΡΟΦΟΣ

(Πρὸς τὴν Ἰουδαίαν.) Κυρία, ἡ μητέρα σὰς θέλει νὰ σὰς εἰπῇ
κάτι τι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πρὸς τὴν τροφόν.) Ποία εἶναι ἡ μήτηρ της ;

ΤΡΟΦΟΣ

Νέε μου κύριε, ἡ μητέρα της εἶναι ἡ κυρία αὐτοῦ τοῦ σπη-

τιοῦ· εἶναι κυρία καλὴ, φρόνιμη, ἐνάρετη. Ἐγὼ ἐβύξαξα τὴν κόρην της, ἐκείνην μὲ τὴν ὁποῖαν ὠμιλοῦσατε. Εἶναι καλὴ νύφη, καὶ ἐκεῖνος ποῦ τὴν βάλει στὸ χέρι θὰ ἔχη μετρητὰ ἀμέτρητα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἡ κόρη τῶν Καπουλέτων! . . . αὐτὴ! . . . δυστυχία! ἡ ζωὴ μου εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐχθρᾶς μου. (Πλησιάζει ὁ Βενδόλιος.)

BENBOΛΙΟΣ

(Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) Ἄς ἀναχωρήσωμεν, ὁ χορὸς εἶναι περὶ τὰ τέλη του.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Κατ' ἰδίαν.) Ναι, καὶ ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς μου εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Πῶς! ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τώρα; ἀλλ' ἔχομεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον δρόσιστικά τινα τὰ ὁποῖα σᾶς περιμένουν. (Προσωπιδόφοροι τινὲς ζητοῦσι συγγνώμην καὶ χειρετίζουσι.) Δὲν θέλετε; Καλὰ λοιπόν, σᾶς προσκυνῶ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους, ἔντιμοι εὐπατρίδαι· κάλῃν νύκτα σας. (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.) Φέρετε φῶτα ἀπ' ἐδῶ . . . Ἄς ὑπάγω καὶ ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ. (Πρὸς τὸν ἐξαδελφόν του.) Μὰ τὸν Θεόν, εἶναι ἀργά,] καὶ πρέπει νὰ ἀναπαυθῶ.

(Ὅλοι οἱ προσωπιδόφοροι ἐξέρχονται· μένουσιν ἡ Ἰουλία καὶ ἡ τροφός.)

ΙΟΥΛΙΑ

Καλὴ μου, εἰπέ μοι (δεικνύουσα αὐτῇ νέον χορευτὴν διερχόμενον) πῶς ὀνομάζεται ἐκεῖνος ὁ εὐπατρίδης;

ΤΡΟΦΟΣ

Τιθέριος, καὶ εἶναι μοναχογιὸς τοῦ φιλαργύρου ἐκείνου.

ΙΟΥΛΙΑ

Καὶ ἐκεῖνος ὁ ἄλλος ὁ ὁποῖος διέρχεται τὴν θύραν;

ΤΡΟΦΟΣ

Νομίζω πῶς εἶναι ὁ νέος Πατρούκιος.

ΙΟΥΛΙΑ

Καὶ ἐκεῖνος (δεικνύουσα τὸν Ῥωμαῖον) ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε
νὰ χορεύσῃ ;

ΤΡΟΦΟΣ

Δὲν τὸν γνωρίζω.

ΙΟΥΛΙΑ

Ὑπαγε νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά του. (Ἡ τροφὸς τὴν ἀφίνει πρὸς
στιγμὴν.) Ἐὰν ὁ νέος ᾔναι νυμφευμένος, τὸ φέρετρόν μου ἔσ-
ται ἡ νυμφικὴ μου κλίνη.

ΤΡΟΦΟΣ

(Ἐπανερχομένη.) Εἶναι Μοντέγος καὶ ὀνομάζεται Ῥωμαῖος.
Εἶναι ἐχθρὸς τῆς οἰκογενείας σας.

ΙΟΥΛΙΑ

Ὁ μόνος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὀφείλω νὰ μισῶ, καὶ ὁ μό-
νος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον δύναμαι νὰ ἀγαπήσω. Ὡ, τὸν ἡγά-
πησα πολὺ ταχέως χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω, καὶ τὸν ἐγνώρισα
πολὺ βραδέως. Ἀπαίσιος καὶ τρομερὸς ἔρως ἐγεννήθη ἐν ἐμοί !
Νὰ ἀγαπήσω αὐτὸν, αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἡ κόρη τῶν Καπουλέ-
των πρέπει νὰ μισῇ !

ΤΡΟΦΟΣ

Τί μουρμουρίζετε μέσα στὰ δόντια σας ;

ΙΟΥΛΙΑ

Τίποτε, λέγω μερικοὺς στίχους τοὺς ὁποίους ἔμαθα πρὸ ὀ-
λίγου ἀπὸ ἑνα χορευτὴν. (Ἀκούεται φωνὴ καλοῦσα ἐξωθεν τὴν
Ἰουλίαν).

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐφθάσαμεν ! (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) Ἐλᾶ, ἀγαπητό μου παιδί,
ὅλος ὁ κόσμος ἔφυγε. (Ἡ τροφὸς καὶ ἡ Ἰουλία ἐξέρχονται).

ΧΟΡΟΣ

Χαῖρε, πρῶτε ἔρως, πόθοι φλογεροί, νῦν λησμονηθέντες· ἰδοὺ

ὁμοίως ἐν τῇ νεκρικῇ σας κλίνῃ, νέον δὲ πάθος μέλλει νὰ παραλάβῃ τὴν κληρονομίαν σας. Ἡ ὥραία ἐκείνη τὴν ὁποίαν ὁ Ῥωμαῖος ἐλάτρευε, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐθυσίαζε τὴν ζωὴν του, εἶναι μὴδὲν παραβαλλομένη μετὰ τὴν τρυφερὰν καὶ ἀξιολάτρευτον Ἰουλίαν. Ὁ Ῥωμαῖος ἀγαπᾷ καὶ ἀνταγαπᾶται. Μεθυσθεὶς ἐκ τῶν βλεμμάτων τῆς Ἰουλίας, πῶς θὰ πλησιάσῃ τὴν ἐχθρὰν του ; Καὶ ἐκείνη, ἐν μέσῳ πόσων κινδύνων θὰ ῥιφθῇ ; Εἰς ποῖον ὀλέθριον ἀγκιστρον κρέμαται τὸ ἐλκῦον αὐτὴν δέλεαρ ; Ὁ Ῥωμαῖος, καθὼς ἐχθρὸς τῆς οἰκογενείας της, δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἐκείνη, μολονότι τὸν ἀγαπᾷ ἐξίσου, δεσμεύεται ὑπὸ μείζονος ἀνάγκης. Ἀλλὰ τὸ πάθος δίδει αὐτοῖς ἰσχύν. Αἱ πολύτιμοι στιγμαὶ ἐπέστησαν, καὶ ἄφατοι ἡδοναὶ μίγνυνται μετὰ φόβου· πικροτάτου, μετὰ τρόμου ὀδυνηροτάτου.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

(Τὸ θεῖον παριστᾷ μεμονωμένον μέρος πλησίον τοῦ παλατίου τῶν Καπουλέτων. Ἀριστερᾷ τὰ τεῖχη τὰ περικυκλοῦντα καὶ προσπίπτουσα τὸν κήπον ἢ τὸν παράδεισον τοῦ παλατίου τῶν Καπουλέτων. Νόξ.)

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Ἰσχυόμενος πρὸ τοῦ τοίχου τοῦ κήπου.) Δὲν δύναμαι νὰ χωρῶ. Ἐκεῖ εἶναι ἡ καρδιά μου, ἐκεῖ εἶναι ἡ ζωὴ μου, ἐκεῖ εἶναι ἡ ὑπαρξὶς μου.

(Ἀνέβηται τὸν τοῖχον καὶ γίνεται ἄφαντος. Ὁ Βενδόλιος παρουσιάζεται εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου καὶ τὸν βλέπει καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ τοίχου. Προστρέχει ἀκολουθοῦμενός ὑπὸ τοῦ Μερκουτίου.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

(Τρέχων πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) Ῥωμαῖς ! ἐξάδελφέ μου !

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Πᾶ ! εἶναι φρονιμώτερος ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐπέταξεν, ἀγαπητέ μου, γίνεσθαι ἀφαντος. Θὰ τὸν εὔρετε εἰς τὴν κλίνην του.

BENBOΛΙΟΣ

Ὅχι δά. Τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος· πρὸ ὀλίγου ἀνέβαινε τὸν τοῖχον αὐτόν. Ἄς τὸν φωνάξωμεν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἄς καλέσωμεν καλλίτερον τὴν σιάν του. Ῥωμαῖε ! Ἰδιοτροπία ! Τρέλα ! Παραλογισμέ ! Εὐπατριδα ! Πάθος ! Δάκρυον ! Στεναγμέ ! Πῶς θέλεις νὰ σὲ καλέσω ! Εἶπὲ ἓνα μόνον στίχον· ἐλεγειακὸν καὶ θὰ ἐννοήσω ὅτι ὑπάρχεις. Ὁμοιοκαταλήκτισον τὸ ἔρως μὲ τὸ μέρος. Ἐπικαλέσθητι τὴν Ἀφροδίτην, ἥ δὸς παρώνυμόν τι εἰς τὸν υἱόν της Ἐρώτα τὸν πατέρα τοῦτον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀλλὰ δὲν κινεῖσαι, δὲν ἀποκρίνεσαι· εἶσαι ἀφωνος, ἀπέθανες. Ῥωμαῖε, σὲ καλῶ ! Σὲ ἐξορκίζω εἰς τοὺς ἀστράπτοντας καὶ μέλανας ὀφθαλμούς της Ῥοζαλίνης, εἰς τὸ λευκὸν καὶ λεῖον μέτωπόν της, εἰς τὰ πορφυρᾶ χεῖλῃ της, εἰς τὸν λεπτοφυῆ πόδα της, ἐμφανίσθητι ! ἐμφανίσθητι ! ἐγέρθητι ! . . .

BENBOΛΙΟΣ

Ἐὰν σὲ ἀκούσῃ θὰ δυσαρεστηθῇ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Θὰ δυσαρεστηθῇ ! καὶ μήπως εἶπον τίποτε προσβλητικόν ; Οἱ λόγοι ἦσαν ἄγνοι καὶ εὐπρεπεῖς· τὸν ἐκάλεσα ἐν ὀνόματι ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ.

BENBOΛΙΟΣ

(Ζητῶν αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.) Μάταιος κόπος ! θὰ ἐκρύβῃ ὑπ' αὐτὰ τὰ δένδρα. Ὁ παράδοξος ἑραστής μας ἔχει ἀνάγκην νυκτερινῶν ὀνειροπολήσεων. Ὁ ἔρως του εἶναι τυφλός, καὶ ἡ σκοτία τῷ ἀρμόζει.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Τὸ βέλος τυφλοῦ τοξότου σπανίως ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ.

Νομίζω ὅτι βλέπω τὸν πτωχὸν νέον καθήμενον ὑπὸ μεσι-
λέαν καὶ παρακαλοῦντα τὸν Θεὸν νὰ πέσῃ ἡ ἐρωμένη του ἐξ
οὐρανοῦ ὅπως πίπτει ὁ ὥριμος καρπὸς ἐκ τῶν κλάδων τοῦ
δένδρου. Καλὴν νύκτα, Ῥωμαῖε ! Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ. Εἶναι
ψύχρα καὶ δὲν μὲ ἀρέσει νὰ κοιμηθῶ ὑπὸ τὸν ἀστερέντα θό-
λον. — Ἔρχεσθε ;

BENBOAIOS

Ἵπάγωμεν εἶναι κόπος καὶ χρόνος χαμένος νὰ ζητῇ κα-
νεὶς ἐκεῖνον ὅστις δὲν θέλει νὰ τὸν εὕρουν.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὁ κήπος τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Ὑπὸ τὸν τοῖχον καὶ ἀπὸ ἡχοῦσε τοὺς ἀστεῖσμούς τῶν φίλων του.)
Γελᾷ διὰ τὰς πληγὰς ἐκεῖνος ὅστις δὲν ὑποθήκην τὴν ἀγωνίαν
αὐτῶν. (Ἡ Ἰουλία ἐμφανίζεται εἰς παράθυρόν τι.) — Σιωπῇ ! πα-
ράθυρον ἀνοίγεται καὶ φωτίζεται. Ὡς λάμψις καθαρὰ καὶ εὐερ-
γετική. Εἶναι ἡ Ἰουλία, ὁ ἥλιος καὶ ἡ αὐγὴ τῆς ζωῆς μου.
(Ἰστάμενος ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ θεωρῶν τὴν Ἰουλίαν.) — Ὑψώθη-
τι, ἄστρον ἀγαπητόν ἄς σβύσῃ πρὸ τῆς θεάς σου τὸ νυκτερι-
νὸν ἄστρον ὅπερ παρθενικὸν ὡς σὺ ὠχρίᾳ ὑπὸ φθόνου καὶ λύ-
πης. Μὴ φέρῃς πλέον τὰ ἀσθενικά καὶ πένθημα χρώματά του
ἀπόβαλον αὐτά. — Ναι, εἶναι ἡ ἀγαπητή μου, ναι, εἶναι αὐ-
τή Ὡ ! ἐὰν εἴξευρε πόσον τὴν ἀγαπῶ ! (Ἀκροάζεται.)
Εἶπε τίποτε . . . μόνον τὸ εὐγλωττον βλέμμα τῆς ὀμι-
λεῖ θὰ τῇ ἀποκριθῶ ! Ὡ ! ὅχι . . . ἄς καταστείλω
τὴν τόλμην ταύτην . . . δὲν ὀμιλεῖ πρὸς ἐμέ. — Ὡραῖοι ὀ-
φθαλμοὶ τῆς Ἰουλίας, ἀστράψατε ἐν τῇ σκιᾷ, ἡ μᾶλλον ἀντι-
καταστήσατε δύο ἐκ τῶν ὠραίων ἀστρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἄς
ἐλθωσι τὰ ἄστρα νὰ λάμψωσιν εἰς τὴν θέσιν σας. Ἀλλ' ὅχι, τὸ

ἄκτινοβόλον τοῦτο πρόσωπον θὰ ἡμαῦρου ὅλας τὰς νυκτερινὰς λάμψεις, καθὼς ὁ ἥλιος ἀμαυροῖ τὴν λάμψιν τῆς λυχνίας. Ἐν τῷ πλημμυροῦντι ὑπὸ φωτὸς στερεώματι ἐὰν ἐφαίνοντο τοιοῦτοι ὠραῖοι ὀφθαλμοί, τὰ πτηνὰ θὰ ἔπαλλον νομίζοντα ὅτι παρῆλθεν ἡ νύξ. — ὦ! πῶς ἡ παρειὰ τῆς στήριζεται ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς! ἃς ἤμην χειρόκτιον τῆς χειρὸς ἐκείνης διὰ νὰ ἐγγίξω τὴν παρειάν.

ΙΟΥΛΙΑ

(Νομίζουσα ἐαυτὴν μόνην.) Οἴμοι!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ῥημίλησεν. — Ὅμιλει ἀκόμη, ἄγγελε τοῦ οὐρανοῦ! καθιστᾷς τὴν νύκτα ἔνδοξον καὶ ὑπερήφανον! εἶσαι ἐκεῖ, ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μου, ὡς ὁ ἄγγελος ὁ ἱπτάμενος ἄνωθεν τῶν ἀνθρώπων. Ἀγγελιαφόρος τοῦ Θεοῦ, φεύγει ἐπὶ τῶν νεφῶν τῶν ὁπῶν σπεύδει τὴν ὁκνηρὰν πορείαν· αἱ πτέρυγές του εἰσὶν ἀναπεπταμέναι εἰς τὸν αἰθέριον ὠκεανόν· καὶ οἱ θνητοὶ ἐγείρουσι τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνατρέπονται ὑπὸ ἐκπλήξεως· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ἀτενεῖς πρὸς τὸν οὐρανὸν δὲν δύνανται ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τὴν θεωρίαν τοῦ θαυμασίου τούτου.

ΙΟΥΛΙΑ

Ῥωμαῖε! Ῥωμαῖε! διατὶ εἶσαι Ῥωμαῖος! ἀρνήθητι τὸν πατέρα σου ἢ μετάβαλον τὸ ὄνομά σου· ἐὰν δὲν θέλῃς, ὀρκίσθητι ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾷς καὶ παύω νὰ ἦμαι Ἰουλίᾳ Καπουλέτου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Νὰ τὴν ἀκούσω ἀκόμη ἢ νὰ τῇ ὁμιλήσω;

ΙΟΥΛΙΑ

Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἐχθρὸς μου, ἀλλὰ τὸ ὄνομά σου. Τί μὲ κάμνει ὁ Μοντέγος; Τί ἐστὶ Μοντέγος; Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος! Ὁ βραχίων οὗτος, ἡ κεφαλὴ, ἡ κόμη, εἶναι Μοντέγος; ὄχι, εἶσαι σὺ. Μετάβαλον ὄνομα· ἐν ὄνομα εἶναι μηδέν. Ἄς ὀνομάσωμεν τὸ ρόδον ὅπως θέλομεν, ἢ εὐωδία του ἔσεται ἡ αὐτή.

Ἐὰν ὁ Ῥωμαῖος δὲν ἐκαλεῖτο Ῥωμαῖος, ὅλη αὐτοῦ ἡ χάρις καὶ ἡ τελειότης θὰ ἔμενον εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ. Ἐξάλειψον τὸ ὄνομα τοῦτο ὅπερ δὲν σοὶ ἀνήκει, ἐξάλειψον αὐτὸ καὶ λάβε ὡς ἀντάλλαγμα ἐμὲ ὁλόκληρον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Γεγωνυία τῇ φωνῇ πρὸς τὴν Ἰουλίαν). Δέχομαι τὴν πρότασίν σου. Λέγε με ἀπλῶς ἀγαπητόν σου, δός μοι τὸ νέον τοῦτο βάπτισμα καὶ παύω πλέον νὰ ᾔμαι Ῥωμαῖος.

ΙΟΥΛΙΑ

(Ζητοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπὸ τὸ παράθυρον). Ποῖος εἶσαι, σὺ ὅστις ἀκροάζεσαι, σὺ ὅστις προστατευόμενος ὑπὸ τῆς νυκτὸς, ἔρχεσαι νὰ ὑποκλέψῃς τὰ μυστήρια τῆς ψυχῆς μου ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν ἤξεύρω ποῖον ὄνομα νὰ μεταχειρισθῶ διὰ νὰ σὲ εἶπω ποῖος εἶμαι· τὸ ὄνομά μου, ὦ ἀγαπητὴ ἀγία, τὸ ἀποστρέφω· αἰσθάνομαι διότι σὲ εἶναι μισητόν, καὶ ἐὰν ᾔτο γεγραμμένον ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου θὰ ἔσχιζα τοὺς χαρακτῆράς του.

ΙΟΥΛΙΑ

Ὅλίγας λέξεις εἶπες καὶ τὰ προσεκτικὰ ὠτά μου τὰς ἀντελήφθησαν, καὶ ἀνεγνώρισα τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ταύτης. Δὲν εἶσαι ὁ Ῥωμαῖος ; . . . υἱὸς τοῦ Μοντέγου ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μήτε τὸ ἐν μήτε τὸ ἄλλο, ὠραία μου ἀγία, ἐὰν τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο σὲ δυσαρρεστῇ.

ΙΟΥΛΙΑ

Πῶς ἡλθες ἕως ἐδῶ ; διατί εἶσαι ἐδῶ ; εἶπέ μοι. Οἱ τοῖχοι τοῦ κήπου εἶναι ὑψηλοὶ καὶ δυσανάβατοι. Τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ σὲ ὡς Μοντέγον· ἐὰν σὲ ἴδῃ τις ἐκ τῶν συγγενῶν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐδανείσθην τὰ πτερὰ τοῦ ἔρωτος καὶ πᾶν ἐμπόδιον ἐξηλεσθήν. Τί εἶναι διὰ τὸν ἔρωτα οἱ λίθοι φραγμοὶ ; Ὅ,τι ἐπι-

χειρεῖ, τὸ ἐκτελεῖ. Οὐτε τὴν ὀργὴν τῶν συγγενῶν σου φοβοῦμαι.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἐὰν σὲ ἴδωσι θὰ σὲ φονεύσωσι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πλείότερος κίνδυνος ὑπάρχει δι' ἐμὲ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ἢ εἰς εἴκοσι γυμνά ξίφη. Ἐν μόνον γλυκὺ βλέμμα σου μὲ θα-
ρακίζει κατὰ τῆς μανίας των.

ΙΟΥΛΙΑ

Δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν ᾔθελα νὰ σὲ ἔβλεπαν ἐδῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὁ μανθῦας τῆς νυκτὸς μὲ καλύπτει καὶ μὲ κρύπτει ἀπὸ
τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἀγάπα με μόνον, διὰ τὰ λοιπὰ ἀδια-
φορῶ. Ὁ βίος ἄνευ τῆς τρυφερότητός σου εἶναι μηδὲν δι' ἐμέ·
προτιμότερον νὰ μὲ τὴν ἀφαίρεση τὸ μῖσός των.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἀλλὰ πῶς ἤλθες ἕως ἐδῶ ; Τίς σὲ ὠδήγησε ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μόνος ὁ ἔρως. Αὐτὸς μόνος διεύθυνε τὰ βλέμματά μου καὶ
τὰ βήματά μου. Ἐγὼ οὐδὲν ἄλλο ἔπραξα ἢ νὰ τὸν ἀκολουθῶ.
Οὐδέποτε ὑπῆρξα πλοίαρχος ἢ πρωρεύς· ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο
ἀνάγκη νὰ σὲ ζητήσω εἰς τὰς ἀπωτέρας παραλίας, πέραν καὶ
αὐτῆς τῆς εὐρυτέρας θαλάσσης, θὰ ἐπεχείρουν τὸν πλοῦν πε-
ριχαρῶς καὶ τὰ πάντα θὰ ἐρρίψοκινδύνευον χάριν τοιαύτης
πολυτίμου λείας.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἡξεύρεις ὅτι ὁ πέπλος τῆς νυκτὸς εἶναι ἐπὶ τοῦ προσώ-
που μου, ἄλλως θὰ ἔβλεπες παρθενικὸν ἐρύθημα καλύπτον
τὰς παρειάς μου, ἕνεκα τῶν λόγων τοὺς ὁποίους μὲ ἤκουσες
τὴν ἐσπέραν ταύτην νὰ προσφέρω. Ἀ ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ
μείνω ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς εὐπρεπείας· πῶς ᾔθελον νὰ ἡρνού-
μην ὅ,τι εἶπον, Ἀλλὰ χαῖρε, εὐπρέπεια.—Μὲ ἀγαπᾷς ; ἡξεύ-
ρω ὅτι θὰ ἀποκριθῇς ναι, καὶ θὰ σὲ πιστεύσω.—Μὴ ὀρκισθῇς,

ὦ ! μὴ, σὲ παρακαλῶ. Ὁ ὄρκος σου δύναται νὰ συντριβῇ ἡμέ-
ραν τινὰ καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς γελαῖ διὰ τὰς ἐπιτοχίας
τῶν ἐραστῶν.—Εὐγενῇ Ῥωμαῖε, ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς, εἰπέ το ἐντί-
μως· ἀλλ' ἐὰν νομίζῃς ὅτι δίδω λίαν εὐκόλως τὴν καρδίαν
μου, τότε θὰ σιωπήσω, θὰ συνοφρυωθῶ, θὰ εἶπω *οὐχι* διὰ νὰ
σὲ ἀναγκάσω νὰ μὲ ἰκετεύσῃς· ἄλλως δὲν θὰ τὸ πράξω δι' ἑ-
λὸν τὸν κόσμον.—Ναι, τὸ αἰσθάνομαι, ὦραῖε Μαντέγε, πολλὴν
ἔχεις τρυφερότητα, καὶ ἡ διαγωγή μου πιθανὸν νὰ σοὶ φανῇ
ἐλαφρά. Ἀλλ' ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμέ, εὐπατριδα· θὰ μὲ εὖρῃς
εἰλικρινεστέραν ἐκείνων αἵτινες ἔχουσι πλειοτέραν προφύλαξιν
καὶ πλειοτέραν τέχνην. Ὁμολογῶ ὅτι ἡδυνάμην νὰ φανῶ
μᾶλλον ἐπιφυλακτικὴ ἐὰν δὲν ὑπέκλεπτες τὸ μυστήριον τοῦ
εἰλικρινοῦς ἔρωτός μου χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω. Συγχώρησόν με
λοιπὸν, καὶ μὴ ἀποδίδῃς τὴν τρυφερότητά μου εἰς τὴν ἐλα-
φρότητα τῆς καρδίας μου, ἀφοῦ μόνη ἡ σκοτεινὴ νύξ ἐπρόδωκε
τὸ μυστικόν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εὐγενῆς κυρία, μὰ τὸ ἱερὸν φῶς δι' οὗ στέφονται τὰ φυλ-
λώματα ταῦτα

ΙΟΥΔΑΙΑ

Μὴ ἐπικαλεῖσαι μάρτυρα τὸν ἀσταθῆ ἄστέρα, τὸν ἄστέρα
οὐτινος ὁ κινητὸς κύκλος μεταβάλλεται κατὰ μῆνα. Φοβοῦμαι
μήπως καὶ ὁ ἔρως σου καταστῇ ἐπίσης εὐμετάβολος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ποῖον ὄρκον θέλεις νὰ προφέρω ;

ΙΟΥΔΑΙΑ

Κανένα· ἢ, ἐὰν θέλῃς, ἐπικαλέσθητι τὸν Θεὸν τὸν ὁποῖον
ἀγαπῶ, λάβε ὡς μάρτυρα τὸ ἱερὸν εἶδωλόν μου, σὲ αὐτὸν, τὸ
θελκτικὸν εἶδωλόν μου· τότε θὰ σὲ πιστεύσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐάν ποτε ἡ βαθεῖα καὶ καθαρὰ αὐτὴ τρυφερότης . . .

ΙΟΥΛΙΑ

"Οχι, ὄχι, δὲν θέλω ὄρκους. Σὺ προξενεῖς τὴν χαρὰν μου, καὶ ἐν τούτοις φεύγει τὴν καρδίαν μου ἡ χαρὰ. Ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ τῆς νυκτὸς ταύτης ὑπάρχει πολὺς κίνδυνος, πολὺς φόβος· ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀστραπὴν ἣτις διέρχεται καὶ θνήσκει πρὶν δυνηθῶμεν νὰ εἰπώμεν: Ἴδου ἡ ἀστραπή! — Ὑγίαινε, φίλε· ὁ ἔρωσ μας, ἀσθενὴς κάλυξ μόλις διακρινόμενος, δύναται νὰ καταστῇ ὠραῖον ἄνθος καὶ νὰ ὀρμάσῃ ὑπὸ τὴν πνοὴν ἐαρινῆς αὐρας. Ὑγίαινε, ὑγίαινε. Εἴθε αἱ καταθέλγουσαι τὴν ψυχὴν μου ἡσυχία καὶ εἰρήνη νὰ καταβῶσιν ἐπίσης καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Ω! δὲν προσθέτεις τίποτε ἄλλο; δὲν θὰ πράξῃς πλείοτε-
ρόν τι δι' ἐμέ;

ΙΟΥΛΙΑ

Τί δύναμαι νὰ εἰπῶ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Ας ἀνταλλάξωμεν τοὺς ὄρκους μας. Ὁρκίσθητι ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾷς ὡς σὲ ἀγαπῶ.

ΙΟΥΛΙΑ

Τὸ ὀρκίσθην χωρὶς νὰ μὲ παρακαλέσῃς· ἐὰν ἡδυνάμην, θὰ ἀπέσυρα τὴν ὑπόσχεσίν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Α! διατί, Ἰουλία; διατί;

ΙΟΥΛΙΑ

Διὰ νὰ σὲ τὴν δώσω ἐκ δευτέρου, Ἀλλ' ὄχι, δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε· ἀρκεῖ μόνη αὐτὴ ἡ στιγμή, καὶ εἶμαι εὐτυχής· Ῥωμαῖε, ἡ ἐπιθυμία μου νὰ σοὶ φανῶ ἀρεστὴ εἶναι ἄπειρος ὡς τὸ πέλαγος· ὁ ἔρωσ μου εἶναι ἀνεξάντλητος ὡς τὰ θαλάσσια κύματα. Ὅσον μᾶλλον σοὶ τὰ ἐπιδαψιλεύω τόσον μᾶλλον μοὶ φαίνονται ἀφθονα. (Ἀκούεται θόρυβος. Ἡ τροφὸς καλεῖ). Ἀκουσον... θόρυ-

Ἔος. ὦ φίλε μου, ὑγίαινε. (Στρεφόμενη πρὸς τὰ παρασκήνια) Ἀμέσως, καλὴ μου παραμύθια. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον) Μοντέγε, φίλε μου, ἔσο πιστὸς πρὸς ἐμέ. (Μετά τινα παῦσιν) — Περίμενε μίαν στιγμὴν, καὶ ἐπανερχομαι. (Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν της).

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Μόνος.) ὦ νῦξ εὐφρόσυνος! νῦξ τὴν ὁποίαν εὐλόγησεν ὁ οὐρανός. Θεέ μου! ἐὰν ᾖ οὐρανός; δὲν μὲ περικυκλοῖ ἡ νύξ; Νὰ ᾖ ἄρα γε πραγματικὴ ἡ μαγεία αὕτη;

ΙΟΥΛΙΑ

(Εἰς τὸ παράθυρον.) — Τρεῖς λέξεις ἀκόμη, Ῥωμαῖε, καὶ κατόπιν καλὴν νύκτα. Ἐὰν τὸ πάθος σου ᾖ ἐντιμον, ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ νυμφευθῇς, ἀποκρίθητι αὐριον εἰς τὸν ἀπεσταλμένον μου καὶ γνωστοποιήσόν μοι πότε, κατὰ ποίαν ὥραν, εἰς ποῖον μέρος θὰ γίνῃ ἡ ἱεροτελεστία. Τότε θὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας σου τὴν τύχην μου καὶ θὰ σὲ ἀκολουθήσω πανταχοῦ ὡς κύριόν μου.

(Ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς τροφῆς.)

ΤΡΟΦΟΣ

Κυρία!

ΙΟΥΛΙΑ

(Πρὸς τὴν τροφόν.) Ἐφθασα, ἔφθασα. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον). Ἀλλ' ἐὰν οἱ σκοποὶ σου δὲν ᾖ τίμιοι, ἅ! σὲ παρακαλῶ...

ΤΡΟΦΟΣ

(Ἐσωθεν.) Κυρία!

ΙΟΥΛΙΑ

Ἀμέσως! Ἀμέσως! (Ἐξακολουθεῖ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ῥωμαῖον) — Τότε... παῦσε νὰ μὲ ὁμιλῇς περὶ ἔρωτος καὶ ἄφησόν με μόνην μὲ τὴν θλίψιν μου. Θὰ στείλω αὐριον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) Σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίς τῆς ψυχῆς μου.

ΙΟΥΛΙΑ

Καλὴν νύκτα, χιλιάκις καλὴν νύκτα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Μόνος.) Χιλιάκις κακὴν νύκτα ἀφοῦ μὲ λείπει τὸ φῶς σου.
(Ἀποσύρεται βραδέως.) — Ὁ ἔρως ὅστις πλησιάζει τὸ ἀγαπη-
μένον ὄν, βαδίζει ταχὺς καὶ παιδρός· ὁ ἔρως ὅστις μακρύνεται
ἀπ' αὐτοῦ, ἔχει τὸ μέτωπον στυγνὸν καὶ τὰ βήματα βαρέα·
ὁμοιάζει μὲ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐναλλάξ ἀφίνει τὰ μισητὰ
βιβλία του καὶ κλείεται εἰς τὴν φυλακὴν του.

(Ἡ Ἰουλία ἐμφανίζεται πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.)

ΙΟΥΛΙΑ

(Καλοῦσα τὸν Ῥωμαῖον.) Ψτ! ψτ! . . . Ῥωμαῖε! . . . ὦ!
διατὶ νὰ μὴ δύναμαι ὡς ἐπιτήδειος ἱερακοτρόφος νὰ προσκαλῶ
ἀμέσως τὸν προσφιλεῖ μου ἱέρακα! ἀλλ' εἶμαι δούλη, καὶ ἡ
δουλεῖα δὲν πρέπει νὰ ὑψοῖ τὴν φωνήν. — Ῥωμαῖε! Ῥωμαῖε!
— Ἐὰν ἐτόλμων θὰ ἀφύπνιζα τὴν ἡχηρὰν ἡχὴν, θὰ ἐξήγειρα
τὴν ἀερῖαν φωνήν της καὶ θὰ διέσχίζα τὸ σκοτεινὸν σπήλαιόν
της ἐπαναλαμβάνουσα χιλιάκις: Ῥωμαῖε!

(Ὁ Ῥωμαῖος ἀκούει καὶ ἐπανέρχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ

Ῥωμαῖε!

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πλησιάζων.) Ἰουλία μου!

ΙΟΥΛΙΑ

Κατὰ ποῖαν ὥραν νὰ στείλω αὐρίον;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Κατὰ τὴν ἐννάτην.

ΙΟΥΛΙΑ

Δὲν θὰ παραλείψω. Ἀπὸ τώρα μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας θὰ
παρέλθωσιν εἴκοσιν ἔτη. Ἀλλ' ἐλθσέ μιν διατὶ σὲ ἐκάλεσα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μένω ἀκόμη διὰ νὰ ἐξακολουθῇς νὰ λησμονῇς! Τὸ κατ' ἐμὲ
δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔχω ἄλλην κατοικίαν παρὰ ταύτην εἰς τὴν
ὁποῖαν εὐρίσκομαι.

ΙΟΥΛΙΑ

Μετ' ὀλίγον ἡ ἡμέρα θὰ φανῇ. Ἦθελα νὰ ᾔσο ἤδη μακρὰν ἐπεθύμουν ἐν τούτοις νὰ μὴ ἐμακρύνεσο πλείοτερον πτηνοῦ κρατουμένου διὰ μεταξωτῆς κλωστῆς ὑπὸ νεάνιδος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἦθελα νὰ ἤμην πτηνόν σου.

ΙΟΥΛΙΑ

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀγαπητέ μου· θὰ σὲ ἐφόνευα διὰ τῶν πολλῶν θωπειῶν μου. Ὑγιαίνει, Ὑγιαίνει, Ὑγιαίνει. Θὰ ἔπαναλάβω τὴν λέξιν ταύτην, τὴν τοσοῦτον γλυκεῖαν καὶ θλιβεράν ταύτην λέξιν, Ὑγιαίνει μέχρι τῆς αὔριον πρωίας. (Ἀποσύρεται τοῦ παραθύρου.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐῖθε ὁ ὕπνος νὰ κατέλθῃ ἐπὶ τῶν βλεφάρων σου καὶ ἡ εἰρήνη ἐν τῷ στήθει σου! ὦ! ἔάν ἤμην ὕπνος καὶ εἰρήνη! — Ἄς ὑπάγω νὰ εὕρω εἰς τὸ κελλίον τοῦ τὸν ἀγαθὸν σύμβουλόν μου, τὸν πνευματικὸν ὁδηγόν μου· ἄς ὑπάγω νὰ ζητήσω τὴν ἄρωγὴν τοῦ, νὰ τῷ διηγηθῶ τὴν εὐδαιμονίαν μου καὶ τὴν χαρὰν μου.

(Ἀναρριχᾶται τὸν τοῖχον τοῦ κήπου.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ Σπήλαιον τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου.

(Εἰσέρχεται ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος μὲ κἀνιστρον εἰς τὴν χεῖρα.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἦ φαιόφθαλμος πρωτὰ μειδιᾷ πρὸς τὴν ἀγριομέτωπον νύκτα. Αἱ ἤδη διαφανεῖς σκιαὶ φεύγουσι καὶ κυλίσονται συγκεχυμέναι πρὸς τὴν δύσιν ὡς ὁ κλονούμενος μέθυτος. Τὸ ἄρμα μὲ τοὺς πυρίνους τροχοὺς προχωρεῖ καὶ χαράσσει τὴν ὁδὸν τῆς ἡμέρας. Πρὶν τὸ φλογερὸν ὄμμα τοῦ ἀστέρος τοῦ λάμποντος ἐν τοῖς οὐρανοῖς κομίσῃ τὴν χαρὰν καὶ πῖν τὴν δρόσον τὴν ἐπικεχυμένην ἐπὶ τῆς γῆς πρέπει νὰ ἐξέλθω διὰ νὰ πληρώσω τὸ κἀνιστρόν μου βοτάνων δηλητηριωδῶν καὶ ἀνθέων ἱαματικῶν.

(Σκίπτεται).—Ἡ γῆ, ἡ μήτηρ αὐτῇ τῶν ὄντων, εἶναι ὡσαύτως ὁ τάφος αὐτῶν· ὁ κόλπος ὅστις παράγει τὰ πάντα, εἶναι ὁ ἀπειρος τάφος ὅπου τὰ πάντα καταβροχθίζονται. Ζωὴ καὶ θάνατος συγχέονται. Προσκολλώμενοι εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς κοινῆς ἡμῶν Μητρὸς, ζητοῦμεν παρ' αὐτῆς, ἡμεῖς τοὺς ὁποίους αὐτὴ ἐπλασε καὶ τοὺς ὁποίους θὰ καταπῇ, φάρμακα καὶ δηλητήρια. Δὲν ὑπάρχει προῖον μὴ ἔχον ἰδίαν ἀρετὴν· πᾶν ὅ,τι αὐτὴ παράγει εἶναι χρήσιμον καὶ ὅλα διαφέρουσι μεταξύ των. Ὡ! μεγάλη καὶ βαθεῖα εἶναι ἡ ἐνυπάρχουσα δύναμις εἰς τὰς ὁπώρας, εἰς τὰ ἄνθη, εἰς τοὺς ἀστέρας, εἰς τοὺς λίθους. Δὲν ὑπάρχει ἐπίγειον ἀντικείμενον, ὅσον ποταπὸν, μὴ περικλείειν ἰδίαν ζωὴν καὶ μυστικὴν ιδιότητα· δὲν ὑπάρχει ἀντικείμενον, ὅσον εὐεργετικὸν καὶ ὅσον πολύτιμον, ὅπερ νὰ μὴ διαφθείρεται καὶ νὰ μὴ καταντᾷ ὀλέθριον. Καὶ αὕτῃ ἡ ἀρετὴ καθίσταται ἐγκλημα κακῶς ἐφαρμοζομένη, καὶ τανάπαλιν τὸ ἐγκλημα ἐξευγενίζεται διὰ τῆς καλῆς ἐφαρμογῆς. (Δρέπει ἄνθος πλησίον τοῦ σπηλαίου του). Ὑπὸ τὸν τρυφερὸν ὑμένα τοῦ λεπτοφυοῦς τούτου ἄνθους κρύπτονται συγχρόνως καὶ ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ· δηλητήριον καὶ ἡδονή! Ὅταν τὸ ἀσφραίνεται τις, τὸ γλυκὺ ἄρωμά του θέλγει τὰς αἰσθήσεις καὶ ἀφυπνίζει αὐτάς. Ὅταν ὁμοῦ γευθῇ τὸν ἐπικίνδυνον χυμὸν του, ἡ καρδία πήγνυται καὶ ὁ ἄνθρωπος θνήσκει. Οὕτω φέρομεν ἐν ἡμῖν δύο ἐχθράς δυνάμεις· τὴν χάριν ἣτις προέρχεται ἐκ Θεοῦ καὶ τὴν θέλησιν ἣτις προέρχεται ἐξ ἡμῶν. Ἀμα ὑπερσχύση ἡ κτηνώδης ἰσχὺς, ὁ θάνατος κατατρώγει τὴν ψυχὴν· τὸ ἄνθος μαραίνεται καὶ χάνεται.

(Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλημέρα, πάτερ μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἔσο εὐλογημένος. Ποῖα ἐωθινὴ καὶ γλυκεῖα φωνὴ μοι πέμπει τὸν χαιρετισμὸν τούτον; Νέε φίλε, ὅταν ἀποχαιρετᾷ τις

τόσον ταχέως τὴν νυκτερινὴν στρωμνὴν σημαίνει ὅτι κατέχε-
ται ὑπὸ πνευματικῆς ταραχῆς. Ἡ φροντίς ἀγρυπνεῖ ἐν τῷ γε-
ροντικῷ ἐγκεφάλῳ, καὶ ἀποδιώκει τὸν ὕπνον· αἱ χρυσαὶ πτέ-
ρυγές του πλανῶνται ὑπὲρ τὴν ῥωμαλέαν νεότητα, εἰς τὸν
ἐλεύθερον καὶ ἀκμαῖον ἐγκέφαλον, εἰς τὰ μέλη τὰ μὴ κατα-
πονηθέντα εἰσέτι ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἡ ἐπίσκεψίς σου εἶναι
λίαν ἐωθινή. ὦ! εἴμαι βέβαιος ὅτι ψυχικὴ τις ταραχὴ σὲ ἐξή-
γειρεν, ἴσως μάλιστα ὁ νεανίας μας δὲν κατεκλίθη τὴν νύκτα
ταύτην . . . τί λέγεις ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶναι ἀληθές, πάτερ μου, καὶ ἡ νυκτερινὴ ἀνάπαυσις ὑπῆρξε
γλυκυτέρα τοῦ ὕπνου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήσῃ τοὺς δυστυχεῖς ἁμαρτωλοὺς. Ἦσο μὲ
τὴν Ῥοζαλίαν ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μὲ τὴν Ῥοζαλίαν ! ὦ ! ὄχι, πάτερ μου· δὲν γνωρίζω πλέον
τὸ δυστυχές τοῦτο ὄνομα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐχει καλῶς, τέκνον μου· ἀλλὰ ποῦ διήλθες τὴν νύκτα ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Θὰ σὰς τὸ εἰπῶ χωρὶς νὰ μὲ ἐρωτήσετε ἐκ νέου. Ἡ ἐχθρά
μου καὶ ἐγὼ συνηντήθημεν εἰς τὸν αὐτὸν χορόν. Ἐπλήγωσα
τὴν καρδίαν της καὶ ἐπληγώθην. Σὺ μόνος δύνασαι νὰ μὲ θε-
ραπύσῃς· τὸ φάρμακον εἶναι ἐν τῇ ἱερᾷ χειρὶ σου. Σεβάσμιε πά-
τερ, δὲν πρόκειται μῆτε περὶ μίσους μῆτε περὶ ἐκδικήσεως· ἡ
ἐχθρά μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα σύμφωνοι· σοὶ ἀποτείνομεν τὴν αὐ-
τὴν παράκλησιν.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ὅμιλοι σαφέστερον, καὶ ἐξηγήθητι ἀπλούστερον. Ἐὰν ἐξο-
μολογήσῃς δι' αἰνιγμάτων, δι' αἰνιγμάτων θὰ σὲ συγχωρήσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Λοιπὸν μάθε σαφῶς καὶ ἀπλῶς ὅτι ἔδωκα ὅλην τὴν καρδίαν μου εἰς τὴν θελκτικὴν κόρην τοῦ πλουσίου Καπουλέτου. Μοι ἔδωκε τὴν ἰδικήν της καὶ εἵμεθα σύμφωνοι· εἰς σὲ ἀπόκειται νὰ συμπληρώσης, διὰ μυστικοῦ γάμου, τὴν συμφωνίαν ἡμῶν. Πῶς, εἰς ποῖον μέρος, εἰς ποῖαν ἐποχὴν εἶδομεν ἀλλήλους, συνεννοήθημεν, ἡγαπήθημεν, θὰ σοὶ τὰ εἶπω συμπεριπατῶν μετὰ σοῦ. Ἀλλὰ πρὸ πάντων σὲ καθικετεύω εὐλόγησόν μας σήμερον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Μὰ τὸν ἅγιον Φραγκίσκον! τί μεταβολὴ εἶναι αὕτη! Τόσον ταχέως λοιπὸν ἐλησμονήθη ἡ τοσοῦτον προσφιλὴς ἐκείνη Ῥοζαλίνα! ὦ νέοι, νέοι! ὃ ἔρωσ σας δὲν καταβαίνει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὴν ψυχὴν σας. Ἐνθυμεῖσαι τὰ δάκρυά σου; Χριστὲ καὶ Κύριε! πόσα πικρὰ δάκρυα ἔχυσες διὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην! Δάκρυα ἀνωφελῆ. Οἱ θρῆνοί σου ἀντηχοῦσιν ἀκόμη εἰς τὰ γηραιὰ ὠτά μου, οἱ στεναγμοὶ σου κυματίζουν ἀκόμη ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας. Ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ προσώπου σου τὰ ἴχνη χθесινῶν δακρύων μήπω ξηρανθέντων. Ποῖον Ῥωμαῖον νὰ πιστεύσω, τὸν χθесινὸν ἢ τὸν σημερινόν; Χθὲς ὄλαι αἱ δυστυχίαι σου προήρχοντο ἐκ τῆς Ῥοζαλίνης... καὶ τόσον ταχέως μετεβλήθη; Ἀ! ὁμολόγησον τοῦλάχιστον ὅτι αἱ γυναῖκες δύνανται ἐπίσης νὰ ὀλισθαίνωσιν ὅταν οἱ ἄνδρες τοσοῦτον ὀλίγην ἔχουσι σταθερότητα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πολλάκις μὲ ἐπέπληξες διὰ τὸν πρὸς τὴν Ῥοζαλίναν ἔρωτά μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Διὰ τὸν ἔρωτά σου; .. ὅχι! Εἶπε μᾶλλον διὰ τὴν παραφροσύνην σου, προσφιλεῖς τέκνον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν μὲ εἶπες νὰ θάψω τὸν ἔρωτα τοῦτον;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Δὲν σὲ εἶπα ὁμῶς νὰ θάψῃς τὸν ἕνα διὰ νὰ ἐκθάψῃς τὸν ἄλλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σὲ ἱκετεύω, μὴ μὲ ἐπιπλήττῃς, ἀγαθὲ πάτερ, Ἐρείνη τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ εἰλικρινῶς μοι ἀποδίδει ἔρωτα ἀντὶ ἔρωτος, ἐνῶ ἡ Ῥοζαλίνα δὲν μὲ ἡγάπα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Σὲ ἐγνώριζε τί πρᾶγμα ἦσο καὶ ἐμάντευε τὸν εὐμετάβλητον καὶ ἀσταθῆ ἔρωτά σου. Ἀλλ' ἐλθὲ, ἐλαφροκέφαλε νέε, ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ, θὰ σὲ βοηθήσω. Πιθανὸν νὰ ἀποβῇ εὐτυχὲς τὸ συνοικέσιον τοῦτο, καὶ τὸ ἀρχαῖον μῖσος τῶν δύο οἰκογενειῶν δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς διαρκῆ φιλίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄς ἐξέλθωμεν, ἄς ἐξέλθωμεν, διότι πολὺ βιάζομαι, πάτερ μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἦσυχα, φρόνιμα! ὁ τρέχων προσκόπτει.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ὁ δ δ ς.

[Εἰσέρχονται ὁ Βενδόλιος καὶ ὁ Μερκούτιος.]

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ποῦ δαίμονα εὐρίσκειται αὐτὸς ὁ Ῥωμαῖος; Νὰ ἐκοιμήθη ἄρά γε ἐκτὸς τῆς οἰκίας του;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Δὲν τὸν εἶδον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός του· πρὸ μικροῦ μὲ τὸ εἶπεν ὁ ὑπηρέτης του.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἦ Ῥοζαλίνα, Ῥοζαλίνα, κόρη μὲ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ καρδίαν λιθίνην, τὸν βασανίζεις μέχρι παραφροσύνης.

BENBOΛΙΟΣ

Ὁ Τυπάλδος, ὁ συγγενὴς τοῦ γέροντος Καπουλέτου, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς του. Ὁ Ῥωμαῖος θὰ εὕρῃ τὴν ἐπιστολὴν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μὰ τὴν ψυχὴν μου, θὰ ἦναι πρόσκλησις εἰς μονομαχίαν.

BENBOΛΙΟΣ

Ὁ Ῥωμαῖος εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀπαντήσῃ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Διὰ νὰ ἀπαντήσῃ κανεὶς εἰς ἐπιστολὴν ἀρκεῖ νὰ ἤξεύρῃ νὰ γράφῃ.

BENBOΛΙΟΣ

Μάλιστα· ἀλλὰ θ' ἀπαντήσῃ μὲ καλὴν μελάνην· ὁ Τυπάλδος θὰ μάθῃ τί ἀξίζει ὁ φίλος μας ὅταν προκαλῶσι τὴν ἀνδρείαν του.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὁἴμοι ! δυστυχῇ Ῥωμαῖε· ἀπέθανεν ἐκ προοιμίου ! Διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ ἤρκεσε μαύρη ἀκτίς ὑπὸ λευκὰ βλέφαρα ἢ ἐπωδὴ ἐρωτικοῦ ἄσματος ψαλλομένου ὑπὸ γλυκειάς φωνῆς. Ὁ τυφλὸς παῖς ἐνέπηξε τὸ βέλος του εἰς τὸ μέσον τῆς ἐρειπωμένης καρδίας αὐτοῦ. Ὁ Ῥωμαῖος νὰ μονομαχήσῃ, καὶ καθ' ἐνὸς Τυπάλδου !

BENBOΛΙΟΣ

Ἐνὸς Τυπάλδου ! Καὶ τί ἔκτακτον ἔχει ὁ Τυπάλδος αὐτός ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Αὐτός· ἔ ! φίλε μου, εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγρίων καὶ ἐξημερωθέντων θηρίων· ὁ ἡγεμὼν τοῦ κατὰ κανόνας φόνου. Μονομαχεῖ μετὰ σοῦ χαριέντως, εὐγενῶς ὡς ψάλλεις ἐν ἄσμα· ὁ ποὺς αὐτοῦ κρατεῖ τὸ μέτρον καὶ τὸ σῶμά του ἀκολουθεῖ τὴν κίνησιν· ἐν, δύο, τρία, ἐν τέταρτον παύσεως· ναι, ναι· ἐν, δύο, τρία . . . ὁ σίδηρος βυθίζεται εἰς τὸ στῆθος σου. Εἶναι κατ' ἐξοχὴν μονομάχος, εὐγενὴς πρώτης τάξεως, καὶ μαχητὴς

πρώτης, δευτέρας καὶ τρίτης δυνάμεως· σὲ κατακόπτει ὡς σφαγεὺς διὰ τῆς μετάξης τῶν ἐνδυμάτων σου. Ἄ! ἄ! (τίθεται εἰς προφύλαξιν.) — Ἐν . . . δύο . . . ἰδὲ . . . προσβολὴ τρίτης ἀρίστη! προσποιήσεις τετάρτης ἐξαισία! . . . Καὶ . . . χᾶ, χᾶ, (μιμείται τὸ ἐπιφώνημα διδασκάλου τῆς ξιφομαχίας ὅστις ἀμύνεται προτιθέμενος νὰ κτυπήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.)

BENBOΛΙΟΣ

Χᾶ, χᾶ! . . . τί ἐννοεῖς;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Εἰς τὸν διάβολον ὁ Τυπάλδος σου καὶ ὅλοι οἱ μωροὶ τοῦ φυράματός του. Ψελλίζουσιν αἰωνίως καὶ αἰωνίως προσποι-
οῦνται λαλοῦντες διὰ τῆς ἄκρας τῶν χειλέων των. Ἀχρεῖοι φανταστικοί, εἰσάγουσι νέας λέξεις καὶ προφορὰς ἀγνώστους. — *Μὰ τὸν Θεὸν ἰδοὺ καλὸν ξίφος . . . ἀληθῶς καλὸν ξίφος . . . χαριστάτη ἐταῖρα μὰ τὴν πλίστιν μου.* ὦ πάππε μου! δὲν εἶναι ἀξιολάκρυτον νὰ περιστοιχιζώμεθα ἀπὸ τοὺς κυρίους τούτους, νὰ βασανίζώμεθα ἀπὸ τὰς μυίας αὐτὰς τὰς φερούσας ξένα πτερὰ, καὶ νὰ συντριβώμεθα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν μὲ συγχωρεῖτε; Δὲν εἶναι ἀξιολάκρυτον νὰ ἱππεύσῃν ἐφ' ἡμῶν οἱ ὅπαδοι τῶν ἀλλοχότων συρμῶν, οἱ φέροντες τοσοῦτον στενὰς περικνημίδας ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ καθήσῃσιν ἀνέτως; Καὶ ἔπειτα αἱ γαλλικαὶ φράσεις των, τὰ bon jour, τὰ bon soir.

(Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος.)

BENBOΛΙΟΣ

Ἰδοὺ ὁ Ῥωμαῖος . . . ἰδοὺ ὁ Ῥωμαῖός μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὁ τεθνεὺς Ῥωμαῖος, ὁ νεκρὸς Ῥωμαῖος! ξηρὸς ὡς καπνιστὴ ἀρίγχα. Παράδοξος μεταμόρφωσις! Ἀνθρωπος—πτῶμα. Καλημέρα, μακαρίτα φίλε. Ἐμπρὸς, εἰπέ μας μερικὸς στίχους τοῦ ἐρωτευμένου Πετράρχου. Ἡ Λάουρα ἢ ἐρωμένη του ἦτο τίποτε παραβαλλομένη μὲ τὴν ἰδιὴν σου ἐρωμένην. Λάουρα! οὐφ! Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι ὅτι ὁ στιχουργὸς τῆς ἤξιζε πε-

ρισσότερον σοῦ. Καὶ ἡ Διδώ ! πᾶ ! ἀγελὰς τῆς Τόρου ! Καὶ ἡ Κλεοπάτρα ! μικρὰ αἰθιοπίς ! Καὶ ἡ Ἑλένη, ἀθλία γυνή. Καὶ ἡ Ἡρώ, τυχοδιώκτις ! καὶ ἡ Θίσβη, μικρὴ γαλανομμάτα καὶ τίποτε περισσότερον. Ἀλλὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ προσέχῃ τις εἰς αὐτάς ! Δὲν εἶναι ἀληθές ; — Κύριέ μου, χαίρετε. Τὸ γαλλικόν σας πανταλόνιον ἀσπαζόμεθα γαλλιστὶ, bon jour ! Διάβολε ! χθὲς τὸ ἐσπέρας ὠλίσθησας ἐκ τῶν χειρῶν μας ὠραιότατα !

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὁλίσθησα ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὁλίσθησας ὡς ἐγχελυσ ! ἀνελήφθης, ἐχάθης.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Συγγνώμην, φίλε μου, εἶχον κατεπειγούσας ὑποθέσεις. Γνωρίζεις ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις καθ' ἃς ἡ εὐπρέπεια λαμβάνει τὴν δευτέραν τάξιν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Δευτέρας τάξεως εὐπρέπεια ! Δοιπὸν μὲ ὄφειλες δύο χαιρετισμούς. Τῆς πρώτης τάξεως ἡ εὐπρέπεια ἀπαιτεῖ ἓνα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δύο χαιρετισμούς, ἔστω.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Εἰς τὸν καλὸν εὐπατρίδην ἀρκεῖ ἐν μικρὸν μάθημα φιλοφροσύνης.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀγαπῶ τὴν μὴ ἐξαντλουμένην φιλοφροσύνην

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὡς τὴν ἰδικήν μου· τὸ ἄνθος τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς ἱποτικότητος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀνθος εὐπρεπείας ! ὥραία ἐκφρασις.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὁραιοτάτη.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Φεῦ, τὰ πέδιλά μου ! βλέπεις τὰ ὠραῖα ταῦτα ῥόδα καὶ τὰς ταινίας αἵτινες καλύπτουσι τὰ πέδιλά μου ; Ἐγὼ ἐνέμιζον ὅτι ἦσαν τὸ ἄνθος τῆς εὐπρεπείας. Ἀλλ' ἡ μεγαλοφυΐα σου συντρίβει τὰ πέδιλά μου, καὶ τὸ πνεῦμά σου τὰ ἐξαφανίζει.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἡ φράσις σου εἶναι καινότερα τῶν πεδίων σου καὶ λαμπρότερα τῶν ῥόδων. Φθεῖρον τὰ πέδιλά σου καὶ τήρει τὴν ῥητορικὴν σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἴδου εὐφυΐα ἦν θὰ ἐφθόνουν ὅλοι οἱ ὑποθηματοποιοί.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

(Κράζων τὸν Βενδόλιον). Βενδόλιε, βοήθειαν ! βοήθειαν. Βενδόλιε ! λειποθυμῶ· θὰ πέσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὸς ἐν πτέρνισμα ἀκόμη εἰς τὸ πνεῦμά σου· εἶναι ἀπειθὲς ζῶν, μὴ φείδεσαι αὐτοῦ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἄν κακολογῇς τὸ πνεῦμά μου, σοῦ δάκνω τὰ ἄκρα τῶν ὠτων.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄν τὸ ζῶν λακτίζῃ, παραιτοῦμαι καὶ ζητῶ χάριν. Δὲν ἔχω δύναμιν νὰ παλαίσω κατ' αὐτοῦ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἀκόμη ! ἀκόμη ! πάντοτε ἐλαστικὰ ἐπιγράμματα τὰ ὅποια ὄντα ἐνὸς δακτύλου τανύεις αὐτὰ μέχρις ὀργυιᾶς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ εἰς ταῦτα πάντοτε σὲ ἀφίνω ὀπίσω.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἀγαθὴ τύχη ! Ἴδου ὁ Ῥωμαῖος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ. Δὲν εἶσαι τώρα πολὺ καλλίτερος παρ' ὅταν κλαίης, θρηγῇς καὶ στενάζης ; Ἴδου τώρα εἶσαι κοινωνικὸς καὶ χαριεῖς. Ἴδου ὁ Ῥω-

μαῖος, ὁ ἀληθὴς Ῥωμαῖος τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης· ὁ μοναδικὸς Ῥωμαῖος. Ὁ ἔρωσ εἶναι ἀληθὴς ἡλίθιος, κρεμανταλᾶς, βαδίζων χωρὶς νὰ ἡξεύρῃ τί κάμνει.

BENBOΛΙΟΣ

Μὴ τοῦ ὁμιλῆς περὶ ἔρωτος διότι ἡ μανία τοῦ θὰ ἐπαναληφθῇ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Βλέπων τὴν τροφόν.) Σιωπῇ, Ἰδοὺ κάτι μεγαλεπρεπές.

(Εἰσέρχονται ἡ τροφὸς καὶ ὁ Πέτρος).

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μακράν, μακράν ! Ἰδοὺ πλοῖον πλησίστιον.

BENBOΛΙΟΣ

Δύο σκηναὶ μεγαλοπρεπεῖς, μία ἀρσενικὴ καὶ μία θηλυκὴ.

ΤΡΟΦΟΣ

(Καλοῦσα μετὰ φωνῆς δυνατῆς τὸν ὑπηρέτην.) Πέτρε !

ΠΕΤΡΟΣ

Παρὼν, κυρία.

ΤΡΟΦΟΣ

Πέτρε, τὸ ἀνεμιστῆρί μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Δόσε τὸ ἀνεμιστῆρί της, Πέτρε. Τὸ ἀνεμιστῆρι θὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπον.

ΤΡΟΦΟΣ

Καλημέρα σας, ὦρα σας καλὴ, ὠραῖοι κύριοι.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καλησπέρα, καλησπέρα, ὠραία κυρία.

ΤΡΟΦΟΣ

Πῶς ! εἶναι βράδου ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καὶ προχωρημένη ἑσπέρα· τοῦτο λέγει ὁ μέγας ὠροδείκτης.

ΤΡΟΦΟΣ

(Κινοῦσα τὸ ριπίδιον.) Ἄ, οὐφ ! ἃ, οὐφ ! τί ἄνθρωπος εἶσαι ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπλάσεν ὅταν ἠθέλησε νὰ ἐμπαίξῃ τὸν ἑαυτὸν του.

ΤΡΟΦΟΣ

(Γελῶσα.) Χαριέστατον, χαριέστατον. Ὅταν ὁ Θεός . . . ἔ! ὅταν ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ ἐμπαίξῃ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐ; νὰ ἐμπαίξῃ τὸν ἑαυτὸν του! Κύριοι, ποῖος ἀπὸ σᾶς εἴμπορεῖ νὰ μὲ εἰπῇ ποῦ θὰ εὕρῃ τὸν νέον Ῥωμαῖον;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Θὰ σὲ τὸ εἶπω. Θὰ τὸν εὕρῃς ὀλίγον γηράσαντα· ἦτο νεώτερος κατὰ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας ὅταν ἐκίνησες. Ὁ νεώτερος τῶν Ῥωμαίων εὐρίσκεται ἐνώπιόν σου . . . ἐν ἐλλείψει καλλιτέρου εἶμαι ἐγώ.

ΤΡΟΦΟΣ

Πολὺ καλά.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Τὸν λαμβάνει ὅπως ἔχει· εἶναι συμβιβαστικὴ γυνή.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐὰν ᾔσθε ὁ κύριος Ῥωμαῖος, ἔχω νὰ σᾶς διακοινώσω κατ'ἰδιαιτέρον.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Θέλει νὰ τοῦ προτείνῃ ἐρωτικὴν ἐκδρομὴν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ῥαῖον! ἀληθῶς Ῥαῖον!

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πρὸς τὸν Μερκούτιον.) Τί λέγεις λοιπόν; τί ἀνεκάλυψες ἀληθῶς Ῥαῖον;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Τίποτε. Μίαν τρίχα εἰς τὴν σοῦπάν μου. Μικρὸν πρᾶγμα· δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ὁμιλῇ τις. Ἐ, καλά! δὲν αἰσθάνεσαι λοιπόν μουχλα; Οὐφ, εἶναι ταγγή.

(Ἄδει ἀρχαῖον δημῶδες ᾄεμα.)

Τὸ παλαιὸν σκαμνίον,
Τὸ παλαιὸν πουγγίον,
Τὸ παλαιὸν ἀγγεῖον
Ἀκόμη χρησιμεύει καὶ κἀτι τι ἀξίζει.
Γυνὴ σεσθρωμένη
Καὶ ἐβρύτιδωμένη
Ἀλλὰ ἀκχιζομένη
Βεβαίως δὲν ἀξίζει ὅσον χρυσὸν ζυγίζει.

Ῥωμαῖε, τρώγεις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός σου ; ἡμεῖς ἐκεῖ
πηγαίνομεν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σᾶς ἀκολουθῶ,

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

(Πρὸς τὴν τροφόν.) Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάττη, μάμμη μου. Σᾶς
προσκυνῶ, εὐγενεστάτη, καὶ τρεῖς εὐγενεστάτη κυρία.

(Ὁ Βενδόλιος καὶ ὁ Μερκούτιος ἀνχωροῦσι γελῶντες.)

ΤΡΟΦΟΣ

Κύτταξε, κύτταξε, κύτταξε ! . . . Ὑγίαινε, κύριε. Ἰδοὺ χα-
ριέστατον ὑποκείμενον. Εἶπε, εἶπε ἀνοησίας ! Ποῖος εἶναι αὐτός
ὁ γελοῖος ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶναι ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ὅλοι ἀκούουν εὐχαρίστως. Ὁμι-
λεῖ πολλὰ, καὶ δὲν ἀφίνει τοὺς ἄλλους νὰ ὁμιλοῦν.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐ καλὰ ! Ἄς πάρῃ τὰ μοῦτρά του νὰ πῇ τίποτε γιὰ μένα
καὶ βλέπουμε. Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι· δὲν φοβοῦμαι ἑκατὸ, χί-
λους σὰν αὐτόν. Ἄς ἔλθῃ τὸ λοιπὸν ! μὲ πέρνει λοιπὸν σὰν
τῆς ὁμοιαίς του ; σὰν καμμίαν ἀπὸ ἐκεῖναις ; (Πρὸς τὸν Πέτρον
μὲ πομπῶδες ὕφος.) — Καὶ σὺ, παληρόπαιδο, ἀφίνεις νὰ μὲ βρί-
ζῃ, νὰ μὲ πομπεύῃ, νὰ μὲ κακομεταχειρίζεται ὁ τυχὼν ἀ-
νόητος !

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν εἶδα κανένα νὰ τὰ κάμῃ ὅλα αὐτά. Δὲν σᾶς ἐπρόσβαλε

κανείς. Είμαι ἀνδρειωμένος σὰν κάθε ἄλλος καὶ ὅταν ἦμαι βέβαιος ὅτι ἔχω τὸ νόμο μὲ τὸ μέρος μου . . .

ΤΡΟΦΟΣ

Μὰ τὴν ζωὴν μου ποτὲ δὲν εἶδα τέτοιον ἄνθρωπον σὰν αὐτόν. (Πρὸς τὸν Πέτρον.) Εἶσαι γελοῖος. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) Εὐγενέστατε νέε, ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι. Ἡ νέα μου κυρία μὲ ἔστειλε καθὼς σὰς προεῖπα . . . Μὲ ἐπεφόρτισε . . . ἀλλ' ὅσο δι' αὐτὸ δὲν λέγω λέξιν· τὸ φυλάγω γιὰ μένα . . . Πρῶτα πρῶτα, προσέξτε μὴ τὴν ἀπατήσετε· θὰ ἦναι πολὺ κακόν· ἡ μικρὴ εἶναι τόσο νέα ! Μὴ θελήσετε νὰ τὴν λυπήσετε !

ΡΩΜΑΙΟΣ

Παραμάνε, σ' ἐπιφορτίζω νὰ μεταβιβάσῃς πολλὰς φιλοφρονήσεις ἐκ μέρους μου πρὸς τὴν κυρίαν σου. Εἰπέτῃ ὅτι ὀρκίζομαι...

ΤΡΟΦΟΣ

(Διακόπτουσα αὐτόν.) Μάλιστα, μάλιστα, νέε μου. Ὅσα μοῦ εἶπατε θὰ τῆς τὰ εἰπῶ χωρὶς ἄλλο· καὶ πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ! Θεέ μου, Θεέ μου !

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλὰ λοιπόν ! τί θὰ τῆς εἰπῇς ἀφοῦ δὲν μὲ ἀκούεις ;

ΤΡΟΦΟΣ

Θὰ τῆς εἰπῶ ὅτι ὠρκισθήκατε· μόνον οἱ εὐγενεῖς ὀρκίζονται

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄς εὕρῃ τρόπον, νὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ ἴδῃ τὸν μοναχὸν Λαυρέντιον καὶ νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς αὐτόν. Θὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τῆς καὶ σύζυγον. (Τῇ εἶδει χρήματα.) Λάβε αὐτὰ διὰ τὸν κόπον σου.

ΤΡΟΦΟΣ

ὦ ! ὄχι, ὄχι, κύριε, ὄχι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἔλα τώρα, πρέπει.

ΤΡΟΦΟΣ

Δοιπὸν ἀπόψε εἶπετε ; ὦ θὰ ἦναι, θὰ ἦναι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μίαν λέξιν ακόμη. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ὑπρέτης μου θὰ περι-
μένη εἰς τὸν τοῖχον τοῦ μοναστηρίου· θὰ σοῦ δώσῃ σχοινίον τὸ
ὁποῖον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς κλίμαξ· διὰ τῶν βαθμίδων αὐτῆς θὰ
φθάσω εἰς τὴν ἐλπιζομένην εὐτυχίαν, εἰς τὸ τέρμα τῶν ζωη-
ροτέρων μου πόθων. Ἡ σιωπηλὴ νύξ θὰ μὲ προστατεύσῃ. Ὑγί-
αινε, παραμιάνα, ἔσο πιστὴ. Αἱ ὑπηρεσίαι σου δὲν θὰ μείνωσι
χωρὶς ἀνταμοιβήν. Ὑγίαινε καὶ ἐνθύμιζε τὸν Ῥωμαῖον εἰς τὴν
μνήμην τῆς κυρίας σου.

(Ἀπέρχεται.)

ΤΡΟΦΟΣ

Καλὲ νέε, ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ νὰ σὲ εὐλογήσῃ! (Ἀνακα-
λοῦσα τὸν Ῥωμαῖον.) Μίαν λέξιν ακόμη, σὲ παρακαλῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Λέγε.

ΤΡΟΦΟΣ

Εἶναι πιστὸς ἄνθρωπος ὁ ὑπρέτης σας ; Ἠξέυρετε τὴν πα-
ροιμίαν : μυστικὸν ποῦ δὲν ξεμυστηρεῖται φυλάγεται καλὰ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σοῦ ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ἐχεμυθίας του. . . εἶναι δεδοκιμασμέ-
νος ἄνθρωπος.

ΤΡΟΦΟΣ

Πολὺ καλὰ ! Ἄ κύριε, κύριε, ἡ κυρία μου εἶναι ἡ πλέον χα-
ριτωμένη γυναῖκα . . . Σπάνιον πλάσμα . . . Ὅταν ἔτρεχε
καὶ ἐφλυαροῦσε εἰς τὸν κῆπον ! . . . ἦταν ἕνας ἔρωτας . . .
Εὗρίσκεται εἰς τὴν πόλιν ἕνας εὐγενὴς ὁ ὁποῖος δὲν θὰ δυση-
ρεστῇτο ἂν τὴν ἔβαζε στὸ χέρι . . . Θεέ μου ! ὁ κόμης Πάρις
θὰ ἤθελε βεβαίως . . . ἀλλ' ἡ ἀγαπητὴ μου μικρὴ δὲν θέλει
νὰ ἀκούσῃ δι' αὐτόν . . . ἐπροτιμοῦσε ν' ἀγαπήσῃ τὸν διά-
βολον αὐτόν. Ἐπρεπε νὰ ἰδῇτε πῶς θυμόναι ὅταν διὰ τὴν
πειράξω τῆς λέγω ὅτι ὁ κόμης Πάρις εἶναι ἀξίεραστος· ὦ ! θυ-
μόναι, γίνεται χλωμὴ, χλωμὴ ποῦ δὲν μπορῶ νὰ εἶς παρα-

στήσω. Ὁνομάζεσθε Ῥωμαῖος . . . ὥραϊον ὄνομα . . . ἀρχίζει ἀπὸ τὸ αὐτὸ γράμμα μὲ τὴν Ῥόζα. Δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀλήθεια· καὶ τὰ δύο ὀνόματα ἀρχίζουν ἀπὸ Ρ. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδιάφορον νομίζω.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἀπὸ Ρ. . . . ἔλεεινὸ στοιχεῖο. Τί ἀηδία ! χωρατεύετε. Εἰμαι βεβαία ὅτι ὁ Ῥωμαῖος δὲν ἀρχίζει καθὼς τὸ φατάνι. Ἡ κυρία μου λέγει τόσα ὥραϊα πράγματα ἀπάνου σ' αὐτό. . . . ὦ ! ἂν ἤκούατε. . . . ὦ ! θὰ εὐχαριστεῖσθε πολὺ !

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐνθὺμιζέ με εἰς τὴν κυρίαν σου.

ΤΡΟΦΟΣ

Μάλιστα, μάλιστα, χιλιαὶς φοραῖς μάλιστα.

(Ὁ Ῥωμαῖος ἀπέρχεται.)

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐ Πέτρε !

ΠΕΤΡΟΣ

Παράν !

ΤΡΟΦΟΣ

Λάβε τὸ ἀνεμιστήρι, κράτει το καὶ βάδιζε ἐμπρός.

(Ἡ τροφὸς ἐξέρχεται πομπωδῶς προηγουμένου τοῦ Πέτρου.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ὁ κήπος τοῦ Κακουλέτου.

(Εἰσέρχεται ἡ Ἰουλία.)

ΙΟΥΛΙΑ

Ἐννέα ἐσήμενον καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρησεν ἡ τροφός μου. Εἰς ἡμίσειαν ὥραν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ὡς μὲ ὑπεσχέθη. Ἰσῶς δὲν τὸν εὗρεν ! . . . ἀλλ' ὄχι ! (Μετὰ ἐναγώνιον σιωπὴν).—Εἶναι χωλὴ ! . . . Ἀ ! ὁ ἔρωσ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ταχυδρόμον τὴν σκέψιν. Ἡ σκέψις εἶναι μυριάκις ταχύτερα τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου

ὅταν διώκωσι τὰς σιλίās ἀπὸ τὰ ὄρη· Βεβαίως εἶχον δίκαιον δι-
δόντες εἰς τὸν ἔρωτα πτέρυγας ταχείας ὡς τὸν ἀνεμὸν καὶ
ἀντὶ ἵππων ταχείας περιστέρας. (Σιωπή.) Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ.
Ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας μέχρι τῆς μεσημβρίας . . . τρεῖς ὅλαι
ὥραι ! . . . Δὲν ἔρχεται . . . Ἐὰν ἡγάπα, ἐὰν τὸ αἷμα τῶν φλε-
βῶν αὐτῆς ἦτο νεαρὸν καὶ θερμὸν, ὦ ! θὰ ἐπέτα ὡς σχίζει ἡ
σφαῖρα τὸν ἀέρα. Ὁ λόγος μου μόνον θὰ τὴν ἀπέστελλεν εἰς
τὴν ἀγαπητὴν μου, ὅστις τάχιστα θὰ μὲ τὴν ἐπέστρεφεν ! Εἶναι
γραῖα καὶ οἱ γέροντες παρωδοῦσι τὸν θάνατον . . . τὸ πτώμα
δὲν εἶναι βαρύτερον καὶ ὠχρότερον, καὶ ὁ μόλυβδος κινεῖται εὐ-
χερέστερον. (Σπεύδει εἰς προὔπαντήσιν τῆς τροφῆς.) Ἴδου αὐτὴ !
εἶναι αὐτὴ ! εἶναι αὐτὴ ! (Ἡ τροφὴ εἰσέρχεται μετὰ τοῦ Πέτρου
φέροντος τὸ ρικίδιον.) Θεέ μου ! Ἴδου αὐτὴ τέλος πάντων ! Ἀγα-
πητὴ μου παραμάννα, τί νέα τὸν ἀπάντησες ; Διώξον αὐτὸν τὸν
ἄνθρωπον.

ΤΡΟΦΟΣ

Πέτρε, πῆγαινε νὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὴν θύραν.

(Ὁ Πέτρος ἐξέρχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ

Καλὴ μου, ἀγαπητὴ μου παραμάννα, σὲ ἀκούω, λέγε . . .
Ἄ ! Θεέ μου ! πόσον εἶναι θλιβερά ἡ ὄψις σου ! Ἐὰν τὰ νέα
σου ἦναι δυσάρεστα μὴ τὰ καθιστᾷς μᾶλλον πένθημα· λάβε
ἔφος εὐθυμον διὰ νὰ μὲ τὰ εἰπῇς, ἐὰν ἦναι εὐάρεστα, ἀπόδα-
λον τὴν πικρὰν θλίψιν τοῦ προσώπου σου· διότι ὑπάρχει κα-
κοφωνία μεταξύ τῆς ἀρμονικότητος αὐτῶν καὶ τῆς πενθίμου
ὄψεώς σου.

ΤΡΟΦΟΣ

(Ῥιπτομένη ἐπὶ καθίσματος τοῦ κήπου.) Οὐφ ! κατεβλήθην, ἀ-
πέκαμα· ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως . . . ὦ ! κακόμοιρα μέλη
μου. Ἀχ ! Θεέ μου ! ἄχ ! τί ταξεῖδι, κυρία, τί ταξεῖδι.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἦθελον νὰ ἤμην κουρασμένη ὡς σὺ καὶ νὰ ἤξευρα ὅτι ἔχεις

νὰ μὲ εἰπῆς. Λέγε λοιπὸν, λάλει πρὸς χάριν μου, λάλει, ἀγαπητή μου παραμανίτσα.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἄχ ! πῶς τρέχεις ! Χριστὲ καὶ Παναγία, πῶς βιάζεσαι ! Δὲν εἴμπορεῖς νὰ περιμείνης μίαν στιγμὴν ; βλέπεις ὅτι εἶμαι ἀφανισμένη, κυρία.

ΙΟΥΛΙΑ

Σοῦ μένει ἀρκετὴ ἀναπνοὴ διὰ νὰ μὲ εἰπῆς ὅτι εἶσαι ἀφανισμένη καὶ κοπιᾷζεις περισσύτερον ἀπολογουμένη παρ' ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσης. Τί ἔχεις νὰ μὲ εἰπῆς ; καλὰ ἢ κακὰ νέα ; Ἀπάντησον. ἀπάντησον, μόνον εἰς τοῦτο. Διὰ τὰς λεπτομερείας δὲν βιάζομαι. Ἄς ἴδωμεν, εἶναι καλαὶ ἢ κακαὶ αἱ εἰδήσεις ;

ΤΡΟΦΟΣ

Μὰ τὴν ζωὴν μου, κυρία, δὲν σὰς συγχαίρω διὰ τὴν ἐκλογὴν ὅπου ἐκάμετε. Ὁ Ῥωμαῖος ! αὐτὸς, ἄνδρας αὐτός ! Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἡ φυσιογνωμία του εἶναι χαριτωμένη ὥραία ὄψις, ἀλλὰ . . . ποδάρι καλοκαμωμένον, χέρι κομψόν, ὁμιλία εὐχάριστη. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ εἶναι κοινὰ ἔν τούτοις εἶναι κομψός, πολὺ κομψός. Δὲν εἶναι τὸ ἄνθος τῆς φιλοφροσύνης, ὁ νεανίας σας. Γλυκὺς σὰν ἄνρακι καὶ ὑπομονητικὸς εἰς τὸ ἄκρον. Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς, κόρη μου, πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ. Ἐφάγατε, δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὅχι· ἀλλὰ δὲν μὲ λέγεις τίποτε. Λάλει με περὶ τοῦ γάμου· τί εἶπε ;

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἄχ ! τὸ κεφαλάκι μου ! τί ἡμικρανία ! ἄχ, τί πόνος ! Ὁ ἄ γίνῃ εἴκοσι κομμάτια. Καὶ ἡ βράχη μου . . . ἀπ' ἐδῶ . . . ἀπ' ἐκεῖ . . . Ὡ ! ὁ Θεὸς νὰ σὰς συγχωρήσῃ, κυρία μου ! ὥραϊον πρᾶγμα νὰ μὲ κάμετε νὰ τρέχω με αὐτὸν τὸν τρόπον. Τέλος πάντων αἰσθάνομαι πῶς ἀποθνήσκω.

ΙΟΥΛΙΑ

Πολύ λυποῦμαι, παραμένα, δι' ὅσα ὑποφέρεις· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, σὲ παρακαλῶ, καλὴ μου παραμένα, τί σ' ἐπεφόρτισε νὰ μ' ἀπαντήσης ;

ΤΡΟΦΟΣ

Μὲ εἶπε . . . μὲ ὠμίλησε σὰν ἀξιόλογος ἄνθρωπος, σὰν ἀξιαγάπητος ἄνθρωπος, σὰν γενναῖος ἄνθρωπος, σὰν ἐνάρετος ἄνθρωπος. Ἀλήθεια, ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σας ;

ΙΟΥΛΙΑ

Ποῦ εἶναι ; εἰς τὴν οἰκίαν. Ποῦ θέλεις νὰ ᾔῃ ; Ἀλλὰ διατί μὲ ἀπαντᾷς : Ὁμίλησε σὰν γενναῖος ἄνθρωπος, ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σας ; Τί σημαίνει τοῦτο ;

ΤΡΟΦΟΣ

Ὡ, μικρὲ μου καὶ ἀνυπόμονε ἔρωτα. Εὗγε, εὗγε, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θεραπεύεις τὸν κόπον μου ; Μὰ τὴν ζωὴν μου, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ κάμνης μόνη σου τὰς παραγγελίας σου.

ΙΟΥΛΙΑ

Τί δυσκολίας φέρεις ! ἄς ἴδωμεν, τί σὲ εἶπεν ὁ Ῥωμαῖος ;

ΤΡΟΦΟΣ

Ἀπόψε εἴμφορεῖτε νὰ ὑπάγετε εἰς ἐξομολόγησιν ;

ΙΟΥΛΙΑ

Μάλιστα.

ΤΡΟΦΟΣ

Λοιπὸν πρέπει νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ κελλίον τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου· ἐκεῖ θὰ εὗρετε σύζυγον ἔτοιμον . . . Νὰ τὰ μάγουλά σας κοκκινίζουν καὶ τὸ αἷμά σας ἀρχισε νὰ βράζῃ. Τὸ βράδυ δὲν θὰ κοκκινίζετε πλέον. Πηγαίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ εὗρω σχοινὶ νὰ ἀνέβῃ ὁ Ῥωμαῖος. Ἄμα νυκτώσῃ, ὁ ἀγαπητός σας θὰ τὸ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ ἔλθῃ καὶ σᾶς εὗρῃ εἰς τὴν φωλιάν. Ἐργάζομαι διὰ σᾶς ! Καὶ πρῶτον πηγαίνω νὰ δειπνήσω καὶ σεῖς σπεύσατε νὰ ὑπάγετε εἰς τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου.

ΙΟΥΛΙΑ

Σπεύδω πρὸς τὴν εὐτυχίαν. Χαῖρε, ἀγαπητὴ τροφός μου.
(Ἀφ' ἑνὸς ἐξέρχεται ἡ Ἰουλία καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ τροφός.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Τὸ σπήλαιον τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου.

(Εἰσέρχονται ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος καὶ ὁ Ῥωμαῖος.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Εἶναι συμπεφωνημένον. Εἴθε ὁ οὐρανὸς νὰ εὐλογήσῃ τὴν ἐνω-
σιν ταύτην καὶ νὰ μὴ μετανοήσωμεν εἰς τὸ μέλλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀμὴν, πάτερ μου. Ἄς ἔλθῃ, ἄς ἔλθῃ ἀκολούθως ἡ ὁδύνη,
ἂν θέλῃ νὰ ἔλθῃ· δὲν θὰ παραπονεθῶ ποσῶς· ἰδοὺ ἐγὼ ὁ
φειλέτης τῆς τύχης· οὐδέποτε θὰ πληρώσω πρὸς αὐτὴν τὴν
εὐτυχίαν ἣν μοὶ παρέχει ὅταν ἴδω τὴν Ἰουλίαν μίαν στιγμὴν
καὶ μόνην· ἐνώσατε τὰς χεῖράς μας διὰ τῶν ἱερῶν εὐχῶν σας.
καὶ ἄς ἔλθῃ ἀκολούθως ὁ βιβρώσκων τοὺς ἔρωτας θάνατος·
δὲν τὸν φοβοῦμαι· θέλω μόνον ἡ Ἰουλία νὰ γίνῃ ἰδική μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Βίαία χαρὰ ἔχει βίαιον τέλος. Θνήσκει ἐν τῷ θριάμβῳ αὐ-
τῆς. Ἐκρήγνυται ὡς ἡ πυρίτις ἐφ' ἧς τεθῇ τὸ πῦρ· εἶναι φί-
λημα φονικόν. Πρόσεχε, νεανία! ἡ ἡδονὴ ἀποκάμνει ἀφ' ἑαυ-
τῆς· τὸ μέλι καθίσταται ἀηδὲς διὰ τὸν ἀπὸ μέλιτος τρεφό-
μενον. Μετριάσατε τὸν ἔρωτά σας· καταστήσατε βεβαίαν τὴν
διάρκειαν αὐτοῦ, μετριάζοντες τὴν παραφοράν του. Οἱ πολὺ
σπεύδοντες φθάνουσιν ἀργότερον τῶν μὴ σπευδόντων. Ἄλλ·
ἰδοὺ ἡ νεαρὰ σύζυγος.

(Εἰσέρχεται ἡ Ἰουλία.)

Ἰδοὺ αὐτὴ, ἐλαφρὰ καὶ ζωηρά, μόλις θίγει διὰ τοῦ τα-
χείος ποδὸς αὐτῆς τοὺς χάλικας τοῦ σπηλαίου. Ἐρασταί, ἔρα-
σταί! ψυχαὶ ἐλαφραὶ καὶ εὐθυμοὶ, δύνασθε νὰ ἴστασθε ἐπὶ τοῦ
εὐθραύστου ἴστοῦ ὅστις κυμαίνεται εἰς τὸν ἀέρα κατὰ τὰς

θερμάς ημέρας τοῦ θέρους. Αἱ χίμαιραι σᾶς ὑποστηρίζουσι καὶ εἴσθε ἐλαφροὶ ὡς αὐταί.

ΙΟΥΛΙΑ

(Πρὸς τὸν μοναχόν.) Ὁ Ἅγιε πάτερ, ἡ Ἰουλία σᾶς προσκυνεῖ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ὁ Ῥωμαῖος θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ δι' ἐμὲ καὶ δι' αὐτὸν, κόρη μου.

ΙΟΥΛΙΑ

Καὶ θὰ τὸν εὐχαριστήσω δι' ἀμφοτέρους.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὡ Ἰουλία μου ! συμμερίζεσαι τὴν χαρὰν, τὴν ἀπειρον χαρὰν ἣτις πληροῖ τὴν ψυχὴν μου ; Ἐπιτηδειότερα ἢ εὐτυχιστέρα δύνασαι νὰ τὴν ἐκφράσῃς ; δύνασαι νὰ εὕρῃς φωνὴν εἰς τὴν ἀπειρον αὐτὴν εὐτυχίαν ; Ὡ ! τότε ὁ περιστοιχίζων ἡμᾶς ἀήρ ἄς μεθυσθῇ ἐκ τῆς φωνῆς σου καὶ ἄς μεταβληθῇ εἰς ἀρμονίαν, καὶ μυρία μαγικαὶ φωναὶ ἄς ψάλλωσι τὴν εὐτυχίαν τῆς συνεντευξέως ταύτης.

ΙΟΥΛΙΑ

Τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην τὴν αἰσθάνομαι ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐκφράσω· ἡ πραγματικότης αὐτῆς τῇ ἀρκεῖ· εἶναι πλουσιωτέρα ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῆς ἢ ἂν ἐστολίζετο διὰ τοῦ λόγου. Ὅστις μετρεῖ τὸν πλοῦτόν του, φθάνει· εἰς τὸ ὄριον· εἶναι πτωχός· ἀλλ' οἱ θησαυροὶ τοῦ ἀπείρου ἔρωτός μου διαφεύγουσι τὰς προσπάθειάς μου εἰς τὸ νὰ τοὺς συλλάβω καὶ νὰ τοὺς μετρήσω.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐμπρός, ἐμπρός, παιδιά μου· πρέπει νὰ με ἀκολουθήσετε· μετ' ὀλίγον θὰ τελειώσουν ὅλα· εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀναβάλετε τὰς ἐρωτικὰς συνομιλίας σας, καὶ περιμείνατε πρῶτον νὰ σᾶς ἐνώσῃ διὰ παντός ἡ ἀγία ἡμῶν ἐκκλησία.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δημοσία πλατεῖα.

(Εἰσέρχονται ὁ Μερκούτιος καὶ ὁ Βενόλιος ἀκολουθούμενοι ὑπὸ οἰκοστολούντων ὑπηρετῶν. Εἰς ἀκόλουθος.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Σὲ παρακαλῶ, καλὲ μου Μερκούτιε, ἀπέλθωμεν. Ἡ ἡμέρα εἶναι θερμή. Οἱ Καπουλέτοι ἐξεκίνησαν. Ἐὰν τοὺς συναντήσωμεν θὰ ἐπέλθῃ ῥῆξις. Τὸ αἷμα βράζει, καὶ αἱ φλέβες εἶναι παράφοροι κατ' αὐτὰς τὰς θερινὰς ἡμέρας.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Νομίζω ὅτι βλέπω κανένα ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνδρείων τῶν ἀγαπώντων τὸ καπηλεῖον καὶ τὰ σπαθοκυπήματα. Ἄμα εἰσέλθουν εἰς τὸ καπηλεῖον, ἀποθέτουσι τὸ ξίφος των ἐπὶ τῆς τραπέζης κράζοντες : «Εἶθε, καλὴ μου λεπίς, νὰ μὴ λάβω τὴν ἀνάγκην σου.»—Ἐν τῷ μεταξῷ, πίνουνσιν ἐν ποτήριον κατόπιν δεύτερον καὶ πρὸ τῆς τρίτης πόσεως, ὁ ὑπερέτης τοῦ καπηλείου δέχεται τὸ ξίφος τοῦ ὑπομονητικοῦ εὐπατρίδου διὰ τοῦ καχεκτικοῦ σώματός του.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Νομίζεις ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἐξεικόνισίς μου ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἐξεικόνισις πανομοίᾳ ! Ἡ Ἰταλία δὲν ἔχει ἄλλον δεύτεραν ἐρειδεγέρτην. ὦ ! τί ἄνθρωπος ! τί ἄνθρωπος ! τί χαρακτήρ εὐέξαπτος, ζωηρὸς, εὐμετάβλητος, φίλερις !

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Θὰ σιωπήσῃς τελευταῖον ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀπειρῇ αὐτοῦ χάριτι δὲν μᾶς ἔδωκέν ἄλλον

τοιούτου είδους. Ἐὰν ὑπῆρχον δύο Βενθόλιοι, θά ἐφονεύοντο μεταξύ των, καὶ θά ἐσβύνετο ἡ φυλή. Φίλερις ! δὲν εἶσαι φίλερις ; Κτυπάσαι μὲ τοῦτον διότι ἔχει μίαν τρίχα ὀλιγώτερον σοῦ εἰς τὴν σιαγόνα· μὲ τὸν ἄλλον διότι ἔχει μίαν περισσώτερον. — Θὰ μοῦ δώσετε λόγον, κύριε ! — Διατί ; διότι ὁ δυστυχὴς θραύει λεπτοκαρύα, καὶ διότι οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἔχουσι χρῶμα λεπτοκαρύου. ὦ ! ὠραίος λόγος ! ἡτιολογημένη ἔρις ! Περισσότεραι εἶναι αἱ αἰτίαι τῶν ἐρίδων ἐν τῷ παραλόγῳ ἐγκυφάλω σου ἢ τὰ φύλλα τῶν δένδρων τοῦ δάσους. Σὲ εἶδον ἐπιτιθέμενον καθ' ἑνὸς ἀνθρώπου ὅστις ἔβηχεν ἐν τῇ ὁδῷ, διότι ὁ βῆξ αὐτοῦ ἀφόπνιζε τὸν εἰς τὸν ἥλιον κοιμώμενον κῦνά σου. Καὶ τὸν ῥάπτῃν ἐκεῖνον διατί τὸν ἐκακομεταχειρίσθης ; ἐπειδὴ ἐφόρεσε νέον ἐπανωφόριον πρὸ τοῦ Πάσχα· δυστυχῇ ῥάπτῃ ! Καὶ τὸν ἄλλον ἐκεῖνον ; ἐπειδὴ ἔδενε τὰ παλαιὰ του σάνδαλια μὲ νέας ταινίας. Ἴδου καλὸς νέος διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέντωρ καὶ νὰ χαλιναγωγῇ τὸν φιλέριδα χαρακτῆρά μου !

ΒΕΝΘΟΛΙΟΣ

Πᾶ ! ἐὰν ἤμην τόσον κακὴ κεφαλὴ ὡς σὺ, ἡ ζωὴ μου δὲν θά ἤξιζεν οὔτε δύο πένντας, καὶ δὲν θά ἠδύνατο κανεὶς νὰ τὴν ἀσφάλισῃ πλείότερον τῆς μιᾶς ὥρας καὶ ἡμισείας.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Δύο πένντας ! ἐσφαλὲς εἰπὼν δύο· ἔπρεπε νὰ εἴπῃς μίαν.

[Εἰσίρχεται ὁ Τυπάλδος συνοδευόμενος ὑπὸ τινων φίλων.]

ΒΕΝΘΟΛΙΟΣ

Μὰ τὴν κεφαλὴν μου, ἰδοὺ οἱ Καπουλέτοι !

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μὰ τὸ ὑπόδημά μου, αὐτὸ μὲ εἶναι ἀδιάφορον !

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

(Πρὸς τοὺς φίλους του.) Θὰ τοῖς ὁμιλήσω, σταθῆτε πλησίον μου. — Χαίρετε, εὐπατρίδαι· ἔχω νὰ εἴπω μίαν λέξιν εἰς ἕνα ἐξ ὑμῶν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μίαν λέξιν ! δὲν εἶναι μέγα πρᾶγμα ! συνοδεύσατε τὴν λέξιν μετὴν χειρονομίαν, τὴν λέξιν μετὸ κτύπημα, καὶ ἰδοὺ ταχεῖα λύσις !

ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Δὲν περιμένω εἰμὴ κατάλληλον εὐκαιρίαν, προσιλέστατε κύριε.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Διατὶ νὰ τὴν περιμένετε ; Ηλάσατε αὐτήν.

ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Σὺ, Μερκούτιε, δὲν εἶσαι ὁ στενὸς φίλος τοῦ Ῥωμαίου ; Δὲν εἶσαι σύμφωνος μετ' αὐτοῦ ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Σύμφωνος ! μήπως νομίζεις ὅτι εἶμαι ψάλτης ἢ μουσικὸς καπηλείου ! Ἄ ! τώρα θὰ διαφωνήσωμεν. Πρόσεχε εἰς τὰς ἀσυμφωνίας ! (Σύρει τὸ ξίφος του.) Ἴδου τὸ ρυθμόμετρόν μου. Αὐτὸ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ χορεύετε, εὐπατρίδαι μου. Ἄ ! σύμφωνος !

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Εἵμεθα ἐπὶ τῆς δημοσίας πλατείας ὅλος ὁ κόσμος σᾶς βλέπει ἅς ἐκλέξωμεν μέρος μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένον καὶ ἅς συζητήσωμεν ψυχρῶς τὰ αἷτια τῆς ἐριδος ταύτης. Βλέπετε ὅτι ὅλα τὰ βλέμματα εἶναι ἐστηριγμένα ἐφ' ἡμῶν. Ἄγωμεν !

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπλάσθησαν διὰ νὰ βλέπωσιν. Ἄς βλέπουν ὅσον θέλουν, δὲν θὰ τὸ κινήσω ἀπ' ἐδῶ. Κανεὶς δὲν θὰ με ἀναγκάσῃ νὰ κινήθῳ.

(Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος.)

ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Ὑπαγε ἐν εἰρήνῃ, κύριε ! (Δεικνύων τὸν Ῥωμαῖον.) Ἴδου ὁ ἀνθρωπὸς μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὁ ἀνθρωπὸς σας ! Διάβολε ! γὰρ με κρεμάσουν ἐὰν αὐτὸς

τὸν ὁποῖον καλεῖς ἄνθρωπόν σου φέρῃ τὴν οἰκοστολήν σου. Θὰ ἦναι ἄνθρωπός σου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅταν θελήσης, ἐντιμότερα κύριε, καὶ οὐδὲν ἄλλο.

(Ὁ Τυπάλδος πλησιάζει τὸν Ῥωμαῖον.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Ῥωμαῖε, σὲ μισῶ· πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ σὲ εἰπω, εἶναι ὅτι σὲ μισῶ! Εἶσαι ἀνανδρός!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τυπάλδε, ἔχω λόγους νὰ σὲ ἀγαπῶ. Ὡφείλον δι' ἄλλου τρόπου νὰ σοὶ ἀποκριθῶ, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ εἰπω εἰμὶ ὅτι ὁ Ῥωμαῖος δὲν εἶναι ἀνανδρός καὶ ὅτι δὲν τὸν γνωρίζεις. Ὑγίαινε! (Κινεῖται ὅπως ἐξέλθῃ.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Παιδάριον! δὲν θὰ μὲ κάμῃς νὰ λησμονήσω τὰς προσβολὰς τὰς ὁποίας ἔλαβον παρὰ σοῦ. Μεταβολή, καὶ ἐκβάλον τὸ ξίφος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Ἐπανερχόμενος.) Ὅρκίζομαι ὅτι οὐδέποτε ἔλαβες παρ' ἐμοῦ οἰανδήποτε προσβολήν. Εἶναι μάλιστα ἀδύνατον νὰ φαντασθῇς πόσον σὲ ἀγαπῶ· μίαν ἡμέραν θὰ τὸ μάθῃς. Ὑπαγε λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ, ἀνδρεῖέ μου. Καπουλέτε· τὸ ὄνομα τοῦτο ὡς βλέπεις μὲ εἶναι ἐπίσης προσφιλὲς ὅσον τὸ ἰδικόν μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Εἶναι ἀτάραχος! δὲν κινεῖται! ὑποτάσσεται! ὦ! τὴν ἄτιμον ἀνανδρίαν. Ὁ διδάσκαλος οὗτος τῆς ξιφασκίας φεύγει θριαμβεύων. Ἐμπρός, ἄθλιε Τυπάλδε! εἰς προσοχήν, ὑπερασπίσθητι!

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Τί μὲ θέλεις;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καλέ μου πρίγκηψ, μίαν οὐγγίαν ἐκ τῶν ἐννέα οὐγγιῶν τοῦ αἵματός σου, μίαν μόνην. Θὰ ἴδω ἀκολούθως τί θὰ κάμῃς τὰς ἄλλας ὀκτώ. Σπεῦσον· τὸ ξίφος εἰς τὸν ἄερα! Λάβε· τὸ

Ξίφος σου ἐκ τῶν ὠτίων, ἢ τὰ ὠτία σου θὰ αἰσθανθοῦν τὸ ἰδικόν μου.

ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Λοιπὸν, εἴμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου. (Τίθενται εἰς προφύλαξιν.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄνδρες μου Μερκούτιε, ἐπίστρεψον τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἄς ἴδωμεν ὀλίγον τὴν περιφημὸν ἐκείνην τρίτην, ὥραί μου κύριε Τυπάλλδε. (Κτυπῶνται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Βενδόλιε, σύραν τὰ ξίφος καὶ ἀνάγκασον αὐτοὺς νὰ θέσωσι τὸ ξίφος των εἰς τὴν θήκην. (Πρὸς τοὺς δύο μαχομένους.) — Ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ, εὐπατρίδαι μου! — Τυπάλλδε! — Μερκούτιε! — Σταθῆτε! ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ πρίγκητος εἶναι ῥητή. — Τυπάλλδε! — Φίλτατε Μερκούτιε!

(Ὁ Μερκούτιος πίπτει τραπεῖς θάνασίμῳ. Ὁ Τυπάλλος ἀποσύρεται μετὰ τῶν φίλων του.)

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἔδω ἐγὼ πληγωμένος! — Εἰς τὸν διάβολον αἱ δύο οἴκοι γίνονται! Ἐτελείωσεν. Ὁ ἄλλος ἔφυγε... καὶ δὲν ἐπληρώθη διόλου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ποῦ εἶναι ἡ πληγὴ σου;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μικρὰ πράγματα, ἀπλὴ ἀμυχή... Ἐντούτοις, δὲν με χρειάζεται ἄλλο τίποτε. (Πρὸς ἓνα ἐκ τῶν ἀκολουθῶν του.) — Ἀκόλουθε! γρήγορα ἓνα χειρουργόν.

(Ὁ ἀκόλουθος ἐξέρχεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Φίλε, θάρρος, ἡ πληγὴ εἶναι ἐλαφρά.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὅχι, τίποτε, εἶναι ἐλαφρὰ, Ὁ ἀχρεῖός μου ἔκαμε μίαν

ὁπῆν ὡς τοῦ φρέατος. Ἄλλ' ἀδιάφορον ἡ ζωὴ θὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ. Ἀδριανὸν ὅταν θὰ ζητήσετε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μερκουτίου, θὰ σᾶς ἀποκριθῶσιν : *Εἰς τὸ κοιμητήριον.* — Χαῖρε κόσμε ἐπίγειε. Ἰδοὺ ἐγὼ παστωμένος. — Εἰς τὸν διάβολον αἱ δύο σας οἰκογένειαι. — Ἐγὼ, εἰς ἄνθρωπον, νὰ λάβω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀπὸ αὐτὴν τὴν γάταν, ἀπὸ αὐτὸν τὸν ποντικὸν, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μηδὲν, ἀμυχὴν καὶ θάνατον. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Καὶ σεῖς τί ἐκάμνατε ἐκεῖ ; Διατί ἐρρίφθητε μεταξὺ ἡμῶν ; μὲ ἐκρατεῖτε ἀπὸ τὸν βραχίονα ὅταν ἔλαβον τὸ κτύπημα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὁ σκοπὸς μου ἦτο καλὸς, πτωχέ μου φίλε.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

(Πρὸς τὸν Βενδόλιον.) Βενδόλιε, μετάφερέ με εἰς μίαν οἰκίαν αἰσθάνομαι ὅτι λειποθύμῳ. Εἰς τὸν διάβολον αἱ δύο οἰκογένειαι. Εἰς τὸν διάβολον. Χάρις εἰς αὐτάς, ἰδοὺ ἐγὼ κρέας τοῦ κοιμητηρίου. — Τὸ κτύπημα εἶναι καλόν, εἶναι λαμπρόν, εἶναι τέλειον. — Ὡ ! αὐταὶ αἱ δύο οἰκογένειαι !

(Ὁ Βενδόλιος καὶ ὁ Μερκούτιος ἀποσύρονται μὲ βραδεία βήματα.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἰδοὺ εἰς εὐπατρίδης φονευθεῖς, ὁ στενὸς συγγενὴς τοῦ πρίγκηπος, ὁ ἰδιαιτέρος φίλος μου . . . καὶ φονευθεῖς χάριν ἐμοῦ. — Ὁ Τυπάλλδος ὁ πρὸ μιᾶς ὥρας συγγενὴς μου, μὲ ὑβρίζει ! — Ἡ τιμὴ μου ἡμφισβητήθη παρ' αὐτοῦ, ἡ φήμη μου προσεβλήθη. — Ἄ ! Ἰουλίᾳ, παμφιλτάτῃ Ἰουλίᾳ, ἡ καλλονὴ σου μὲ καθιστᾷ ἀσθενὴ γυναῖκα ; χάριν σοῦ, τὸ θάρρος μου ἔχασε τὴν πρῶτην ἰσχύν του, καὶ πλέον δὲν εἶμαι ὁ ἴδιος.

(Ἐπιστρέφει ὁ Βενδόλιος.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ἄ, Ῥωμαῖε, ἀπέθανεν ὁ ἀνδρεῖός μας Μερκούτιος. Ἡ εὐγενὴς ἐκείνη ψυχὴ ἀπέπτη εἰς οὐρανόν· ἐγκατέλιπε ταχέως τὴν γῆν τὴν ὁποίαν περιεφρόνει. Δὲν ὑπάρχει πλέον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὴ ἡμέρα ! Σκοτεινὴ εἰμαρμένη ἀνοίγεται πρὸ ἐμοῦ· τὴν πα-
ροῦσαν θὰ ἐπακολουθήσωσιν ἄλλαι ἡμέραι οὐχ ἥττον θλιβεραὶ
ἢ ἀρχὴ εἶναι λυπηρά, τὸ τέλος προμηνύεται φρικῶδες.
(Ἐπιστρέφει ὁ Τυπάλδος.)

BENΒΟΛΙΟΣ

Ἰδοὺ αὐτὸς ὁ μανιώδης ἐπιστρέφει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Σύρων τὸ ξίφος καὶ δρυῶν.) Ζῆ, θριαμβεῖ, καὶ ὁ Μερκούτιος
ἀπέθανεν. Ἐπιφύλαξις, σεβασμὸς, ἡπιότης, μακρὰν ἀπ' ἐμὲ, ἐπα-
νέλθετε εἰς τὸν οὐρανὸν ὅπου ἀνήκετε. Εἰς ἐμὲ ἔλθε μανία ἀκτι-
νοβόλος, εἰς ἐμὲ ὅπλα καὶ αἷμα. (Πλησιάζει τὸν Τυπάλδον.) Σὺ
Τυπάλδε, ὅστις μὲ ὠνόμασες ἀνάνδρον, σοὶ ἀνταποδίδω τὴν
λέξιν ταύτην ἣν εἶπας. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος Μερκουτίου
εἶναι ἐκεῖ, ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, σὲ καλεῖ, σὲ περιμένει.
Πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν, ἢ σὺ, ἢ ἐγὼ, ἢ καὶ οἱ δύο (Ὁ
Ρωμαῖος προσβάλλει μανιωδῶς τὸν Τυπάλδον.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Ἀστυχεὲς παιδάριον ! δὲν θὰ βραδύνῃς νὰ ἐνωθῇς μὲ τὸν φί-
λον τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ποθεῖς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Σείων τὸ ξίφος.) Αὐτὸ θὰ ἀποφασίσῃ.

(Ὁ Ῥωμαῖος κτυπᾶται μετὰ τοῦ Τυπάλδου. Ὁ Τυπάλδος
πίπτει τρωθεὶς θανασίμως.)

BENΒΟΛΙΟΣ

Φύγε ταχέως, φύγε, Ῥωμαῖε. Ὁ Τυπάλδος ἐφρονεῦθη, φθά-
νουν οἱ πολῖται . . . Ἐμπρός, μὴ ἀνοησίας· ἐὰν συλληφθῇς, ὁ
πρίγκηψ θὰ σὲ καταδικάσῃ εἰς θάνατον. Ἐμπρός, σπεῦσον· μα-
κρὰν ἀπ' ἐδῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

ὦ, εἶμαι παίγιον τῆς τύχης.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Δὲν φεύγεις; Φύγε γρήγορα. (Ὁ Ῥωμαῖος ἐξέρχεται.)
(Προστρέχουσιν οἱ πολῖται.)

Α΄. ΠΟΛΙΤΗΣ.

Πόθεν ἔφυγεν ὁ δολοφόνος, ἐκεῖνος ὅστις ἐφόνευσε τὸν Μερ-
κούτιον; εἶναι ὁ Τυπάλδος; Πρὸς ποῖαν διεύθυνσιν ἐτράπη;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ὁ Τυπάλδος; Ἴδού αὐτός. Ἴδού τὸ πτώμά του.

Α΄. ΠΟΛΙΤΗΣ

(Σταματῶν τὸν Βενδόλιον). Ὑμεῖς, κύριε, ἀκολουθήσατέ με· ἐν
ὀνόματι τοῦ πρίγκηπος, ἔλθετε, πρέπει.

(Βισέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του· συγχρόνως
δὲ εἰσέρχονται οἱ ἀρχηγοὶ τῶν οἰκογενεῶν
Μοντέγων καὶ Καπουλέτων).

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ποῦ εἶναι οἱ ἄθλιοι οἱ ἀρχίσαντες τὴν ὀχλαγωγίαν;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

(Φρουρούμενος ὑπὸ πολιτῶν). Ἠξέυρω, εὐγενῇ πρίγκηψ, πῶς
ἤρχισε καὶ πῶς ἔτελειώσεν ἡ ἀπαισία αὐτῆ ἔρις· δύναμαι νὰ
σὰς ἀποκαλύψω τὸ μυστήριον αὐτῆς καὶ νὰ τὴν περιγράψω
λεπτομερῶς. Ἐχετε ἐνώπιόν σας τὸ αἱματοφόρτον σῶμα τοῦ
ἀνθρώπου τοῦ φονεύσαντος τὸν Μερκούτιον, τὸν συγγενῆ σας·
ὁ νέος Ῥωμαῖος ἐκτύπησε τὸν φονέα.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

(Πλησιάζουσα τὸ σῶμα καὶ ἀναγνωρίζουσα τὸν Τυπάλδον). ὦ Τυ-
πάλδε, ἀνεψιέ μου, υἱέ τοῦ ἀδελφοῦ μου. ὦ, τί θλιβερόν θέ-
μα! τὸ αἷμά σου ῥέει ἀκόμη, τὸ αἷμα ἐνὸς τῶν στενοτέρων
μου συγγενῶν! — Πρίγκηψ, ἐν ὀνόματι τῆς ἱερᾶς ὑποσχέσεώς
σου, ἐκδικήθητι τὸ χυθὲν τοῦτο αἷμα, τὸ αἷμα τῶν Καπου-
λέτων· ζητοῦμεν εἰς ἀντάλλαγμα τὸ αἷμα τῶν Μοντέγων.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Βενδόλιε, ὁμιλήσατε, πῶς ἤρχισεν ἡ λυπηρὰ αὕτη ὑπόθεσις;

ΒΕΝΒΟΑΙΟΣ

Ὁ πρκαλέσας εἶναι ὁ Τυπάλδος, ὁ ἐκδικητὴς εἶναι ὁ Ῥωμαῖος. Ὁ Ῥωμαῖος τὸν ὑποδέχεται ἡπίως, τὸν παρακαλεῖ νὰ σκεφθῇ τὸ ἀκροσφαλὲς τῆς θέσεώς του, τὸν κίνδυνον τοιαύτης ἐριδος, τῷ ἐνθυμίζει ὡσαύτως ὅτι ἠπειλήσατε διὰ τῆς ὀργῆς σας ὄντινα δῆποτε ταραξόντα τὴν πόλιν. — Μάταιοι ἀγῶνες! Εἰς μάτην ἡ φυσιογνωμία του εἶναι συμβιβαστικὴ, ἡ στάσις του εὐπροσῆγορος, ἡ φωνὴ του ἡπία, ὁ τόνος του ἀτάραχος· εἰς μάτην ὅλα ταῦτα, οὐδὲν δύναται νὰ καταπραῦνη τὸν παράφρονον Τυπάλδον, τὴν μανιώδη ὀργὴν του. Κωφὸς πρὸς τοὺς εἰρηνικοὺς ἐκείνους λόγους, ὁρμᾷ κατὰ τοῦ Μερκουτίου μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα καὶ προσπαθεῖ νὰ διαπεράσῃ τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο στῆθος. Ἰση ὀργὴ ἐξάπτει τοὺς δύο εὐπατρίδας, καὶ δύο ἐχθρικοὶ σίδηροι προσβάλλονται καὶ συναντῶνται. Ὁ Μερκούτιος ἐν τῇ ἀρעיμανίᾳ περιφρονῇ του, ταπεινώνει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν αἰχμὴν ἣτις δεικνύει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του στίλβοντα τὸν ψυχρὸν θάνατον, καὶ διὰ τῆς ἄλλης ζητεῖ νὰ ἀνταποστείλῃ τοῦτον εἰς τὸν ἀντίπαλόν του ὅστις ἀμιλλᾷται μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιδεξιότητα. Ἐν τούτοις ὁ Ῥωμαῖος ἐξακολουθεῖ κραυγάζων: Σταθῆτε! — Ἡ γλῶσσά του εἶναι ὀλιγώτερον ταχεῖα τῆς χειρὸς του ἣτις καταβιβάζει συγχρόνως τὰ ἀπαίσια ξίφη. Ὅρμᾳ μεταξὺ τῶν μαχομένων καὶ ὁ Τυπάλδος, ἀκοντίσας εὐθὺ κτύπημα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Ῥωμαίου, ἀποσπᾷ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρείου τούτου εὐπατρίδου, τὸν ἀφίνει νεκρὸν καὶ φεύγει.... Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπανέρχεται, καὶ εὕρισκει πάλιν τὸν Ῥωμαῖον. Εἰς τὰ στήθη τοῦ τελευταίου τούτου ἤρχισε νὰ γενᾶται ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως· κτυπῶνται· ἡ ἀστραπὴ εἶναι ὀλιγώτερον ταχεῖα· δὲν λαμβάνω καιρὸν οὔτε νὰ σύρω τὸ ξίφος μου οὔτε νὰ τοὺς διαχωρίσω, καὶ ὁ Τυπάλδος πίπτει τραθεὶς θανασίμως ἐνῷ ὁ Ῥωμαῖος τρέπεται εἰς φυγὴν. Ἐὰν τοιαύτη δὲν ἦναι ἡ ἀλήθεια, ἀπολεσθήτω ἡ ζωὴ μου ἀμέσως.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι συγγενὴς τῶν Μοντέγων, μὴ τὸν πιστεύετε, ψεύδεται· ὑπερασπίζεται τὴν οἰκογένειάν του. Θὰ τὸν προσέβαλον εἰκοσι ἑχθροὶ διὰ νὰ τὸν καταβάλωσιν ἐν τῇ αἰσχρᾷ αὐτῇ ἐρίδι. Ζητῶ, ζητῶ μεγαλοφώνως δικαιοσύνην. Πρίγκηψ, πρέπει νὰ μὲ τὴν δώσης. Ὁ Τυπάλδος ἐξέλιπεν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ Ῥωμαίου· πρέπει νὰ ἐκλείψῃ καὶ ὁ Ῥωμαῖος.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὁ Ῥωμαῖος ἐφόνευσεν τὸν Τυπάλδον, ὁ Μερκούτιος ἀπέθανεν πληγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυπάλδου. Τίς θὰ μὲ ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν ἀπώλειαν ζωῆς ἣτις μὲ ἦτο προσφιλεστάτη;

MONTEGOS

Ἦτο προσφιλὴς εἰς τὸν Ῥωμαῖον τοῦ ὁποῦ· ὁ Μερκούτιος ἦτο φίλος· ὁ Ῥωμαῖος δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Ποῖον εἶναι τὸ ἔγκλημά του; Φονεῶν τὸν Τυπάλδον, ἔπραξεν ὅ,τι ᾔθελε πράξει ὁ νόμος.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἦτο ἔγκλημα καὶ ἡ τιμωρία ἦν ἀπαγγέλλω κατ' αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐξορία· ἄς ἀναχωρήσῃ πάραυτα. Θέλω νὰ κατευνασθῶσι τὰ μίσση ὑμῶν· πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντός μου· εἶναι αἱμά μου, ἰδίόν μου αἷμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον ῥεεῖ ἕνεκα τῶν ἀγενῶν σας ἐρίδων. Ἀλλὰ θὰ μὲ τὸ πληρώσετε τοσοῦτον ἀκριβὰ, ὥστε ἡ ἀπώλεια αὕτη ἔσεται δι' ὑμᾶς μεταμέλεια· δεήσεις, ἱκεταί, θὰ μείνω κωφὸς εἰς πᾶν ὅ,τι μὲ εἴπωσι, καὶ αἱ ἀδικίαι σας δὲν θὰ ἐξαγορασθῶσιν οὔτε ὑπὸ τῶν δακρύων σας οὔτε ὑπὸ τῶν παρακαίρων δικαιολογιῶν σας. Παύσατε λοιπὸν πᾶσαν διαμαρτύρησιν. Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ὁ Ῥωμαῖος· ἡ ὥρα καθ' ἣν τὸν συλλάβωσιν ἔσεται ἡ τελευταία αὐτοῦ ὥρα. Ἐγείρατε τὸ πτώμα τοῦτο· βραδύτερον θὰ ἐκφράσω τὴν θέλησίν μου. Ἡ εὐσπλαγχνία ἡ συγχωροῦσα τὸν δολοφόνον εἶναι εὐσπλαγχνία φονικῇ. (Ἐγείρουσι τὸ πτώμα, ὁ πρίγκηψ ἀποσύρεται μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, καὶ αἱ ἄλλοι ἐξέρχονται διὰ διαφόρων μερῶν.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Θάλαμος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχεται ἡ Ἰουλιᾶ.)

ΙΟΥΛΙΑ

Ἄ! ἰδοὺ αὐτὴ, ἰδοὺ ἡ τροφός μου. Μὲ φέρει εἰδήσεις. —

Ἄ! ὅσοι μὲ ὁμιλοῦν περὶ τοῦ Ῥωμαίου, μὲ ὁμιλοῦσι γλῶσσαν οὐρανίαν. — Παραμάνα, παραμάνα, τί ἔχεις νὰ μὲ εἰπῇς; Τί κρατεῖς ἐκεῖ; τὴν ἐκ σχοινίου κλίμακα, ἐκείνην τὴν ὁποίαν σὲ εἶπεν ὁ Ῥωμαῖος νὰ προμηθευθῇς;

ΤΡΟΦΟΣ

(Ῥίπτουσα μετ' ἀγανακτισέως τὴν ἐκ σχοινίου ἀναβάθραν.) Ναι, νὰ αὐτὴ ἡ σκάλα.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἐ λοιπόν! τί ἔχεις; τί τρέχει; διατί αὐτὰ τὰ κινήματα; διατί ἐνόησες τὰς χεῖράς σου καὶ τὰς ὑψόνεις πρὸς τὸν οὐρανόν; τί ἔχεις νὰ μὲ εἰπῇς;

ΤΡΟΦΟΣ

(Κλαίουσα καὶ κρίζουσα.) Ἄ! Χριστὲ καὶ Παναγία! Ἀπέθανε, κυρία μου! ἐχαθήμεν.

ΙΟΥΛΙΑ

ὦ Θεέ! τί σκληρὸν λόγον εἶπες;

ΤΡΟΦΟΣ

Ὁ Ῥωμαῖος, αὐτὸς μόνος, ὄχι ὁ Θεός, ὄχι ὁ Θεός, ἀλλ' ὁ Ῥωμαῖος. Καὶ ποῖος νὰ μοῦ τὸ ἔλεγε!

ΙΟΥΛΙΑ

Τί δαίμων εἶσαι λοιπόν καὶ μὲ τυραννεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Αὐτὸ τὸ μαρτύριον! μόνον ἡ κόλασις ἔχει τοιαῦτα μαρτύρια. Ἐφονεύθη ὁ Ῥωμαῖος; ὁμίλει! εἰπὲ ναι, τίποτε ἄλλο εἰμὴ ναι! αὐτὴ ἡ συλλαβὴ θὰ μὲ φονεύσῃ, ἀλλὰ πρόφε-
ρέ την ταχέως! Ἐφονεύθη; ὁμίλησον! εἰπὲ ναι ἢ ὄχι! Μίαν ἢ δύο λέξεις μόνον· δός μοι τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον.

ΤΡΟΦΟΣ

Τὴν εἶδα, κυρία, εἶδα τὴν πληγὴν, τὴν εἶδα μὲ τὰ ἰδιά μου τὰ μάτια! . . . Ἰησοῦ καὶ σωτῆρά μου! Μία πληγὴ τόσον βαθεῖα, ἐκεῖ, κατὰμεσα εἰς τὸ ἀνδρικόν του στῆθος . . . καὶ τὸ σῶμά του καταματωμένο, καταματωμένο, χλωμὸ, χλωμὸ σὰν λείψανο! . . . ὅλο γεμάτο ἀπὸ αἷμα . . . ἀπὸ αἷμα μαῦρο . . . ἐκόντεψα νὰ λιγοθυμήσω.

ΙΟΥΛΙΑ

Ω! συντρίφῃτι, καρδία μου, ἐγκατάλειψον τὸ δυστυχές τοῦτο καὶ εὐθραυστον σῶμα· ὀφθαλμοὶ μου, ἀποχαιρετίσατε τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ φῶς· γῆϊνον περικάλυμμα, ἐπίστρεψον εἰς τὴν γῆν, τὸ μόνον ἄσυλόν σου. Ἰουλία, παῦσον νὰ ἀναπνέῃς καὶ νὰ ζῆς, καὶ τὸ αὐτὸ σάβανον ἂς σὲ ἐνώσῃ μὲ τὸν Ῥωμαῖον.

ΤΡΟΦΟΣ

Α! ἦταν ὁ καλλίτερός μου φίλος, ὁ Τυπάλδος μου, τὸ εὐγενικὸ μου ἀρχοντόπουλον. Ἀλοῖμονον! τὸν εἶδα τὸν Τυπάλδον, τὸν ἐξαίρετον Τυπάλδον, τὸν εἶδα φονευμένον, καὶ αὐτὸ ὅπου ὅσας λέγω εἶναι ἀληθείς.

ΙΟΥΛΙΑ

Τί λέγεις; οἱ λόγοι σου εἶναι μᾶλλον ἀόριστοι τῆς θυέλλης ἥτις πνέει πανταχόθεν συγχρόνως. Ὁ Ῥωμαῖος σφαγείς! ὁ Τυπάλδος φονευθεὶς! Ὁ εἰς μὲ ἦτο συγγενὴς προσφιλὴς, ὁ ἄλλος σύζυγος χιλιάκις προσφιλέστερος. Μήπως ἐπέστη ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ κόσμου, καὶ ἤχησεν ἡ ἀπαισία σάλπιγξ; Ἐὰν ἀπέθανον ἀμφότεροι, διατί νὰ ζῶ ἀκόμη; καὶ τί πράττουσιν ἐπὶ τῆς γῆς οἱ ἐπιζῶντες;

ΤΡΟΦΟΣ

Ὁ Τυπάλδος ἀπέθανεν· ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη. Ὁ Ῥωμαῖος ἐφόνευσεν τὸν Τυπάλδον καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς ἐξορίαν.

ΙΟΥΛΙΑ

Α, Θεέ μου! ὁ Ῥωμαῖος! Ἡ χεὶρ του ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦ Τυπάλδου;

ΤΡΟΦΟΣ

Ναί, κυρία· ναί, κυρία· ὁ Ῥωμαῖος, ὁ Ῥωμαῖος.

ΙΟΥΛΙΑ

Ὡ, ὑπὸ τὴν θελκτικὴν ἐκείνην μορφήν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκρύπτετο τοιοῦτο τέρας; Ὑπὸ τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον εἶναι δυνατόν νὰ ἐκρύπτετο τοσοῦτον ἀγρία καρδία τίγριδος; Τοσαύτη ἐξωτερικὴ γλυκύτης καὶ ἐσωτερικὴ βαρβαρότης. Ψυχὴ αἰμοχαροῦς λύκου καὶ ἐξωτερικὸν ἀθώου ἀρνίου. Καλλονὴ ἐξωτερικὴ, πρόσωπον θεῖον, σὰς περιφρονῶ καὶ σὰς καταρῶμαι. Οὐράνια σύμβολα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀρετῆς, εἰσθε λοιπὸν μηδέν; Μὲ ἠπατήσατε! Ἐκείνον τὸν ὁποῖον μετεμορφοῦτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου δὲν ἦτο εἰμὴ κατὰδικος, δολοφόνος καὶ ἄθλιος! Ὡ φύσις, τί ἐπραττες, καὶ ποῖον δῶρον ὑπεσχέθης εἰς τοὺς ἀγγέλους τῆς ἀδύσσου, ὅταν ὑπὸ τὴν οὐρανίαν ἐκείνην μορφήν ἐκρυπτες τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἄδου; Ἀθλιότης! Ἐλεεινότης! Ὑπὸ τοσοῦτον ὥραϊον ἐξωτερικόν, τοσοῦτον φρικώδης πραγματικότης! Εἶναι δυνατόν τοιαύτη ἀπατηλὴ καὶ μέλαινα ψυχὴ νὰ κατοικῇ εἰς τοιοῦτον λαμπρὸν ἀνάκτορον!

ΤΡΟΦΟΣ

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον νὰ εἰμπορῇ κανεὶς νὰ ἐμπιστευθῇ. Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι ἄπιστοι καὶ ἄτιμοι· ὅλοι εἶναι προδόται, κακοῦθεις, ἄθλιοι, τέρατα. — Ἀχ, θεέ μου, (Πίπτει ἐπὶ καθέδρας.) Ποῦ εἶναι ὁ Πέτρος; Πέτρε ποῦ εἶσαι; Δός μου ὀλίγο ρακί, Πάτερ! Ὅλα αὐτὰ μὲ ἐφόνευσαν πόσαις λύπαις, πόσα βάσανα, πόσαις ἀπελπισίασι. Κοντεύω νὰ γεράσω πρόωρα. — Κατάρα εἰς τὸν Ῥωμαῖον, ἐντροπὴ εἰς τὸν Ῥωμαῖον.

ΙΟΥΛΙΑ

Καταραμένη ἔστω ἡ γλῶσσα ἡ ὁμιλοῦσα οὕτω κατὰ τοῦ Ῥωμαίου! δὲν ἐγεννήθη διὰ τὸ αἰσχος· τὸ αἰσχος θὰ ἡσχύνητο νὰ πλησιάσῃ τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο, μέτωπον ὅπου. ἡ τιμὴ ἔστησε τὸν θρόνον τῆς καὶ ὅπερ εἶναι ἄξιον νὰ φέρῃ τὸ στέμμα τοῦ

κόσμου. Ἐγὼ νὰ τὸν καταρασθῶ ! ἐγὼ νὰ τὸν ὑβρίσω ! . . .
 "ὦ, τί ἀγενεὲς πλάσμα θὰ ἦμην !

ΤΡΟΦΟΣ

Αὐτὸς ἐφόνευσε τὸν ἐξάδελφόν σας, καὶ θὰ τὸν ἐπαινέσετε;

ΙΟΥΔΙΑ

Εἶναι σύζυγός μου, καὶ θέλεις νὰ τὸν κακολογήσω ! Ἄ ! φίλ-
 τατε καὶ δυστυχῇ αὐθέντα μου, ἰδοὺ τρεῖς ὥραι ἀφότου σοί
 ἀνήκω, καὶ σχίζω τὴν καλὴν ὑπόληψίν σου ! Τίς θὰ τὴν ὑπε-
 ρασπισθῇ, τίς θὰ τὴν σώσῃ ; . . . (Μετά τινα παῦσιν.) — Ἄλλ'
 ὦ δυστυχῇ καὶ ἔνοχε Ῥωμαῖε, διατί ἐπληξες τὸν Τυπάλδον ;
 — Φεῦ ὁ Τυπάλδος, ὁ ἀποτρόπαιος Τυπάλδος θὰ ἐφόνευσε τὸν
 Ῥωμαῖόν μου. — Δάκρυα, παράφορα δάκρυα, παύσατε τρέχον-
 τα· εἶσθε τέκνα τῆς θλίψεως· μὴ πληρόνετε εἰς τὴν εὐδαίμο-
 νίαν μου τὸν φόρον σας καὶ τὸν σεβασμὸν σας. Ζῇ ὁ Ῥωμαῖος,
 ὁ σύζυγος τὸν ὅποιον ὁ Τυπάλδος ἤθελε νὰ δολοφονήσῃ. Ἀπέ-
 θανεν ὁ θελήσας νὰ φονεύσῃ τὸν σύζυγόν μου. Ὁ Τυπάλδος
 ἐφρονεύθη. Δὲν πρέπει νὰ ἦμαι εὐτυχής ; διατί λοιπὸν νὰ
 κλαίω ; (Διακόπτεται πρὸς στιγμήν.) — Τὸ ἐνθυμοῦμαι· ἤκουσα
 μίαν λέξιν τρομερωτέραν τοῦ θανάτου τοῦ Τυπάλδου, εἰς τὴν
 λέξιν ἐκείνην ἡ ψυχὴ μου μὲ ἐγκατέλειπεν. Ἥθελα, ἤθελα
 νὰ μὴ τὴν ἐνθυμοῦμαι πλέον· ἀλλ' ἐνετυπώθη εἰς τὴν μνή-
 μην μου καὶ τὴν πιέζει. Τὴν κουράζει καὶ τὴν καταδιβρώσκει
 ὡς ἡ ἐνθύμησις τοῦ ἐγκλήματος βαρύνει τὴν ψυχὴν τοῦ ἐγ-
 κληματίου. Ὁ Τυπάλδος ἀπέθανε, μοι ἔλεγε, καὶ ὁ Ῥωμαῖος
 ἐξωρίσθη. — τί λέξεις ! ἐν τῇ λέξει ταύτῃ μόνῃ ἐμπεριέχεται
 ὁ θάνατος χιλίων Τυπάλδων. Δὲν ἔρχει ὅτι ἔχασα τὸν ἐξά-
 δελφόν μου ; Διατί ὁ Οὐρανὸς δὲν ἠρέσθη εἰς τὴν τιμωρίαν
 ταύτην ; Ἄλλ' αἱ δυστυχίαι ἐπέρχονται ἡμῖν σωρηδόν· βαδί-
 ζουσιν ὁμοῦ καὶ καταβάλλουσιν ἡμᾶς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ των.
 Ἐὰν μοι ἔλεγον : Ὁ Τυπάλδος ἀπέθανεν· ἡ μήτηρ σου καὶ ὁ
 πατήρ σου τὸν ἠκολούθησαν. Θὰ ἐκλαιον, πικρῶς θὰ ἐκλαιον.
 Ἀλλὰ κατόπιν τῶν λέξεων τούτων : Ὁ Τυπάλδος δὲν ἐπάρ-

χει πλέον, ἰδοὺ ἔρχεται ἄλλη εἰδήσις : Ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη. Ἄλλ' ἡ ἐξορία εἶναι ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς, τοῦ Ῥωμαίου, τῆς Ἰουλίας, παντὸς ὅ,τι ὑπάρχει. Ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη. Εἶναι θλίψις ἀτελείωτος, ἀτέρμων, ἀπεριόριστος, θλίψις ἣν οὐδὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ καὶ τὴν ὁποῖαν δὲν εὗρσκει τις λέξεις νὰ παραστήσῃ. (Σταματᾷ καὶ κλαίει.) — Τροφὲ, ποῦ εἶναι ὁ πατήρ μου ; ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ μου ;

ΤΡΟΦΟΣ

Πλησίον τοῦ σώματος τοῦ Τυπάλδου· καὶ οἱ δύο κλαίουں καὶ ὁδύρονται. Ἐλᾶτε νὰ σᾶς ὁδηγήσω.

ΙΟΥΛΙΑ

Θὰ πλύνωσι τὴν αἱματόφυρτον πληγὴν τὰ δάκρυά των ; Ἄ, ἀφοῦ ξηρανθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ των, τότε θὰ κλαύσω τὴν ἐξορίαν ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ. (Πρὸς τὴν τροφόν.) Λάβε αὐτὴν τὴν κλίμακα. — Δυστυχὲς ὄργανον, δὲν θὰ χρησιμεύσῃ πλέον εἰς τίποτε· ἡ προσδοκία σου ἔσται ματαία ὥς καὶ ἡ ἐμὴ. Ὁ Ῥωμαῖος θὰ ἀναχωρήσῃ· θὰ σὲ μετεχειρίζετο διὰ νὰ φθάσῃ μέχρ' ἐμοῦ. Τρελὴ ἐλπίς ! εἶμαι σύζυγος καὶ παρθένος ! χήρα θὰ ἀποθάνω παρθένος ἀκόμη. Ἐμπρὸς, τροφὲ, λάβε αὐτὴν τὴν ἀναβάθραν, ὑπάγω νὰ εὔρω τὴν νυμφικὴν κλίνην μου, τὴν ἐνταφίαν κοιτίδα· καὶ ὁ θάνατος θὰ δρέψῃ τὸ ἄνθος τῆς νεότητός μου.

ΤΡΟΦΟΣ

Πηγαίνετε εἰς τὸ δωτάτιόν σας, ἐγὼ πηγαίνω νὰ εὔρω τὸν Ῥωμαῖον καὶ νὰ σᾶς τὸν στείλω· αὐτὸς θὰ σᾶς παρηγορήσῃ. Ἡξεύρω πολὺ καλὰ ποῦ θὰ τὸν εὔρω. Ἰουλία, θὰ ἦναι ἐδῶ ἀπόψε, ἀκούετε ; Πηγαίνω, θὰ τὸν εὔρω εἰς τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου.

ΙΟΥΛΙΑ

ὦ, τρέξε, τρέξε· ζήτησον, εὔρε τον, τὸν σύζυγον τοῦτον, τὸν φίλον αὐτὸν τῆς ψυχῆς μου. Δός του αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον, καὶ εἰπέ του νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ λάβῃ τοὺς τελευταίους μου ἀποχαιρετισμούς.

(Ἐνθὲν μὲν ἐξέρχεται ὁ τροφός, ἐκείθεν δὲ ἡ Ἰουλία.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ σπήλαιον τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου.

(Εἰσέρχονται ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος καὶ ὁ Ῥωμαῖος.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

(Πρὸς τὰ παρσκήνια.) Ἐξέλθε τῆς κρύπτης σου, Ῥωμαῖε, ἐλθε, δυστυχῇ μου φίλε. Ἡ δυστυχία ἠράσθη τοῦ πεπρωμένου σου· ἀντὶ συζύγου ἔχεις τὴν ἀτυχίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Προχωρῶν.) Τί νέα, πάτερ μου; τί ἀπεφάσισεν ὁ πρίγκηψ; ποία ἀγνωστος ποινὴ μὲ περιμένει διὰ νὰ δοκιμασθῇ τὸ θάρρος μου;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Αἱ δοκιμασίαι τῆς τύχης, αἱ πικρίαι αὐται τοῦ βίου σοι εἶναι ἤδη λίαν γνωσταί, προσφιλες τέκνον. Ἐρχομαι νὰ σε εἶπω τί ἀπεφάσισεν ὁ πρίγκηψ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὸν θάνατόν μου, δὲν ἀμφιβάλλω.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ὅχι, ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἡπιωτέρα· τὰ χεῖλη του σὲ καταδικάζουσιν, ὄχι εἰς θάνατον, ἀλλ' εἰς ἐξορίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἰς ἐξορίαν! ἅ! εἰς ἐξορίαν! Ἀυπήσου με, εἶπέ μοι ὅτι μὲ κατεδίκασεν εἰς θάνατον. Μετ' ὀλιγωτέρου τρόμου θὰ προσέβλεψω τὸν δῆμιον ἢ τὴν ἐξορίαν. Ὅχι, ὄχι, μὴ ἐπαναλάβῃς αὐτὴν τὴν λέξιν, μὴ ὁμιλήσης περὶ ἐξορίας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἀπὸ σήμερον πρέπει νὰ ἐγκαταλείπῃς τὴν Βερρόνην. Λάβε θάρρος· ὁ κόσμος εἶναι εὐρύς, καὶ τὰ βήματά σου ἐλεύθερα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὁ κόσμος! ὁ κόσμος δι' ἐμὲ εἶναι ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Βερρόνης. Ἀλλεῦ εἶναι καθαριστήριον καὶ κόλασις, βάσανος καὶ

μαρτύριον. Τὸ ἐξορίζεσθαι ἐκ τῆς Βερόνης εἶναι ὡς τὸ ἐξορίζεσθαι ἐκ τοῦ κόσμου. Διατί νὰ μεταχειρισθῇς τὴν λέξιν ταύτην τῆς ἐξορίας ; εἶπε τὴν κυρίαν λέξιν εἶπε θάνατον. Μὴ μὲ λέγῃς ὅτι ἡ ἐξορία εἶναι συγγνώμη· μὴ μειδιάς πρὸς τὸ φανεῖόν με κτύπημα, μὴ ἐπικρεμάς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου χρυσοῦν πέλεκυν ἀπειλοῦντα νὰ ρίψῃ αὐτὴν αἱματοφόρτον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἀχάριστε ! πράττεις θανάσιμον ἁμάρτημα. Κατὰ τοὺς ἡμετέρους νόμους τὸ ἐγκλημά σου ἐπιφέρει θάνατον, καὶ ὁ πρίγκηψ ἀποστρέφων ὑπὲρ σοῦ τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου, μεταβάλλει τὴν τραχείαν ἀπόφασιν καὶ ἐξαλείφει τὴν ὀλεθρίαν αὐτὴν λέξιν τὸν θάνατον. Ἀπαγγέλλει κατὰ σοῦ ποινὴν ἡπιωτέραν, τὴν ἐξορίαν, καὶ δὲν βλέπεις ὅτι τοῦτο εἶναι εὐσπλαγχνία· δὲν τὸ αἰσθάνεσαι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εὐσπλαγχνία ! ἐξ ἐναντίας εἶναι μαρτύριον. Ὅπου ἀναπνέει ἡ Ἰουλία, ἐκεῖ εἶναι ὁ οὐρανός. Τὸ ἀγενέστερον ζῶον τὸ μένον εἰς Βερόνην καὶ δυνάμενον νὰ βλέπῃ τὴν Ἰουλίαν, εἶναι εὐτυχές· φθονῶ τὴν γαλῆν, τὸ πτηνὸν καὶ τὸν κρυπτόμενον μῦν. Ὁ παράδεισος εἶναι πλησίον τῆς Ἰουλίας καὶ ἐγὼ ἐκδιώκομαι ἀπ' αὐτοῦ. Ἡ μυῖα εἶναι εὐτυχέστερα τοῦ Ῥωμαίου· εἶναι πλουσιωτέρα καὶ μᾶλλον τιμωμένη· δύναται νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς ἐξαισίας ἐπὶ λεπτοφυῆ καὶ λευκότητι χειρὸς τῆς Ἰουλίας. Δύναται νὰ ὑφαρπάσῃ ἐκ τῶν χειλέων της ἓν φίλημα, καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐρυθριάσῃ, αὐτὴν τὴν τοσοῦτον ἀγνὴν καὶ τοσοῦτον μετρίοφροναν. Ὁ Ῥωμαῖος ἐξορίζεται, τῷ ἀπαγορεύεται ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιτρέπεται καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μᾶλλον ἄθλιον ἔντομον. Ἐξορίζεται ! ἐξορίζεται ! — Καὶ τολμάς νὰ μὲ λέγῃς ὅτι ἡ ἐξορία δὲν εἶναι θάνατος· δὲν ἔχεις ἀκαριαῖόν τι δηλητήριον, ἡκονισμένην τινὰ λεπίδα, μέσον τι ταχὺ καὶ ἀσφαλές δυνάμενον νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον, οἷονδ' ἥποτε θάνατον ; Ἐξορίζεται ! ἂ, ἐξορίζεται ! Ἰερεῦ, τὴν λέξιν ταύτην προφέ-

ρουνται οἱ εἰς τὴν κόλασιν καταδικασμένοι. Ὁρῶνται προφέροντες αὐτήν. Καὶ ἔχεις τὸ θάρρος σὺ, ὁ φίλος μου, ὁ θεὸς μου ὁδηγός, ὁ πνευματικός μου, σὺ ὅστις με ἀπολύεις ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἔχεις τὸ θάρρος νὰ με δολοφονῇς εἰς τεμάχια λέγων μοι ὅτι ἐξωρίσθην.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ὁ ἔρως σὲ καθιστᾷ παράφρονα. Ἠσύχασον, τέκνον μου, καὶ ἀκουσον μίαν λέξιν, μίαν μόνην.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μίαν λέξιν ; τὴν ἐξορίαν, ἀλήθεια ;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ὁ λόγος μου εἶναι θώραξ κατὰ τῶν πόνων διὰ τοὺς ὁποίους παραπονεῖσαι· σοὶ φέρω τὴν φιλοσοφίαν, τὴν παρήγορον τῶν θλίψεων, τὸ γάλα τῆς κακοδαιμονίας· αὕτη θέλει σὲ ὑποστηρίξει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καταδικασμένος εἰς ἀιφυγίαν ! . . . Κατηραμένη ἔστω ἡ φιλοσοφία σου. Δύναται αὕτη νὰ πλάσῃ ἄλλην Ἰουλίαν ; δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρίγκηπος ; δύναται νὰ κινήσῃ τοὺς λίθους ; ὦ, ἄνευ τούτου, τί εἶναι ; τί με θέλει ; παῦσον νὰ με τὴν ἀναφέρεις.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐμπρός, οἱ τρελοὶ δὲν ἔχουσιν ὧτα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ οἱ φρόνιμοι δὲν ἔχουσιν ὄμματα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἀφυσὸν με νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς θέσεώς σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν δύνασαι νὰ ὁμιλήσῃς περὶ πράγματος τὸ ὅποῖον δὲν αἰσθάνεσαι. Ἐὰν ἦσο νέος ὡς ἐμὲ, ἐὰν ἡγάπας τὴν Ἰουλίαν, ἐὰν ὁ γάμος σου ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ μιᾶς ὥρας, ἐὰν ἐφόνευες τὸν Τυπάλδον, ἐὰν τὸ πάθος μου ἦτο εἰς τὴν ψυχὴν σου καὶ ἡ

νεότης μου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου . . ὦ ! τότε θὰ σοὶ ἐπέτρεπον νὰ ὁμιλήσῃς. Τότε θὰ ἀπέσπας τὴν κόμην σου καὶ θὰ ἐκυλίεσο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐν τῇ θλίψει σου, καὶ θὰ κατεμέτρεις ἐκ τῶν προτέρων τὸν τάφον τὸν ὁποῖον ὤφειλες νὰ καθέξῃς μίαν ἡμέραν, καὶ θὰ ἀπηλπίζεσο ὡς ἐγώ. (Ἀκούονται κτυπήματα εἰς τὴν θύραν.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐγέρθητι, κἀποῖος κτυπᾷ τὴν θύραν. Ἀγαπητέ Ῥωμαῖε, εἰσελθε, κρύφθητι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Διατηρῶν τὴν αὐτὴν στάσιν.) Ὅχι, ἄς μὲ κρύψωσιν οἱ στεναγμοί μου, ἐὰν δύνανται· ἄς μὲ περιβάλῃ ὁ ἀτμός αὐτῶν καὶ ἄς μὲ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματά των. (Ἀκούονται πάλιν κτυπήματα.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἀλλ' ἀκούεις πῶς κτυποῦν; Ἐγέρθητι λοιπόν. (Πρὸς τὴν θύραν. — Τίς εἶναι ἐκεῖ ; (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Ἐγέρθητι, σοὶ λέγω, ἢ ἐχάθης. (Πρὸς τὴν θύραν.) — Μίαν στιγμὴν, σᾶς παρακαλῶ. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Τρέξε γρήγορα εἰς τὸ κελλίον ὅπου μελετῶ. (Πρὸς τὴν θύραν.) — Ἀμέσως. (Πρὸς τὸν κείμενον κατὰ γῆς Ῥωμαῖον.) Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ. Τί ἐπιμὸνῇ. (Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν.) Ἐφθασα, ἔφθασα. Ποῖος λοιπὸν κτυπᾷ τόσον δυνατά ; Ποῖος εἶσθε ; Πόθεν ἔρχεσθε ; Τί θέλετε ;

ΤΡΟΦΟΣ

(Ἐξωθεν.) Ἀφῆστέ με νὰ ξμβῶ· ἔρχομαι ἀπὸ μέρους τῆς Ἰουλίας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

(Ἀνοίγων.) Ἀγαθὴ τύχη ! Καλῶς ἦλθατε.

ΤΡΟΦΟΣ

(Εἰσερχομένη.) ὦ ἅγιε καλόγερε, ὦ καλὲ καλόγερε, εἰπέτε μου ποῦ εἶναι ὁ σύζυγος τῆς νέας μου κυρίας, ποῦ εἶναι ὁ Ῥωμαῖος ;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

(Δεικνύων τὸν Ῥωμαῖον.) Ἴδου αὐτὸς, κείμενος ἐπὶ τῆς γῆς, δακρυρροῶν καὶ ἀναίσθητος ὑπὸ τῆς θλίψεως.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἄχ, Παναγία μου! Τὸ ἴδιό σάν τὴν κυρίαν μου, τὸ ἴδιό σάν τὴν κυρίαν μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Θλιβερά συμπάθεια, ὀδυνηρά ὁμοιότης.

ΤΡΟΦΟΣ

Ναι, ἔτσι εἶναι κ' ἐκείνη· κλαίει καὶ ἀναστενάζει, ἀναστενάζει καὶ κλαίει. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Σηκωθῆτε ὄρθιος, ἐάν ᾔσθε ἄνδρας. Ἐάν ἀγαπᾶτε τὴν Ἰουλίαν, σηκωθῆτε καὶ ἔχετε θάρρος. Γιατί αὐτὴ ἡ μεγάλη λύπη; Τί τρέλα νὰ ἀπελπίζεσθε; (Ὁ Ῥωμαῖος ἀναγνωρίζει τὴν τροφὸν καὶ ἐγείρεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄ, τροφέ.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἄ, κύριε, δυστυχῇ μου εὐπατρίδῃ. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ τέλος ὅλων μας· κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἀποφύγῃ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐπρόφερες τὸ ὄνομα τῆς Ἰουλίας; Τί σκέπτεται ἡ ἀγαπητὴ μου; Τί λέγει; Δὲν μὲ θεωρεῖ ὡς ἄθλιον δολοφόνον; Ἐκηλίδωσα δι' αἵματος τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας μας, τὴν νηπιότητα τῶν ἐρώτων μας· καὶ τὸ αἷμα τοῦτο εἶναι ἐνὸς τῶν στενοτέρων συγγενῶν της. Τί λέγει; Πῶς εἶναι; Μυστηριώδης σύζυγος τοῦ μυστηριώδους καὶ ἁγίου ἐρωτός μου!

ΤΡΟΦΟΣ

Δὲν λέγει τίποτε, κύριε· δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ κλαίῃ· πέφτει στὸ κρεβάτι της καὶ μένει ξαπλωμένη· ἔπειτα σηκώνεται ἔξαφνα καὶ φωνάζει: *Τυπάλδε!* Κατόπιν φωνάζει τὸν Ῥωμαῖον καὶ ὕστερα ξαναπέφτει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὸν Ῥωμαῖον ! τὸ ὄνομά μου τὴν φονεύει, εἶναι ἡ φονικὴ σφαῖρα ἡ ἐκπεμπομένη ἐκ τοῦ σωλῆνος τοῦ ὄπλου καὶ ἡ δολοφονοῦσα τὴν ἀγαπητὴν μου. Τὸ ὄνομά μου εἶναι τὸ κατηραμένον ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἐφόνευσε τὸν Τυπάλδον. (Πρὸς τὸν μοναχὸν Λαυρέντιον.)—Ἄ! εἰπέ μοι, ἀγαθὲ μου πάτερ, εἰπέ μοι ποῦ θὰ εὔρω τὸ ἀπαίσιον τοῦτο ὄνομα, εἰς ποῖον μέρος τοῦ σώματός μου πρέπει νὰ τὸ ἀναζητήσῃ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο ; Θὰ ἀναδιφίσω τὰ μισητὰ ταῦτα σπλάγχνα καὶ θὰ καταστρέψω πᾶν ὅ,τι καλεῖται Ῥωμαῖος. (Ἐξίγει ἐγχειρίδιον.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Στῆθι, κατεύνασον τὴν ἀπελπισίαν σου. Εἶσαι ἀνὴρ. Ὅταν σὲ παρατηρῶ, νομίζω ὅτι βλέπω ἄνδρα· μόνον ἡ γυνὴ κλαίει· μόνον τὸ μανιώδες καὶ ἄλογον ζῶον ἐνδίδει εἰς τὰς παραφοράς του. Δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ κληθῇς οὔτε γυνὴ οὔτε ἄγριον θηρίον. Ῥωμαῖε, μὲ ἐκπλήττεις. Μὰ τὴν ἱερωσύνην μου, σὲ εἶχον κρίνει καλλίτεροι, ἄλλην ἰδέαν εἶχον περὶ τῆς ἰσχύος σου, περὶ τῆς μετριότητός σου, περὶ τῆς ψυχῆς σου. Σὺ εἶσαι ὁ φονεύσας τὸν Τυπάλδον, ὁ θέλων νὰ φονευθῇς ἀκολούθως, καὶ διὰ τῆς ἀξιοκατακρίτου ταύτης πράξεως νὰ φονεύσῃς ἐπίσης ἐκείνην ἣτις σὲ ἀγαπᾷ καὶ ζῇ διὰ σέ ; Διατί βλασφημεῖς κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατὰ τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐγεννήθης ; Βλασφημεῖς σεαυτόν. Ὅλα ταῦτα εἶσαι σὺ αὐτός.— Σύνελθε· διὰ τῆς πράξεως ταύτης καταισχύνεις πᾶν ὅ,τι σοὶ ἔδωκεν ὁ Θεός. Ἡ ὑπαρξίς σου, ὁ ἔρως σου, ἡ διάνοιά σου, εἰς τί σὲ χρησιμεύουσιν ὅλα ταῦτα ; Ὁμοιάζεις μὲ τοὺς φιλαργύρους ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι πολλὰ καὶ οὐδὲν μεταχειρίζονται ἀρμοδίως καὶ προσηκόντως. Βλέπων σέ τις, θὰ σὲ ἐνόμιζεν εὐγενῆ καὶ γενναῖον· καὶ μολαταῦτα ἡ εὐγενὴς αὕτη μορφή εἶναι εἰκὼν ἐκ κηροῦ ἐστερημένη ἐνεργητικότητος καὶ ἀξίας. Ἀγαπᾷς, ὠρκίσθης εἰς τὴν Ἰουλίαν ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾷς· ὁ ὅρκος οὗτος ἔσεται μάταιος καὶ κενός, ἔσεται ἐπιπορκία. Θὰ δολοφονήσῃς ἐκεί-

νην πρὸς τὴν ὁποῖαν ὠρκίσθης ἔρωτα καὶ πίστιν. Ὁ νοῦς σου ἔπρεπε νὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων σου καὶ τοῦ ἔρωτός σου· ἀλλ' ἀντὶ οὗτος νὰ τὴν κοσμήῃ τὴν ἀποπλανᾶ. Ἀναίσθητος καὶ τρελὸς, σὲ πληγώνει καὶ σὲ μωλωπίζει, ὡς ἡ πυρῖτις ἡ ἐμπεπιστευμένη εἰς ἀδέξιον στρατιώτην πληγώνει τὸν κάτοχον ἀντὶ νὰ τὸν ὑπερασπίζῃ. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀφύπνισθητι, ἐγειρὸν τὴν ψυχὴν σου, ἔσο ἀνὴρ, ἡ Ἰουλίᾳ σου ζῇ· πρὸ ὀλίγου ἀπέθνησκας δι' αὐτήν. Δὲν εἶσαι εὐτυχής; Ὁ Τυπάλδος ἤθελε νὰ φονεύσῃ τὸν Ῥωμαῖον, ἀλλ' ὁ Τυπάλδος ἐφονεύθη. Δὲν εἶσαι καὶ πάλιν εὐτυχής; Ὁ νόμος ὁ ἀπειλῶν σε διὰ θανάτου σοὶ φέρεται ὡς φίλος καὶ ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐξορίαν σου. Δὲν εἶσαι εὐτυχής, μυριάκις εὐτυχής; Ἀλλὰ φέρεσαι ὡς παιδίον, ὡς νεᾶνις τὴν ὁποῖαν παραπολὺ ἐχάδευσαν οἱ γονεῖς της· ἐξανίστασαι κατὰ τῆς εὐδαιμονίας σου, καὶ φαίνεσαι ἀχάριστος κατὰ τῆς τύχης. Πρόσεξον, Ῥωμαῖε, πρόσεξον· μὲ τοιοῦτόν χαρακτήρα ἀποθνήσκει τις ἐλεεινῶς. Πράξον ὅ,τι σὲ εἶπα, ὕπαγε πλησίον τῆς Ἰουλίας· ἀνάβηθι εἰς τὸ δωμάτιόν της, παρηγόρησον αὐτήν. Ἀλλὰ πρόσεξον μὴ μείνης παρ' αὐτῇ μετὰ τὸ ἀνακλητήριον· παρελθούσης τῆς ὥρας ταύτης δὲν δύνασαι πλέον νὰ ἐξέλθῃς, νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν πόλιν καὶ νὰ φύγῃς εἰς Μαντούην. Μείνον ἐκεῖ, θὰ εὕρωμεν εὐναϊκὴν τινα στιγμήν νὰ φανερώσωμεν τὸν γάμον σου, νὰ καταπραυνώμεν τὴν οἰκογένειάν σου καὶ τὴν τῆς Ἰουλίας, νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν χάριν σου καὶ νὰ σὲ ἀνακαλέσωμεν ἐνταῦθα. Ὡ, τότε θὰ ἐπανεέλθῃς εὐτυχέστερος, μυριάκις εὐτυχέστερος παρ' ὅσον εἶσαι δυστυχής ἀναχωρῶν. (Πρὸς τὴν τροφόν.)—Προπορεύθητι, τροφή, καὶ ἐνθύμησόν με εἰς τὴν κυρίαν σου. Παρακίνησέ την νὰ καταρτίθῃ ὥστε οἱ γονεῖς της, τῶν ὁποίων ἡ κεφαλὴ κλίνει ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως, νὰ κατακλιθῶσιν ἐνωρίς· εἰπέ την ὅτι ἔρχεται ὁ Ῥωμαῖος.

ΤΡΟΦΟΣ

Θεέ μου! τί καλὰ ποῦ μιλάτε! Θὰ ἔμενα ἐδῶ ὅλη τὴ

νύχτα γιά νά σᾶς ἀκούω. ὦ! τί θαυμασταῖς συμβουλαῖς. Νά τί θά εἰπῇ νά ἦναι κανέννας σοφός. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Καλέ μου κύριε, τρέχω νά ἀναγγείλω τὸν ἐρχομόν σας.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ναί, καλή μου· εἰπὲ εἰς τὴν Ἰουλίαν, εἰς τὸν ἔρωτά μου, νά ἐτοιμασθῇ νά με ἐπιπλήξῃ πολὺ.

ΤΡΟΦΟΣ

Καλὰ ποῦ τὸ θυμῆθηκα· (Δίδουσα αὐτῷ δακτυλίδιον.) Νά ἓνα δακτυλίδι ποῦ μοῦ εἶπε νά σᾶς δώσω. Ἀλλὰ κάμετε γρήγορα διότι εἶναι ἀργά· ἐλάτε γρήγορα. (Ἐξέρχεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Κρατῶν τὸ δακτυλίδιον.) Ἰδοὺ τί μοι ἀποδίδει ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐξέλθετε· καλὴν νύκτα. — Ἐνθυμηθῆτε καλῶς τὴν θέσιν εἰς ἣν εὗρίσκεσθε· ἢ ἀναχωρήσατε πρὸ τοῦ ἀνακλητηρίου, ἢ ἐξέλθετε τῆς πόλεως περὶ τὰ χαράγματα, ὑπὸ ἄλλο ἔνδυμα. Μείνατε εἰς Μαντούην. Ὁ ὑπηρέτης σας, τὸν ὅποιον θά δυνηθῶ νά εὗρω, θά σᾶς πληροφορήσῃ περὶ πάντων τῶν συμβησομένων εἰς Βερόνην. Ἐμπρός, νεανία μου, τὴν χεῖρά σου. Εἶναι ἀργά, ὑγίαινε, καλὴν νύκτα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πάτερ μου, θά ἐθλιβόμην πολὺ ἀποχωριζόμενος ὑμῶν τόσον ταχέως ἐὰν ἄλλη χαρὰ μεῖζων ὅλων τῶν ἡδονῶν δὲν ὤμιλει ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ δὲν με ἐκάλει πλησίον τῆς Ἰουλίας. Ὑγίαινε. (Ἐνθεν ἐξέρχεται ὁ Ῥωμαῖος, ἐκείθεν ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου καὶ ὁ Πάρις.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Κακήν στροφήν ἔλαβον τὰ πράγματα, κύριε, καὶ δὲν ἐϋ-
ρομεν καιρὸν νὰ ὀμιλήσωμεν εἰς τὴν θυγατέρα μας. Ὁ ἐξά-
δελφός της Τυπάλδος τῇ ἤτο προσφιλέως, ὡς βλέπετε· καὶ ἐγὼ
ἐπίσης τὸν ἡγάπων . . . Ὅλοι εἴμεθα θνητοί. — Ἡ νύξ εἶναι
προκεχωρημένη· δὲν θὰ καταβῇ πλέον ἀπόψε· καὶ θὰ ἤμεθα
πρὸ μιᾶς ὥρας εἰς τὴν κλίνην ἐὰν δὲν εἴχομεν τὴν τιμὴν τῆς
ἐπισκέψεώς σας.

ΠΑΡΙΣ

Ἡ στιγμή δὲν εἶναι κατάλληλος νὰ ὀμιλῶμεν περὶ γάμων·
τὸ πένθος καὶ ὁ ἔρωξ δὲν συμβιβάζονται· χαίρετε, κυρία. Εὐα-
ρεστηθῆτε νὰ με ἀνακαλέσετε εἰς τὴν μνήμην τῆς θυγατρὸς
σας. (Κινεῖται διὰ νὰ ἐξέλθῃ.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ναί, κύριε, θὰ τὴν ἐρωτήσω· αὐριοῦ ἐνωρίς θὰ μάθω τι
σκέπτεται. Τὴν ἐσπέραν ταύτην εἶναι πολὺ μελαγχολικὴ, καὶ
ἡ λύπη τὴν κρατεῖ κλειδωμένην εἰς τὸ δωμάτιόν της.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

(Μετακαλῶν τὸν Πάριν.) Εὐγενῇ κύριε, ἐγὼ θὰ τολμήσω, χω-
ρὶς ἄλλας διατυπώσεις, νὰ σᾶς βεβαιώσω περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς
θυγατρὸς μου. Ἐν παντὶ πράγματι ἀφίνει νὰ τὴν ὀδηγῇ ὁ πα-
τήρ της· οὕτω νομίζω, ἢ μᾶλλον εἶμαι βέβαιος. — Κυρία, πρὶν
ὑπάγετε νὰ ἀναπαυθῆτε, διέλθετε ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς Ἰου-
λίας· πληροφορησάτε αὐτὴν περὶ τῶν σκοπῶν καὶ τοῦ ἔρωτος
τοῦ κόμητος τὸν ὁποῖον καλῶ ἤδη υἱόν μου· θὰ τῇ εἰπῆτε,
ἐνθυμηθῆτέ το καλὰ, ὅτι τὴν προσεχῇ τετάρτην . . . Τί ἡμέ-
ραν ἔχομεν σήμερον;

ΠΑΡΙΣ

Δευτέραν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δευτέραν . . . ὦ! ὦ! Μὰ τὸν Θεόν, τὴν τετάρτην θὰ ἦναι
πολὺ γρήγορα· ἂς ἀναβάλωμεν τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν πέμ-

πτην. Λοιπόν, κυρία Καπουλέτου, εἰπέτε εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν πέμπτην θὰ νυμφευθῇ τὸν εὐγενὴ κόμητα. — Ἐ λοιπόν, εὐγενὴ Πάρι, εἰσθε εὐχαριστημένοι; Βλέπετε ὅτι δὲν χάνω οὔτε στιγμήν. Ἐστὲ ἕτοιμος. Δὲν θὰ ἔχωμεν πολὺν κόσμον· ἕνα ἢ δύο φίλους μόνον. Ὁ πρόσφατος θάνατος τοῦ Τυπάλδου μᾶς ἀναγκάζει εἰς τοῦτο· ἦτο καλὸς συγγενὴς μας. Ἐὰν ἡ ἐορτὴ ἐγένετο μεγαλοπρεπῶς, θὰ μᾶς ἐμέμφοντο ἐπὶ ἐλαφρότητι, ἐπὶ ἀδιαφορίᾳ· πέντε ἔξ συγγενεῖς, τίποτε περισσότερον καὶ τὰ πάντα θὰ τελειώσουν. — Τὴν πέμπτην λοιπόν, τί λέγετε;

ΠΑΡΙΣ

Κόριε, λυποῦμαι ὅτι δὲν εἶναι αὐριον πέμπτη.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ. Ἄς χωρισθῶμεν τὴν πέμπτην λοιπόν. Ὑμεῖς, κυρία, ὑπάγετε νὰ τὴν προετοιμάσετε διὰ τὸν γάμον. (Πρὸς τὸν Πάριν.) — Χαίρετε, κύριε κόμη. (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.) — Φέρετε δᾶδας, ἃς μὲ φωτίσουν καὶ ἃς βαδίσουν ἔμπρός. Τόσον εἶναι ἀργὰ ὥστε πλησιάζει ἡ αὐριον. Καλὴν νύκτα.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Κοιτῶν τῆς Ἰουλλίας.

(Ἡ ἥλις ἀρχίζει νὰ φωτίζῃ τὴν σκηνήν. Ἐσωτερικὸν παράθυρον ἀνοιγόμενον ἐπὶ ἐξώστου.)

(Ῥωμαῖος καὶ Ἰουλία.)

ΙΟΥΛΙΑ

Ἀπὸ τῶρα νὰ φύγῃς! ἀπὸ τῶρα! Ἄλλ' ἀργεῖ ἀκόμη νὰ φανῇ ἡ ἡμέρα! Τὸ πεφοβισμένον οὐς σου ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὸ ἐωθινὸν ᾄσμα τοῦ κορυδαλοῦ· ἀλλ' ἦτο ἡ ἀηδὼν ἥτις ἐψάλλεν. Ἐρχεται πᾶσαν νύκτα καὶ ψάλλει ὑπὸ τὰ παράθυρά μου· κρύπτεται ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῆς ροιᾶς ταύτης. Ἀγάπη μου! πιστευσάν με, εἶμαι πολὺ βεβαία ὅτι ἦτο ἡ ἀηδὼν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

“Οχι, ἦτο ὁ κορυθαλὸς, ὁ πρόδρομος τῆς ἡαῖς ! ὁ κορυθαλὸς καὶ ὄχι ἡ ἀηδιών. Βλέπεις, παμφιλτάτη, τὰς φωτεινάς ἐκεῖνας ταινίας αἵτινες χαράσσουν τὸν ἀνατολικὸν ὀρίζοντα· τὰς ζηλοτύπους ταύτας φλόγας τὰς διασχιζούσας τὰ νέφη ; Ἡ νύξ ἔκαυσε καὶ τὰ τελευταῖα αὐτῆς πυρά· ἡ φαιδρὰ πρῶτα ὀρθοῦται καὶ ἀκτινοβολεῖ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὀρέων. Ἡ πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω καὶ νὰ ζήσω, ἢ νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ ἀποθάνω.

ΙΟΥΛΙΑ

“Οχι, ὄχι, ἡ λάμψις ἐκεῖνη δὲν εἶναι ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας· τὸ ἥξεύρω κάλλιστα· εἶναι μετέωρόν τι, φαῦσίς τις ἐκπεπομένη ἐκ τοῦ ἡλίου καὶ προαγγέλλουσα αὐτόν· εἶναι λάμψις φανταστικὴ μέλλουσα νὰ προπορεύεται σοῦ, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, καὶ νὰ σὲ ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς Μαντούης. Μείνον, ὦ ! μείνον ἀκόμη· διατὶ ἀναχωρεῖς τόσον ταχέως ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

“Εχεις δίκαιον, μένω. “Ας μὲ συλλάβωσιν, ἅς μὲ φονεύσωσιν ! εἶμαι εὐτυχής· σὺ τὸ διατάττεις. “Οχι, ἡ λευκόφαιος αὐτὴ λάμψις, δὲν εἶναι τὸ πρῶτον βλέμμα τοῦ ἡλίου· εἶναι ἡ σελήνη τῆς ὁποίας τὸ ὠχρὸν μέτωπον ρίπτει μακρὰν τὰς ἀκτῖνάς του. Ἐκεῖ ὕψηλὰ, ἐκεῖ ὕψηλὰ, ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας, δὲν εἶναι ὁ κορυθαλὸς ὁ πλήττων διὰ τοῦ παλμώδους ἁσματος τοῦ τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ. Μένω ἐδῶ, εὐτυχής· ἀνεχώρουν τοσοῦτον τεθλιμμένος ! Θάνατε, σὲ ἀσπάζομαι ! ἔλθε, σὲ ἀγαπῶ· σὲ προσκαλεῖ ἡ Ἰουλία. — Ἀγαπητὴ τῆς ψυχῆς μου, ἄς συνομιλήσωμεν ἀκόμη· δὲν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἡ ἡμέρα ἔφθασεν, ἰδοὺ αὐτὴ, ἰδοὺ αὐτή· ὕπαγε, ἀναχώρησον, ἀφῆσέ με, φύγε, φύγε γρήγορα ! Οἱ τραχεῖς αὐτοὶ φθόγγοι, εἶναι τὸ ἄσμα τοῦ κορυθαλοῦ· αὐτὸς μᾶς διώκει. “Ω, πῶς ἡδυνήθησαν καὶ εἶπον ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ἦτο γλυκεῖα καὶ ἡ μελωδία τοῦ θελκτικὴ ! Ἡ μισητὴ αὕτη φωνὴ μᾶς χωρίζει, διασπᾷ.

τοὺς συμπεπλεγμένους βραχίονάς μας, ἀγγέλλει τὴν ἔλευσιν
τῆς ἡοῦς καὶ σὲ ἀποσπᾷ ἐκ τῆς ἀγκάλης μου. Ὑπάγε, ὕπα-
γε. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ὁ οὐρανὸς φωτίζεται.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὸ μέλλον μου σκοτεινοῦται.

(Εἰσέρχεται ἡ τροφός.)

ΤΡΟΦΟΣ

Κυρία !

ΙΟΥΛΙΑ

Τί θέλεις ;

ΤΡΟΦΟΣ

Κυρία, τώρα θὰ ἔρθῃ ἡ μητέρα σας καὶ θὰ σᾶς εὕρῃ ἐδῶ.
Ἐξημέρωσε· προσέξτε, προσέξτε.

(Ἐξέρχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ

(Ἀνοίγουσα τὸ παράθυρον τοῦ ἐξώστου.) Παράθυρον ἀνοίχθητι !
— Φῶς τῆς ἡμέρας, εἰσελθε. — Καὶ σὺ, φῶς τῆς ζωῆς μου,
ἀφῃσόν με !

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Καταβαίνει τοῦ ἐξώστου τεινὼν τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἰουλίαν.)

Ὑγίαινε, Ὑγίαινε ! — Ἀκόμη ἐν φίλημα καὶ καταβαίνω.

(Τὴν ἐναγκαλίζεται, καταβαίνει καὶ γίνεται ἄφαντος.)

ΙΟΥΛΙΑ

(Προβάλλουσα τὸ σῶμα καὶ παρατηροῦσα ὑπὸ τὸν ἐξώστην.) Εἶναι
δυνατὸν νὰ ἀναχωρήσῃς οὕτω, ὦ αὐθέντα μου ! ὦ φίλε μου ! ὦ
ἔρω μου ! Πρέπει νὰ λαμβάνω εἰδήσεις σου κατὰ πᾶσαν ὥραν
τῆς ἡμέρας, διότι ἐκάστη ὥρα τῆς ἀπουσίας σου θὰ περιέχῃ
πολλὰς ἡμέρας ! Φεῦ ! πόσον θὰ ἦμαι γραῖα, πόσον θὰ ἦμαι
γραῖα, ὅταν ἐπανίδω τὸν Ῥωμαῖόν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὑγίαινε, προσφιλὴς μου ἀγάπη· οὐδεμίαν εὐκαιρίαν θέλω
παραμελεῖ διὰ νὰ σοὶ πέμπω εἰδήσεις περὶ τοῦ πιστοῦ σου
φίλου.

ΙΟΥΛΙΑ

Τι ! πιστεύεις ὅτι θά ἐπανιδώμην ἀλλήλους ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν ἀμφιβάλλω· καὶ μετὰ πόσης εὐδαιμονίας, ὦ φίλη, θέλομεν ὁμιλεῖ περὶ τῶν παρελθουσῶν δυστυχιῶν !

ΙΟΥΛΙΑ

Θεέ μου ! ἔχω ἐδῶ, εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὀλέθριον προαίσθημα. Τώρα ὅτε εἶσαι κάτωθεν τοῦ ἐξώστου τούτου, νομίζω ὅτι σὲ βλέπω πτώμα, εἰς τὸ βάθος τοῦ τάρου ! Ἄρά γε μὲ ἀπατῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ; μοὶ φαίνεσαι ὠχρός.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀγαπητὴ μου, πείσευσόν με ὅτι καὶ σὺ μοὶ φαίνεσαι ἐπίσης πολὺ ὠχρά. Ἡ θλίψις καίει τὸ αἷμα καὶ ζηραίνει τὴν ζωὴν. — Ὑγιάινει, ὑγιάινει.

ΙΟΥΛΙΑ

Τύχη, τύχη ! ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἰδιοτροπίας σου· διατί λοιπόν ἐνασχολεῖσαι περὶ τοῦ Ῥωμαίου μου ὅστις εἶναι αὐτὴ ἡ σταθερότης ; Ὡ, ἔσο ἀσταθὴς διὰ νὰ μοὶ τὸν ἀποδώσῃς· μὴ τὸν κρατῇ, πλείοτερον, καὶ ἀπόστειλόν μοι τὸν φίλον μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

(Ἐξώθεν.) Ἰουλία, κόρη μου, ἐξύπνησες ;

ΙΟΥΛΙΑ

Τίς μὲ καλεῖ ; ἡ μήτηρ μου ; δὲν εἶναι ἡ φωνὴ της ; Εἶναι πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ ὑποθέσω ὅτι δὲν κατεκλίθη ἀκόμη, εἶναι πολὺ γρήγορα διὰ νὰ ὑποθέσω ὅτι ἐξύπνησεν ἤδη. Ποία αἰτία τὴν φέρει ἐδῶ ;

(Εἰσέρχεται ἡ κυρία Καπουλέτου.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Λοιπόν ! τί ἔχεις, Ἰουλία ;

ΙΟΥΛΙΑ

Κυρία, πάσχω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Πάντοτε κλαίεις τὸν θάνατον τοῦ ἐξαδελφου σου, πάντοτε βρέχεις διὰ τῶν δακρύων σου ἀναίσθητον τάφον. Νομίζεις ὅτι, θὰ τὸν ἀποσπάσῃς ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ θὰ τὸν ἀποδώσῃς εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν πολλῶν κλαυθμῶν; Κόρη μου, μετρία θλίψις εἶναι ἀπόδειξις προσηλώσεως· ἄμετρος ἀτελπισία δεικνύει πρό- νησιν ὀλίγην.

ΙΟΥΛΙΑ

Εἶναι ἀπώλεια, μῆτέρ μου, τὴν ὅποιαν αἰσθάνομαι λίαν ζωνῶς· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὴν κλαίω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Δὲν θὰ τὸν ἀναζήσῃς κλαίονσα αὐτόν.

ΙΟΥΛΙΑ

Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ κλαίω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Εἰπέ μᾶλλον ὅτι κλαίεις ἐνθυμουμένη ὅτι τὸ τέρας ζῇ ἀκόμη.

ΙΟΥΛΙΑ

Τέρας! περὶ τίνος ὀμιλεῖτε, μῆτέρ μου;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Περὶ τοῦ Ῥωμαίου, περὶ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, περὶ τοῦ δο- λοφόνου ἐκείνου.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἄ, ἀθλιος καὶ Ῥωμαῖος εἶναι δύο λέξεις ἀσυμβίβαστοι. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, τὸν συγχω- ρῶ ἐκ βάθους καρδίας. Αὐτὸς ἐν τούτοις, μόνος αὐτὸς εἶναι ὁ αἷτιος ὅλης μου τῆς θλίψεως.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ναί, ναί, λυπεῖσαι διότι ὁ προδότης οὗτος, ὁ φονεὺς οὗτος ὑπάρχει ἀκόμη ἐν τῇ ζωῇ.

ΙΟΥΛΙΑ

Βεβαίως. Διατί νὰ μὴν εἶναι ἐδῶ; διατί αἱ χεῖρές μου νὰ μὴ ἀναλάβωσιν αὐταὶ τὴν ἐκδίκησιν;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Θά ἐκδικηθῶμεν, θά ἐκδικηθῶμεν. Μὴ χλαίεις πλέον· ἔχω τὰ σχέδιά μου. Ἀνθρώπος ἰδικός μου θά μεταβῇ πλησίον τοῦ ἀθλοῦ φυγάδος κατοικοῦντος εἰς Μάντουην· καὶ τὸ δηλητήριο μὲ τὸ ὅποιον θὰ τὸν ποτίσῃ θά τὸν στείλῃ μετ' ὀλίγον νὰ συντροφεύσῃ τὸν Τυπάλδον. Θά ᾔσαι τότε εὐχαριστημένη;

ΙΟΥΔΙΑ

Ἐγώ; Δὲν θά ᾔμαι εὐχαριστημένη εἰμὶ ὅταν ἐπανίδω τὸν Ῥωμαῖον, — ὅταν τὸν ἴδω νεκρόν. Πόσον τὸ θλιβερόν αὐτὸ συμβῆναι μὲ ἐλύπησε βαθύως! Πόσον ὑπέφερεν ἡ καρδιά μου! Κυρία, εὑρετε ἄνθρωπον θέλοντα νὰ κομίσῃ δηλητήριον εἰς τὸν Ῥωμαῖον· εὑρετε αὐτόν· ἀναδέχομαι τὰ λοιπὰ. Ὁ Ῥωμαῖος θά κομηθῇ ἄρκετὰ καλὰ ἅμα λάβῃ τὸ ποτόν τοῦτο, σὰς ὀκρίζομαι. Ὅνομα εἰς τὸ ὅποιον σκιρτᾷ ὅλη μου ἡ καρδιά ὅταν τὸ ἀκοῶ καὶ σκέπτομαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ φθάσω μέχρι αὐτοῦ! Ἐ, πῶς νὰ μὴ δύναμαι νὰ τῷ ἀποδείξω ὅλην τὴν φιλίαν τὴν ὅποιαν μοι ἐνέπνεεν ὁ Τυπάλδος; ὁλὰ τὰ αἰσθήματα τὰ ὅποια μοὶ ἐμπνέει;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Εὐρὲ μέσον ἐκδικήσεως· ὁ ἄνθρωπος ὁ μέλλων ν' ἀναδεχθῇ εἶναι ἔτοιμος. — Ἀλλὰ, καλὰ ὅπου τὸ ἐνθυμήθην, προσφιλέσ μοι τέκνον, ἔχω φαῖδρας εἰδήσεις διὰ σέ.

ΙΟΥΔΙΑ

Εἰς τοιαύτην στεγνὴν ἡ χαρὰ ἔσεται εὐπρόσδεκτος. Ἀλλὰ ποῖαί εἶναι, σὰς παρακαλῶ, αἱ εἰδήσεις αὗται;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ὁ πατήρ σου, τέκνον μου, εἶναι πατὴρ καλός· σοὶ ἐπιφυλάττει μεγάλην εὐτυχίαν, πανηγυρικὴν, ἥτις θά συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ λησμονήσῃς εὐκόλως ὅλας σου τὰς θλίψεις, χαρὰν ἀπροσδόκητόν, τὴν ὅποιαν δὲν ὑπέθετες καὶ τὴν ὅποιαν δὲν πρόβλεπον.

ΙΟΥΛΙΑ

Ποία εἶναι ἡ ἡμέρα αὕτη περὶ ἧς ὁμιλεῖτε, κυρία;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Εἶναι ἡ προσεχὴς πέμπτη, μικροῦλά μου. Ναι, τὴν πρώτην τῆς πέμπτης, εὐγενὴς τις κόμης, ἀξιέραστος εὐπατρίδης, ὁ ἐν-
τιμος Πάρις θὰ σὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Πέ-
τρου· σὲ, κόρη μου, τὴν εὐτυχῇ καὶ φαιδρὰν σύζυγόν του.

ΙΟΥΛΙΑ

Φαιδρὰν! εὐτυχῇ! ὦ, ὁμνῶ εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον καὶ
τὴν ἐκκλησίαν του ὅτι δὲν θὰ γίνῃ μῆτε τὸ ἐν μῆτε τὸ ἄλλο.
Πολὺ ἐσπεύσατε, καὶ τοῦτο μὲ ἐκπλήττει. Μὲ νυμφεύουσι
πρὶν ὁ μνηστήρ μου ἔλθῃ νὰ μὲ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν σχεδίων του
καὶ τῶν πόθων του. Μητέρα μου, σὰς παράκαλῶ, εἰπέτε εἰς
τὸν πατέρα καὶ κύριόν μου ὅτι δὲν ἔχω ἀκόμῃ διάθεσιν νὰ
νυμφευθῶ. Θὰ νυμφευθῶ μᾶλλον τὸν Ῥωμαῖον τὸν ὁποῖον ἀ-
ποστρέφομαι ἢ τὸν κόμητα Πάριν. Ἰδοὺ καλαὶ εἰδήσεις τῶνόντι.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ πατήρ σου· ὁμίλησον πρὸς αὐτὸν καὶ θὰ
ἰδῇς πῶς θὰ σὲ ἀποκριθῇ.

(Εἰσέρχονται ὁ Καπουλέτος καὶ ἡ τροφός.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἄ, ἄ, τῇ ἀληθείᾳ, κλαίετε ποταμηδόν. Τὴν ἐσπέραν,
ἀφοῦ δύσῃ ὁ ἥλιος, ὑπάρχει δρόσος· ἀλλ' ὁ ἐξάδελφος ἔδυσε
καὶ εἰς τὴν πίστιν μου ἡ δρόσος κατήντησε χεῖμαρρος. Διάβο-
λε! . . . δεσποινίς, χεῖμαρροι δακρύων! πάντοτε δάκρυα! τί
κατακλυσμός! τί καταρράκται δι' ἐν μικρὸν σῶμα. Θέλεις νὰ
μεταβάλλῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς ὠκεανὸν μὲ παλίρροιαν καὶ
ἄμπωτιν, τοὺς στεναγμούς σου εἰς ἄνεμον σφοδρὸν, καὶ τὸ
σῶμά σου εἰς λέμβον πλέουσιν ἐπὶ τῆς ἐκ δακρύων ταύτης
θαλάσσης; Θὰ ναυαγήσῃς, τέκνον μου, ἐάν τοῦτο ἐξακολου-
θήσῃ· χρειάζεται οὐλίγη γαλήνη, ἢ ἡ λέμβος θὰ καταδυθῇ.

καὶ ματαιοῦται τὸ ταξίδιον. (Πρὸς τὴν κυρίαν Καπουλάτου).—
Κυρία, ὑπεδείξατε εἰς τὴν Ἰουλίαν τοὺς σκοποὺς μου ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΤΟΥ

Μάλιστα, κύριέ μου, ἀλλ' ἀνωφελὲς ὁ κόπος· αὐτὴ εὐχαριστεῖ καὶ ἀρνεῖται. Ἡ τρελή· ἤθελα νὰ εἶχε σάβανον ἀντὶ συζύγου.

ΚΑΠΟΥΛΑΤΟΣ

Ἄ, διάβωλε, ἃς ἴδωμεν, ἃς ἴδωμεν τοῦτο, γυναῖκά μου. Ἡ δεσποινὶς εἶναι ὑπερήφανος, ἡ δεσποινὶς ἀρνεῖται, ἡ δεσποινὶς εὐχαριστεῖ. Ἄ, ἃ, δὲν μὲ εὐγνωμονεῖ διότι τῇ ἐπρομήθευσα σύζυγον τοιοῦτον, τοιοῦτον αὐθέντην διὰ μίαν μικρὰν κόρην ὡς αὕτην.

ΙΟΥΛΙΑ

Δὲν εἶμαι ὑπερήφανος, πᾶτερ μου, εἶμαι πολὺ εὐγνώμων. Διὰ τὴν νὰ ὑπερηφανευθῶ ἐπιτυχάνουσα ἐκεῖνο ὅπερ μισῶ ; Ἐκεῖνος ὅστις ἀξιοῖ ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, καὶ τὸν ὅποιον ἐγὼ ἀποστρέφωμαι, δὲν ἐπιζητεῖ εἰμὴ τὰς εὐχαριστήσεις μου· τῷ τὰς προσφέρω.

ΚΑΠΟΥΛΑΤΟΣ

Ἄ, αὐτὸ εἶναι, αὐτὸ εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ· ἡ δεσποινὶς ὁμιλεῖ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς. Συζητεῖ εἶναι ὑπερήφανος, δὲν εἶναι ὑπερήφανος· εὐχαριστεῖ, δὲν εὐχαριστεῖ. — Κυρία λογική, ἀφήσατε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὰς εὐχαριστήσεις σας, καὶ ἐτοιμασθῆτε, ὡραία μου, διὰ τὸν γάμον τῆς προσεχοῦς πέμπτης. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δεσποινὶς, τὴν προσεχῇ πέμπτην μετὰ τοῦ κόμητος· ἔλθετε ἐκουσίως, ἢ θὰ σᾶς σύρω ἐγώ. Ἄ, κατεργάρα, ἃ ! μικρὴ ἀνόητη, θὰ ἴδωμεν, θὰ ἴδωμεν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΤΟΥ

Θεέ μου ! μήπως εἴθε τρελός ;

ΙΟΥΛΙΑ

(Γονυπατὴς πρὸ τοῦ πατρὸς της.) Καλέ μου πᾶτερ, σᾶς ἔχε-

τεῶν γοναπέτης· ἤσυχάσατε ὀλίγον, ἀκούσατε μόνον διὰ λέξεως.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ὑπάγε εἰς τὸν διάβολον! ἀπειθής κόρη. Σὲ εἰδοποιῶ, ἀ-
χρεία, ἢ θὰ ἔλθῃς τὴν πέμπτην εἰς τὸν γάμον, ἢ νὰ μὴ σὲ
ἰδῶ πλέον. Διάβολε, διάβολε, μὲ τρώγει τὸ χέρι μου. (Ἡρὰς
τὴν σύζυγόν του.) — Γυναίκα μου, ἐλέγαμεν ὅτι ὁ Θεὸς σχεδὸν
δὲν εὐλόγησε τὴν ἐνωσίν μας μὴ δοῦς εἰς ἡμᾶς εἰμὴ αὐτὸ μόνον
τὸ τέκνον· ὁ Θεὸς ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ λάβῃ ὅπως· εἶναι
κατὰρα ἀντὶ εὐλογίας. Ἡ κακοῦργος! ἡ ἀθλία! ἡ ἐλεεινὴ!

ΤΡΟΦΟΣ

Ὁ Θεὸς νὰ ᾖται μαζί τῃς! πολὺ τὴν μαλώνετε, ἀφέντῃ·
εἶσθε πολὺ σκληροὶ πρὸς αὐτήν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἄ, ἂ, καὶ διατί, σὲ παρακαλῶ, ὦραία μου κυρία; Σύμ-
βουλε, κάμε μου τὴν χάριν νὰ σιωπήσῃς· ὑπάγε νὰ ὁμιλήσῃς
μὲ ταῖς φιληνάδαις σου· πήγαινε, πήγαινε.

ΤΡΟΦΟΣ

Αὐτὸ ποῦ λέγω δὲν εἶναι κανένα ἐγκλημα.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Καλὸ ξημέρωμα.

ΤΡΟΦΟΣ

Δὲν εἴμπορε λοιπὸν κανένας νὰ ὁμιλήσῃ;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Γραία τρελὴ, πιωπὴ· φύλαξε τὴν εὐγνωστίαν σου διὰ τὰς
δαίμας σου ὅταν πίνῃς ῥακὶ μαζί τούς· δὲν ἔχουμεν ἀνάγκην νὰ
σε ἀκούωμεν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Εἰσθε πολὺ βίαιος.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Διάβολε! θὰ μὲ κάμῃ νὰ παραφρονήσω. Ἡμέραν, νύκτα,
μέσα, ἔξω, ὕςυπνος ἢ κοιμώμενος, εἰς τοὺς περιπάτους μου καὶ
εἰς τὰ ὄνειρά μου, μίαν μόνην μέριμναν εἶχον, πῶς νὰ τὴν
νυμφεύσω. Ἰδοὺ τῇ δίδω ἓνα εὐπατρίδην καταγωγῆς ἡγεμονι-

κτλ, ἐκτὸς πολλῶν καὶ ὥραιων ἰδισιχτησιῶν· ἕνα νέον ἀνατε-
 θραμμένον ὡς πρέπει εἰς εὐγενή, πλήρη παντοίων προτερημά-
 των γαμβρόν οἶον ὅλοι οἱ πατέρες ἤθελον ἐπιθυμήσει διὰ τὴν
 θυγατέρα των· καὶ ἡ μικρὰ αὐτῇ τρελὴ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ, νὰ
 θρηνηῇ, νὰ ἀπελπίζεται, ἐνῶ τῆς προσφέρουν ὀλόκληρον τύχην·
 καὶ σὰς ἀποκρίνεται : Δὲν θὰ νυμφευθῶ, εἶμαι πολὺ νέα· δὲν
 εἰμπορῶ νὰ ἀγαπήσω, συγχωρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ. "Α !
 ναι, μὴ νυμφεύσαι, καὶ θὰ ἴδῃς ἂν σὲ συγχωρῶ· πήγαινε
 ὅπου θέλῃς, ἡ οἰκία μου σοῦ κλείεται· σκέψου, πρόσεξε, δὲν
 σκευθίζω νὰ χωρατεύω. Ἠλθισιάζει ἡ πέμπτη, συκλογιστοῦ καὶ
 ἀποφάσισον. Ἐὰν φανῇς εὐπειθὲς κόρη, σὲ δίδω σύζυγον εἰς ἕνα
 φίλον· ἐὰν μὲ ἀρνηθῇς, πήγαινε εἰς τὸν διαβολὸν, εἰς τὸ ἀνά-
 θεμα, ὅπου θέλεις· ἐπαίρει τὸν ἄρτον σου, ἀπόθαινον ἐκ πείνης
 εἰς τὰς ἑσθῆς· ὁμῶς εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου ὅτι
 δὲν θὰ σὲ ἀναγνωρίσω ποτὲ διὰ θυγατέρα μου· οὐδεὶς ἐκ τῶν
 εἰς ἐμὲ ἀνηκόντων ἢ πλησιαζόντων με θὰ σοὶ παρέξῃ ὑπηρεσίαν
 τινὰ ἢ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάκλητος, πρόσεξόν, ἐνθυμήθητι·
 ἔδωκα τὸν λόγον μου· καὶ δὲν θὰ τὸν παραβῶ. (Ἐξέρχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ

Δὲν ὑπάρχει ἔλεος ἐκεῖ ἔπάνω, εἰς τὸν οὐρανόν; δὲν ὑπάρχει
 φύλαξ ἀγγελος ἀναγινώσκων τὴν θλίψιν μου εἰς τὸ βάθος τῆς
 ψυχῆς μου; Μητέρα μου, μητέρα μου, μὴ μὲ ἀπωθῇτε· ἕνα μό-
 νον μῆνα, μίαν μόνην ἐβδομάδα ἀναβολῆς, σὰς ἐξορκίζω. Μὴ
 τελέσετε ἀκόμη τὸν γάμον, ἀλλῶς ἐτοιμάσατέ τον εἰς τὸ ἐπι-
 τάφιον μνημεῖον ὅπου ἀναπαύεται ὁ ἐξάδελφός μου Τυπάλδος.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΗΟΥΑΕΤΟΥ

Μὴ μὲ δριμύτης πλέων, μὴ μὲ ζήτης τίποτε, δὲν ἔχω τίποτε
 νὰ σοὶ ἀποκριθῶ. Πράξε ὅ,τι θέλεις, ἐτελείωσε.
 (Ἐξέρχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ

"Αχ Θεέ μου! πτωχή μου τροφός, τί νὰ κάμω; πῶς νὰ
 τοὺς ἐμποδίσω; Ὁ σύζυγός μου ζῇ, ὁ οὐρανός ἔχει τὸν ὄρκον.

μου· πῶς νὰ φανῶ ἄπιστος εἰς τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἔδωκα; ἐνόσω ὁ σύζυγός μου ἐπὶ τῆς γῆς δύναται νὰ τὸν ἀπαιτήσῃ ὡς ἀνήκοντα εἰς αὐτόν; Παρηγόρησόν με, τροφὲ, συμβούλευσόν με. Θεέ μου! διατὶ ἡ μοῖρα στήνει παγῶδας εἰς κόρην τόσον νέαν καὶ ἀσθενῇ ὡς ἐμέ; Ἀλλὰ, δὲν μὲ λέγεις τίποτε τροφὲ; Πῶς! μήτε λέξιν παρηγορίας; μήτε λέξιν; Σὲ παρακαλῶ, παρηγόρησόν με ὀλίγον.

ΤΡΟΦΟΣ

Μὰ τὴν πίστιν μου, νὰ ἡ παρηγορία· ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη. Στοιχηματίζω ὅτι θέλετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ζητήσῃ. Ἐὰν τολμήσῃ νὰ τὸ κάμῃ, τὸ πολὺ πολὺ θὰ τὸ κάμῃ κρυφίως. Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, κοκωνίτσα μου, δὲν ἔχετε πλέον ἄλλο νὰ πράξετε κατὰ τὴν ἰδέαν μου παρὰ νὰ ὑπανδρευθῇτε τὸν κόμητα Πάριν. Καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν εἶναι πολὺ ὠραῖος καὶ ἀξιέραστος εὐπατρίδης. Τί εἶναι ὁ Ῥωμαῖος ἐμπρὸς εἰς τὸν Πάριν; τίποτε. Εἶδατε τὰ μάτια τοῦ κόμητος; Οὔτε τοῦ ἀετοῦ δὲν εἶναι τόσον λαμπρὰ, τόσον ζωηρὰ, τόσον διαπεραστικά. Εἰς τὴν πίστιν μου καὶ μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ὁ δεύτερος γάμος σας εἶναι ἐπίσης καλύτερος ἢ τὸν πρῶτον, ἂν ὅχι καλλίτερος· ἐκτὸς τούτου δὲν βλέπω καὶ τί βλάπτει, ἀφοῦ ὁ πρῶτος σύζυγος ἀπέθανε διὰ σᾶς.

ΙΟΥΛΙΑ

Μὲ ὁμιλεῖς μὲ εἰλικρίνειαν;

ΤΡΟΦΟΣ

Σᾶς ὁμιλῶ μὲ τὴν ψυχὴν μου, κυρία, μὲ τὴν καρδίαν μου σᾶς ὁμιλῶ, ἢ νὰ τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ τὴν ψυχὴν μου καὶ τὴν καρδίαν μου.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἀμήν.

ΤΡΟΦΟΣ

Διατὶ λέγετε ἀμήν;

ΙΟΥΛΙΑ

Ναι, διότι πολύ με παρηγόρησες. Ἐχει καλῶς, ὕπαγε! ὕπαγε νὰ εὕρῃς τὴν μητέρα μου· εἶπέ την ὅτι λυπούμενη διότι δυσηρέστησα τὸν πατέρα μου, μετέβην εἰς τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου ὅστις θὰ μὲ ἐξομολογήσῃ καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

ΤΡΟΦΟΣ

Πηγαίνω· ἡ ὥρα ἡ καλὴ. Ἐχετε δίκαιον, κυρία.

(Ἐξέρχεται ἡ τροφός.)

ΙΟΥΛΙΑ

Ὑπαγε, κατήραμένη γραῖα, ὕπαγε, κακὴ σύμβουλος· δὲν ἤξεύρω ἐὰν σὲ ἀποστρέφωμαι περισσότερον διότι με παρακινεῖς εἰς ἐπιτολίαν, ἢ διότι τολμᾷς νὰ ὑβρίζῃς τὸν κύριον τῆς ζωῆς μου καὶ νὰ τὸν προσβάλλῃς διὰ τοῦ αὐτοῦ στόματος διὰ τοῦ ὁποίου τσακίς τὸν ἐπήνεσες καὶ τὸν ὕψωσες ὑπεράνω ὅλου τοῦ κόσμου. Ὑπαγε, ἄτιμος σύμβουλος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ. Τρέχω πρὸς τὸν ἀγαθὸν πνευματικὸν διὰ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν του· ἐὰν δὲν γνωρίζῃ θεραπείαν τινά, τότε μοι μένει ἐν ἄσυνῳ, ὁ θάνατος.

(Ἐξέρχεται.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Τὸ σπήλαιον τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου.

(Εἰσέρχονται ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος καὶ ὁ Πάρις.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Τὴν πέμπτην εἶπατε, κύριε; εἶναι πολὺ γοηγηρὰ.

ΠΑΡΙΣ

Τι αὐτὴ εἶναι ἡ θέλησις τοῦ κυρίου Καπουλέτου, τοῦ πενήθερός μου. Ἡ ἐπισκευὴ αὐτῇ μοι ἐφάνη ἐπικινδυνός· ματαίως προσεπάθησα νὰ φέρω πρόσκομμά τι.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἀγνοεῖτε ἀκόμη, εἶπατε, τοὺς σκοποὺς τῆς μνηστῆς σας. Ἀληθῶς ἀκολουθεῖτε πάλυ τολμηρὰν ὁδόν· ὅλα αὐτὰ δὲν μὲ πολυαρέσουν.

ΠΑΡΙΣ

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Τυπαλδου, ἡ Ἰουλία εἶναι βαθυθιγμένη εἰς θλίψιν· τὴν ὁποῖαν οὐδὲν δύναται νὰ νικήσῃ ἀπαρρῶει πᾶσαν παρηγορίαν· καὶ δὲν θέλει νὰ τῇ χαλάσῃ περὶ ἔρωτος. Ὡς ἤξεύρετε, ἡ Ἀφραδίτη οὐδέποτε μειδιᾷ ἐν μέσῳ τῶν δακρύων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πατέρα, αὐτὸς τῇ ἐπιτιμᾷ, καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν βλέπῃ οὐτω παραδοδεομένην εἰς τὴν θλίψιν. Νομίζει ἐν τῇ συνείσει τοῦ ὅτι διὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ βροῦν τῆς ὑπερτάτης θλίψεως πρέπει νὰ σπᾷσῃ τὴν ἑνωσίν μας· λέγει ὅτι ἡ μοναξία ὀξύνει τὰς θλίψεις ἐφ' ὧν σταματᾷ ὁ λογισμὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ, καὶ ὁ γάμος οὗτος θὰ κατορθώσῃ τοῦλάχιστον νὰ τὴν περισπᾷσῃ. Τώρα γνωρίζετε, πάτερ μου, τὰ αἴτια τῆς ἐπισπεύσεως ταύτης.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

(Κατ' ἰδίαν.) Φεῦ! ἤξεύρω κάλλιστα τὰ αἴτια τὰ ὁποῖα θὰ τὴν ἀναχαιτίσωσι. (Πρὸς τὸν Πάριν.) — Κόμη, ἰδοὺ ἡ μνηστὴ ἐρχομένη εἰς τὸ κελλίον μου.

(Εἰσέρχεται ἡ Ἰουλία.)

ΠΑΡΙΣ

Εἴμαι εὐτυχὴς, κυρία, συναντῶν ἡμᾶς ἥτις μετ' ὀλίγον θὰ γίνετε σύζυγός μου.

ΙΟΥΛΙΑ

Κύριε, αὐτὸ τὰ ὁποῖον λέγετε θὰ γίνῃ· ἵσως ἔτιαν νικηθεύω.

ΠΑΡΙΣ

Ἡ εὐτυχία αὐτὴ μὴ ἐπιφυλάσσεται τὴν πέμπτον θά γίνω
σύζυγός σας.

ΙΟΥΛΙΑ

Ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ θά γίνῃ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Λόγοι τοῦ Εὐαγγελίου.

ΠΑΡΙΣ

Ἦλθατε βεβαίως καὶ ἐξομολογηθῆτε ὡς τὸν καλὸν αὐτὸν
καλόγηρον;

ΙΟΥΛΙΑ

Ἐάν, σὰς ἀπεκρινόμην, τότε ὑμεῖς, κήρυ, θά παθίστασθε
πνευματικός μου.

ΠΑΡΙΣ

Εἰπέτε τοῦ λοιποῦ ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε.

ΙΟΥΛΙΑ

Θά περιορισθῶ εἰς τὸ νὰ σὰς εἶπω ὅτι τὰς ἀγαπᾶ.

ΠΑΡΙΣ

Εὐαρεστηθῆτε καὶ τοῦ εἰπῆτε τὸ αὐτὸ καὶ δι' ἐμέ.

ΙΟΥΛΙΑ

ὑποθέσατε ὅτι ἐγένετο τοῦτο, ἡ ὁμολογία αὕτη γινομένη
κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας θά εἶχε πλεοντέραν ἀξίαν ἢ ἐνώπιον
ὑμῶν.

ΠΑΡΙΣ

Φεῦ! διατί χαράττουσι τὰς ωραίας παρειάς σας τὰ δάκρυα
ταῦτα;

ΙΟΥΛΙΑ

Δεν. πρέπει νὰ τὰς φεισθῶ. χέριν τῆς καλλονῆς των, καὶ
συγχωρῶ τὰ δάκρυα τὰ ὅποια τὰς ἀσχημίζουσι.

ΠΑΡΙΣ

Τὰς ὑβρίζετε καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι ὀλιγώτερον ὑμῶν
ἐκκληρέ.

ΙΟΥΛΙΑ

Ὅχι κύριε, δὲν ὑπάρχει ὕβρις· ὁμιλῶ περὶ ἑμαυτῆς, καὶ πρὸς ἐμὲ μόνην ἀποτείνομαι.

ΠΑΡΙΣ

Ἰουλία, συκοφαντεῖς τὴν καλλιονήν σου, ἥτις ἀνήκει εἰς ἐμέ

ΙΟΥΛΙΑ

Εἰς ὑμᾶς, ἐὰν θέλετε· τὸ κατ' ἐμὲ τὴν ἀπαρνοῦμαι. (Πρὸς τὸν μοναχὸν Δαυρέντιον.) — Ἀγαθὲ πάτερ, ἔχετε καιρὸν ἢ θέλετε νὰ ἐπανεέλθω τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὸν ἐσπερινόν;

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Αἱ ὦραί μου εἶναι ἰδικαί σου, σκεπτικὸν καὶ τεθλιμμένον τέκνον. (Πρὸς τὸν Πάριν.) — Κύριε, σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀφήσετε μόνους.

ΠΑΡΙΣ

Ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ταραξῶ τὴν μνηστὴν μου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων της. Ἰουλία, τὴν πέμπτην, ἔνωρις, ἢ φωνή μου θὰ σὲ ἐξυπνίσῃ. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑγίαινε (τὴν ἐναγκαλίζεται) καὶ εἶθε τὸ συζυγικὸν τοῦτο φίλημα νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου σου.

(Ἐξίρχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ

(Πρὸς τὸν μοναχόν.) ὦ, κλείσατε τὴν θύραν! ἔπειτα, ἐπανεέλθετε, πάτερ μου, ἐπανεέλθετε νὰ κλαύσετε μετ' ἐμοῦ. Δὲν ὑπάρχει πλέον θεραπεία, οὔτε ἐλπίς, οὔτε βοήθεια.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἄ, Ἰουλία, γνωρίζω ὅλην τὴν θλιψίν σου. Ἡξεύρω τὰ πάντα καὶ εἰς μάτην κοπιᾷζει τὸ πνεῦμά μου διὰ νὰ εὕρῃ θεραπείαν τινά. Ἡξεύρω ὅτι τὴν προσεχῇ πέμπτην νυμφεύεσαι τὸν κόμητα Πάριν· ἡξεύρω ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἀπαισίαν ταύτην στιγμὴν.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἰερεῦ, μὴ με ἐπαναλαμβάνῃς ὅσα ἤκουσες, ἐὰν δὲν ἔχῃς

θεραπείαν τινά νά μοῦ προσφέρῃς. Ἡ σοφία σου δὲν σοὶ ὑπαγορεύει οὐδεμίαν συνδρομὴν κατὰ τῶν δεινῶν μου ; Ἄ ! τότε κάλεσόν με σοφὴν, ἐπιδοκίμασόν με, ἐάν τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο ὑπερπάλλει ἡ χεὶρ μου· δὲν γίνῃ πάραυτα τὸ καταφύγιόν μου. Ὁ Θεὸς συνέδεσε τὴν καρδίαν μου μετὰ τὴν τοῦ Ῥωμαίου, σὺ ἤνωσας τὰς χεῖράς μας. Πρὶν ἢ ἡ χεὶρ αὕτη τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκας διὰ τελετῆς ἱερᾶς, κατακτηθῇ ὑπὸ ἄλλου ἀνδρός· πρὶν ἢ ἡ ἐπιτορκὸς καρδία μου ἐξαναστῇ κατὰ τοῦ νομίμου κυρίου μου, τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο θὰ ἀφανίσῃ καὶ τὰς δύο. Ἐρευνήσον ἐν τῇ μακρᾷ πείρᾳ σου· συμβούλευσόν με· εὐρὲ φάρμακον εἰς τὰ παρόντα δεινά μου, ἢ ὁ μεταξὺ τῆς τύχης καὶ ἐμοῦ διαιτητῆς ἔσεται ὁ σίδηρος τὸν ὁποῖον κρατῶ. Αὐτὸς θὰ κόψῃ τὸν δεσμὸν τὸν ὁποῖον τὰ μακρά σου ἔτη καὶ ὁ βαθὺς νοῦς σου ἀδυνατοῦσι νὰ λύσωσιν ἐντίμως. Μὴ δισταῖς· σπεῦσον νὰ ἀποκριθῇς. Ἐάν οἱ λόγοι σου δὲν ᾖναι βοήθεια κατὰ τῶν θλίψεών μου, ποθῶ νὰ ἀποθάνω.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Μὴ σπεύδῃς, κόρη μου· διαβλέπω ἀκτῖνά τινά ἐλπίδος· ἀλλ' ἢ ἀπόφασις τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἡ ἐκτελεσθησομένη πράξις εἶναι ἐπίσης ἀπελπιστικὴ ὅσον τὸ ἐγκλημα τὸ ὁποῖον θέλω νὰ ἐμποδίσω. Εἰπέ μοι, ἔχεις ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ φονευθῇς μᾶλλον διὰ τῆς ἰδίας σου χειρὸς ἢ νὰ συζευχθῇς τὸν κόμητα Πάρμιν; ἔχει ἀρκετὴν ἰσχὺν ἡ θέλησίς σου ! Ἐάν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα θὰ ἀποφύγῃς τὸ ἐπαπειλοῦν σε αἰσχος παραδεχομένη ἐπισφαλές τι μέσον, σχεδὸν τὸν θάνατον· θὰ τὸν ἰδῇς κατὰ πρόσωπον καὶ θὰ τὸν περισφίγῃς διὰ νὰ τὸν διαφύγῃς. Θὰ τολμήσῃς ; ἔχω φάρμακόν τι νὰ σοὶ προσφέρω.

ΙΟΥΛΙΑ

ὦ ! ἀντὶ νὰ συζευθῶ τὸν Πάρμιν προτιμῶ νὰ μὲ εἰπῇτε : Ἰουλία, πρέπει νὰ κρημνισθῇς ἀπὸ τὰς ἐπάλλξεις τοῦ πύργου τούτου, νὰ βαδίσῃς εἰς τὰς ἐρήμους ταύτας· ὁδοὺς τὰς ὁποίας περιτρέχουσιν οἱ κλέπται, νὰ ἀναρρίχῃθῃς· ὅπου ἀναρρίχωνται

αἱ θφαίς, νὰ τομεμερισθῇς τὴν ἄλυσον τῆς ἀγρίας ἀρχτοῦ, νὰ μείνῃς τὴν νύκτα κεκλεισμένη εἰς τὸ σπήλαιον τῶν νεκρῶν, νὰ ταφῇς ὑπὸ τὰ λευκανθέντα ὀστά τὰ ὁποῖα θορυβοῦσιν ἀλλήλο-
συγκρουόμενα, ἐν μέσῳ τῶν συντρυμμάτων τῶν κεκαλυμμένων
ὑπὸ ἀκαθάρτου αἵματος καὶ τῶν κιτρινοσάντων κρᾶνίων εἰς τὸ
δοτεοφυλάκιον· εἰπέτε μοι ταῦτα, ἢ εἰπέτε μοι νὰ ριφθῶ εἰς
πρόσφατον τάφον, καὶ νὰ περικαλυφθῶ μὲ τὸ σάβανον, καὶ νὰ
ἐγκαταλιθῶ τὸ πτώμα. Προτείνάτέ μοι πᾶν ὅ,τι τρομάστι-
κόν, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐπιφέρῃ φρίκης ἀνασκήρτησιν θὰ ὑ-
πακούσω διὰ νὰ μείνῃ πιστὴ σύζυγος τοῦ τρυφεροῦ καὶ μόνου
ἐρωτός μου.

ΛΑΤΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐχεις τόσον ἀκλόνητον ἀπόφασιν; Τότε ἀκουσὲν ἐπίστρεψον
παρὰ τῷ πατρὶ σου, ἔσε φαιδρὰ καὶ εἰπέ ὅτι συγκατατίθῃς
εἰς τὸν γάμον τοῦτον. Αὐριον εἶναι τετάρτη φρόντισον νὰ κα-
τακληθῇς μόνῃ εἰς τὸ δωμάτιόν σου, αὐριον τὸ ἐσπέρας. Ἀπο-
μείκρυνον τὴν τροφὸν σου, λάβε τὴν φιάλην ταύτην ὅταν κατα-
κληθῇς καὶ πίε τὸ περιεχόμενον· ἀπεσταλλαγμένον ὕγρον·
Ἀμέσως, εἰς ὅλας τὰς φλέβας σου θὰ διαχυθῇ πάγερὸν ψυχρὸς
ὄλη ἡ ζωτικὴ δύναμις σου θέλει ἀποναρκλωθῇ· ὁ ἀποκοιμισθεὶς
σφυγμὸς θὰ παύσῃ πάλλων· οὔτε δύναμις θὰ ἔχῃς πλέον οὔτε
θερμότητα· ἡ ζωὴ θὰ φανῇ σβεσθεῖσα· τεφρώδεις χροῖμα θὰ κα-
λύψῃ τὰ ῥόδα τῶν χειλέων σου καὶ τῶν παρειῶν σου· τὰ βλέ-
φαρά σου θὰ καταβιβασθῶσιν, ὡς ἐὰν ἐτελειώσῃς ἡ ἡμέρᾳ τῆς
ὑπάρξεώς σου, ὡς ἐὰν ὁ θάνατος ἐπίθῃται ἐπὶ σοὶ τὴν ὀλεθρίαν
σφραγίδα του· τὰ μέλη σου δὲν θὰ ἔχουν πλέον· τὴν συνήθει
εὐκαμψίαν, δὲν θὰ ὑπακούωσιν εἰς τὴν θέλησίν σου, θὰ ᾔναι
ψυχρά, νεκρά καὶ σκληρά, καὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο πτώμα θὰ
ᾔσῃ σύ. Θὰ μείνῃς οὕτω ἐπὶ τεσσαράκοντα δύο ὥρας· ἔπειτα
θὰ ἐξυπνήσῃς δροσρὰ καὶ εὐτυχῇς ὡς μετὰ γλυκὺν καὶ ἡρε-
μεν ὕπνον. Ὅταν θὰ ἀνατείλῃ ἡ πρώτη τῶν γάμων, ὁ μνηστὴρ

θὰ σὲ εὖρη νεκρὰν ἐν τῇ κλίνῃ σου· θὰ θελήσῃ νὰ σὲ ἀρτυρίσῃ, πλὴν εἰς μάτην. Ἐπειτα, ὡς συνειθίζεται ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, θὰ σὲ θέσωσιν ἐντὸς φερέτρου, μὲ πρόσωπον ἀποκεκαλυμμένον, καὶ κεκοσμημένην διὰ τῶν ὠραιότερων κοσμημάτων σου, διὰ νὰ σὲ καταθέσωσιν ὑπὸ τοὺς ἀρχαίους θόλους ὅπου ἀναπαύεται ὅλη ἡ γενεὰ τῶν Καπουλέτων. Ἐγὼ ἐν τούτοις θὰ γράψω εἰς τὸν Ῥωμαῖον διὰ νὰ τὸν πληροφορήσω περὶ τῶν σχεδίων μας· θὰ ἔλθῃ· θὰ ἐπαγρυπνήσωμεν ὁμοῦ πλῆσιόν σου, καὶ ἅμα ἐπαναλάβῃς τὰς αἰσθήσεις σου, ἐπωφελούμεθα τῆς νυκτὸς διὰ νὰ σὲ παραλάβῃ εἰς Μαντούην. Καὶ οὕτω θὰ σωθῇς, θὰ ἐλευθερωθῇς ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ τῆς καταθλίψεως τὴν ὁποίαν θέλουσιν νὰ σοὶ ἐπαβάλωσιν· ἀλλὰ σκέφθητι μήπως ἰδιοτροπία τις, φόβος τις ψυχράνῃ τὸ θάρρος σου καὶ σταματήσῃ τὴν χεῖρά σου.
(Τῇ ἐγχειρίζει φιάλην πλήρη νεκρωτικοῦ.)

ΙΟΥΛΙΑ

Δότε, ὦ! δότε μοι τὸ δηλητήριον τοῦτο· περὶ τίνος φόβου μοὶ ὁμιλεῖτε;

ΛΑΤΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐμπρός, θάρρος, γενναιότης· καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη δύναται νὰ σᾶς σώσῃ. Ἀναχωρήσατε· θὰ στείλω ἕνα τῶν καλογῆρων μας εἰς Μαντούην διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν σύζυγόν σας.

ΙΟΥΛΙΑ

ὦ ἔρω, δός μοι δύναμιν, καὶ ἡ δύναμις αὕτη ἂς μὲ ἀποδώσῃ τὴν εὐδαιμονίαν. Ὑγίαινε, προσφιλεῖ καὶ σεβάσμιε πάτερ.
(Ἡ Ἰουλία ἀποσύρεται ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους καὶ ὁ μοναχὸς ἐκ τοῦ ἄλλου.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Αἰθουσα ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Καπουλέτων.

(Εἰσέρχονται ὁ Καπουλέτος, ἡ κυρία Καπουλέτου, ἡ τροφὴ καὶ πολλοὶ ὑπηρέται.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

(Κρατῶν χάρτην καὶ ἐγχειρίζων αὐτὸν εἰς ὑπηρετήν.) Ἰδοὺ ὁ κατάλογος τῶν προσκεκλημένων ὑπαγε πρὸς εὐρεσίαν των.

(Ὁ ὑπηρετὴς ἐξέρχεται.)

(Πρὸς ἓνα ἄλλον.) Σὺ, τρέξε νὰ εὕρῃς εἴκοσι καλοὺς μαγείρους,

Β'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ ἦναι καλοὶ καὶ ἀξιοί. Ἐὰν δὲν ἤξεύρουν τὸ ἐπάγγελμά των...

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Πῶς θὰ βεβαιωθῇς ὅτι ἤξεύρουν τὸ ἐπάγγελμά των;

Β'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Θὰ τοὺς δοκιμάσω, καὶ ἤξεύρω ἐγὼ πῶς δοκιμάζουν τοὺς μαγείρους.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἐλα, ξεκουμπίσου. (Ὁ ὑπηρετὴς ἐξέρχεται.)—Τὴν φορὰν ταύτην θὰ μᾶς λείψουν πολλὰ πράγματα. — Ἔλοιπόν! ἐπῆγε ἡ κόρη μου εἰς τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου;

ΤΡΟΦΟΣ

Μάλιστα, ἀφέντη, μάλιστα.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἀγαθὴ τύχη. Ἐλπίζω ὅτι ὁ καλόγηρος θὰ τὴν φέρῃ εἰς θεογνώσιν. Ἐχει πείσμα μικροῦ κορασίου.

(Εἰσέρχεται ἡ Ἰουλία.)

ΤΡΟΦΟΣ

Νά τὴν, ἀφέντη, ἐπιστρέφει ὅλη χαρούμενη ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ πνευματικοῦ της.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἄ! ἃ! μικρὰ πεισματάρια! Ποῦ ἦτο ἕως τώρα;

ΙΟΥΛΙΑ

Εἰς ἓνα ἅγιον ἄνθρωπον ὅστις μὲ ἐδίδαξε νὰ μετανοήσω διὰ τὴν ἀπειθειάν μου. Ὁ σεβάσμιος μοναχὸς Λαυρέντιος μὲ διατάττει νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας σας, καὶ νὰ σᾶς ζητήσω συγ-

γνώμην. Συγχωρήσατέ με, πάτερ μου, αἱ ἐπιθυμίαι σας θὰ ἦναι πάντοτε διαταγαὶ δι' ἐμέ.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Καλὰ, κάλλιστα ! Ζητήσατε τὸν κόμητα, πρέπει νὰ μάθῃ τὰ διατρέχοντα· αὔριον τὸ πρῶτ' θέλω ὅλα νὰ ἦναι συμφωνημένα, τελειωμένα καὶ ἀνεκκλήτως.

ΙΟΥΛΙΑ

Κατὰ τύχην συνήντησα τὸν νέον κόμητα εἰς τὸ κελλίον τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου, ἔδειξα πρὸς αὐτὸν ἐνδιαφέρον ὅσον μοι ἐπέτρεπεν ἡ κοσμιότης, καὶ ἡ συνδιάλεξις ὑπῆρξεν οἰκιακὴ χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς ἐπιφυλάξεως.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἄ ! εἰμὶ πολὺ εὐχαριστημένος, δόξα σοι ὁ Θεός. Ἰουλία, ἐγέρθητι, ὅλα θὰ γίνουν ὅπως ἔπρεπε νὰ γίνον. Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν κόμητα, πρέπει νὰ μὲ τὸν εὔρετε. Τί ἅγιος καὶ σεβάσμιος ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος ! εἰς τὴν πίστιν μου εἶναι εὐλογία διὰ τὴν πόλιν τῆς Βερόνης.

ΙΟΥΛΙΑ

Παραμὰνα, ἔλα μαζί μου· θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἐκλέξω τὰ κοσμήματα τὰ ὁποῖα θὰ μὲ χρειαθοῦν αὔριον.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ὅχι, ὄχι πρὸ τῆς πέμπτης, ἔχομεν καιρόν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Κάμε ὅ,τι σοῦ λέγουν, παραμὰνα· συνόδευσε τὴν κόρην μου διότι θέλω νὰ γίνῃ αὔριον ὁ γάμος.

(Ἐξέρχονται ἡ Ἰουλία καὶ ἡ τροφός.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Μόλις μᾶς μένουν ὀλίγαι ὥραι διὰ τὰς προετοιμασίας μας· ἰδοὺ μετ' ὀλίγον ἡ νύξ.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Θὰ φροντίσω καὶ ἐγώ, θὰ φροντίσω καὶ ἐγώ. Σᾶς ἐγγυῶμαι, γυναικά μου, ὅτι ὅλα θὰ τελειώσουν καλῶς. Ὑπάγετε νὰ

εὔρετε τὴν Ἰουλίαν καὶ βοηθήσατέ τὴν νὰ στολισθῇ. Ἐγὼ δὲν θὰ κατακλιθῶ, ἀφήσατέ με νὰ ἐνεργήσω. Ἀναδέχομαι σήμερον τὴν ἐπιστάσιαν τῆς οἰκίας. — Καὶ λοιπόν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μου εἶναι ἔξω! — Θὰ ἐξέλθω καὶ ἐγὼ καὶ θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν κόμητα Πάριν διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω νὰ ᾔναι ἐτοιμος. Εἶμαι φαειρὸς καὶ εὐκίνητος, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διότι αὐτὴ ἡ μικρὰ κόρη ἐπανῆλθεν εἰς τὰ λογικά της. (Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Κοιτῶν τῆς Ἰουλλας.

(Εἰσέρχονται ἡ Ἰουλία καὶ ἡ τροφός.)

ΙΟΥΛΙΑ

Ναι, οὕτω πρέπει νὰ στολισθῶ. Ἀφῆσέ με μόνην αὐτὴν τὴν νύκτα, καλὴ μου παραμάνα, σὲ παρακαλῶ. Πρέπει νὰ προσευχηθῶ, πολὺ νὰ προσευχηθῶ πρὸς τὸν Θεόν· ἔχω ἀνάγκην ὅλου τοῦ οὐρανοῦ ἐλέους· εἴθε νὰ εἰσακουσθῶ τέλος. Ἡξεύρεις ὅτι εἶμαι δυστυχὴς, καὶ ὅτι ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ θλιψὶς πληροῦσι τὴν ψυχὴν μου. (Εἰσέρχεται ἡ κυρία Καπουλέτου,)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Τί κάμνεις, τέκνον μου; Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω;

ΙΟΥΛΙΑ

Ὅχι, κυρία· πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὴν αὐρινὴν τελετὴν, τὸ ἡτοιμάσαμεν. Σᾶς παρακαλῶ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μείνω μόνη, καὶ ἡ τροφός μου νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὰ δωματιά σας. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀπεφασίσθη ταχέως. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἔχετε πολλὴν ἐργασίαν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Καλὴν νύκτα λοιπόν! Πλαγιάσον καὶ ἀναπαύθητι διότι ἔχεις ἀνάγκην, κόρη μου.

(Ἡ κυρία Καπουλέτου καὶ ἡ τροφός ἐξέρχονται.)

ΙΟΥΛΙΑ

Χαῖρε, μητὲρ μου. — Πότε θὰ ἐπανιδωθῶμεν; ὁ Θεὸς τὸ ἡξεύρει. — Θανάσιμον ῥῆγος ὑπαισθύει εἰς τὰς φλέβας μου, καὶ

ἡ θέρη τῆς ζωῆς φαίνεται ἐγγὺς νὰ παγώσῃ ἐν ἐμοί. — Πα-
ραμὰνα ! — Ἀλλὰ τί τὴν θέλω ; Τί θὰ μὲ χρησιμεύσῃ ; Ἡ
σκηνὴ ἡ μέλλουσα νὰ διαδραματισθῇ ἐδῶ εἶναι πολὺ λυπηρά.
— Ἐλθέ, δηλητήριον ! (ἐξάγει τοῦ κόλπου τῆς τὸ φιαλίδιον ὅπερ τῇ
ἔδωκεν ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος.) Ἀλλ' ἐὰν τὸ ποτόν τοῦτο δὲν
φέρῃ καμμίαν ἐνέργειαν ! Θὰ μὲ νυμφεύσωσι διὰ τῆς βίας.
Ἐγὼ ! νὰ νυμφευθῶ τὸν κόμητα Πάρν ! Ὅχι, ὄχι, ἀδύνατον.
Ἀλλ' ἐὰν τὸ ποτόν ὅπερ μοι ἔδωκεν ὁ καλόγηρος ἦναι θανα-
τηφόρον δηλητήριον ! Ἐὰν τὸ τέχνασμά του προητοίμαζε τὸν
θάνατόν μου ! Ἐὰν ἐφοβεῖτο μήπως γνωσθῇ ἡμέραν τινὰ τὸ
μυστηριώδες μέρος ὅπερ ἔλαβεν εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ῥωμαίου γά-
μον μου, καὶ τὸν κατηγορήσωσι διὰ τὴν πράξιν ταύτην ! Ἐὰν
ἔχῃ οὕτω ! (Παῦσις.) Φοβοῦμαι. (Παῦσις.) Ἀλλ' ὄχι, ἀλλ' ὄχι.
ἔχω ἀδίκον εἶναι ἄνθρωπος ἅγιος, καὶ δεδοκιμασμένος. Ὅχι,
δὲν θὰ παραδεχθῶ τὴν κακὴν αὐτὴν σκέψιν. Ἀς ὑποθέσωμεν
ὅτι κατακλιθεῖσα ἅπαξ ἐν τῷ τάφῳ, ἀφυπνισθῶ πρὸ τῆς ὥρας
καθ' ἣν πρέπει νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ὁ Ῥωμαῖος. ὦ ! εἶναι τρο-
μερὰ ἡ σκέψις αὕτη, τρομερὰ. Δὲν θὰ ἀποπνιγῶ ἡ δυστυχὴς εἰς
τὸ ἀκάθαρτον ἐκεῖνο ἄντρον, ὅπου ὁ ζωτικὸς καὶ καθαρὸς ἀήρ
οὐδέποτε εἰσέρχεται ! Ἐὰν ἀποθάνω ἐκεῖ ὑπὸ ἀσφυξίας πρὸ τῆς
ἐπιστροφῆς τοῦ Ῥωμαίου μου ! Ἀ ! — Ἡ ἐὰν ζήσω, τί θὰ γί-
νω ; Ὁ θάνατος, ἡ νῦξ, ὁ τρόμος θν ἐμπνέει τὸ μέρος ἐκεῖνο
θέλουσι βαρύνει ἐπ' ἐμοῦ ὑπὸ τοὺς θόλους ἐκεῖνους εἰς τὸν φρι-
κώδη βωμὸν ὅπου πρὸ χρόνων ὑπάρχουσι συνεσωρευμένα τὰ
δοῦτ' αὐτῶν προγόνων μου ὅπου ὁ Τυπάλδος αἱματόφυρτος εἰ-
σέτι, ὁ Τυπάλδος τὸν ὁποῖον μόλις καλύπτει ἡ γῆ, εἶναι κα-
τακεκλιμένος εἰς τὸ νέον φέρετρόν του εἰς τὰ ὑπὸ γεία ἐκεῖνα,
ὅπου, ὡς λέγουσι, συναθροίζονται τὰ φαντάσματα καὶ αἱ σκιαί,
καθ' ὧρισμένας ὥρας τῆς νυκτός, τί θὰ γείνω ; Δὲν εἶναι φό-
βος μήπως παραφρονήσω ; Ἀτμοὶ μεμιασμένοι, ὀρυγμοὶ φρικώ-
δεις, στεναγμοὶ, εἰδεχθῇ θεάματα ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων θ' ἄ-
νοιχθῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου, καὶ ἅτινα δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι

παραφροσύνην εἰς ἄνθρωπον πλήρη ζωῆς καὶ ὑγείας ! ὦ φρίκη, φρίκη ! τί θὰ γείνω ! τί θὰ γείνω ὅταν ἀφυπνισθεῖσα εὐρεθῶ παρακινεῖσθαι ὑπὸ τῶν φρικαλεοτήτων τούτων ; Θὰ πέσω αἰ κινεῖσθαι χεῖρές μου θὰ παίξωσι μὲ τὰ ὀστέα τῶν προγόνων μου ὅπως ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τὴν λάρνακά των τὰ εὐρωτιῶντα λείψανα τοῦ Τυπάλδου· ὁ σκελετὸς ἐνὸς διπάππου, γενόμενος ῥόπαλον, θὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν μου τὴν ὅποιαν τόσσα λύπαι θὰ στερήσωσι τοῦ λογικοῦ αὐτῆς. ὦ ! νομίζω ὅτι τὸν βλέπω, νομίζω ὅτι τὸν βλέπω. Εἶναι ὁ ἐξάδελφός μου Τυπάλδος καταδιώκων τὸν Ῥωμαῖον τοῦ ὁποῖου τὸ φονεὸν ξίφος ἐβυθίσθη εἰς τὸ στῆθος του. Τυπάλδε, στῆθι, ἔλσος ! λυπήσου με ! (Λαμβάνει τὸ φιαλίδιον καὶ τὸ φέρει εἰς τὰ χεῖλη της.) Ἔρχομαι, σύζυγέ μου, ἐζήτουν σὲ καὶ διὰ σὲ τὸ πίνω. (Κενόνοι τὸ φιαλίδιον, ῥίπτεται ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀποκοιμᾶται.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Αἰθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου καὶ ἡ τροφός.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Παραμᾶνα, λάβε τὰ κλειδιά (τῇ δίδει ὀρμαθὸν κλειδίων) καὶ πήγαινε νὰ φέρῃς ἀρωματικά.

ΤΡΟΦΟΣ

Στὸ μαγειρεῖο γυρεύουν κανέλλα καὶ γαρούφαλα· τρέχω νὰ φέρω. (Εἰσέρχεται ὁ Καπουλέτος.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἐμπρός, κινηθῆτε, κινηθῆτε, κινηθῆτε ! τὸ ὥρολόγιον κτυπᾷ, ὁ χεράνος περνᾷ, εἶναι τρίτη ὥρα. (Πρὸς τὴν τροφόν.) Καλή μου παραμᾶνα, ζῆλον, ἐπιστάτησε τοὺς μαγείρους, φρόντισε δι' ὅλα· μὴ σὰς μέλει διὰ τὰ ἔξοδα.

ΤΡΟΦΟΣ

Τὰ τὰ τὰ τὰ... Καλὲ κύριε, πηγαίνετε νὰ πλαγιάσετε. Ἀδριον θὰ ᾄσθε ἄρρωστος, εἰς τὴν τιμὴν μου· αὐταῖς ἡ ἀγρυπνίαις θὰ σὰς βλάψουν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Παντάσας· πολλές νύκτας ἐπέρασα ἄγρυπνος, καὶ ὄχι διὰ σπουδαίαν αἰτίαν· καὶ ἐν τούτοις καθόλου δὲν ἔπαθεν ἡ ὑγεία μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ναι, ἡξεύρομεν ὅτι ἐκάματε τὰ δικά σας εἰς τὸν καιρὸν σας, τὸ ἡξεύρομεν· ὁ κύριος ἔμενεν ἄγρυπνος! ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς θὰ ἀγρυπνήσωμεν. (Ἐξέρχεται μετὰ τῆς τροφῆς.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τί ζηλότυπος γενεά! ἡ ζηλοτυπία ἐνσαρκωμένη! Ὅλοι δμοιάζουν. (Εἰσέρχονται πολλοὶ ὑπηρέται κρατοῦντες σουβλῆ, καυσό-
ξύλα, καλάθια.) Τί βαστάζετε, σεῖς;

Α' ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Εἶναι γὰρ τὸ μαγεριό. Καλὰ καλὰ δὲν ἡξεύρω τί εἶναι.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ξεκουμπισθῆτε γλήγορα· ὅλοι στὸ ποδάρι· αὐτὰ τὰ ξύλα εἶναι πολὺ χλωρά· πηγαίνετε νὰ φέρετε ἄλλα· φέρετε καλὰ κούτσουρα. Ἀκούεις ἐσύ, γελοῖε, πηγαινέ νὰ εὔρης τὸν Πέτρον· ἐκεῖνος θὰ σοῦ εἴπῃ ποῦ νὰ εὔρης. (Ὁ πρῶτος ὑπηρέτης ἐξέρχεται.)

Β' ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Θὰ τὰ εὔρουν μόνοι τους· δὲν εἶναι τόσον κούτσουρα ὅσον τοὺς νομίζετε.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν ὁ γελοῖος αὐτός δὲν μοῦ ἀποκρίνεται μὲ λογοπαίγνια· ἐμπρός, κίνησις, ζωηρότης, κύριε Κούτσουρε! ὁ μνηστὴρ θὰ ἔλθῃ μὲ τοὺς μουσικαὺς του· ἡ νύξ παρέρχεται· μὲ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἦναι ἐδῶ περὶ τὰ χαράγματα. (Ἀκούονται οἱ ἤχοι μακρυνῆς ἀρμονίας πλησιαζούσης ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀγγαλλούσης τὴν ἀφίξιν τοῦ μνηστῆρος.) Διάβολε! αὐτός εἶναι! Ἐμπρός, παραμάνε, γυναῖκά μου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποί μου.

(Εἰσέρχεται ἡ τροφός.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Γρήγορα, ἐξύπνισε τὴν Ἰουλίαν, ἐνδυσέ την, ὑπάγω νὰ συνο-

μιλήσω μίαν στιγμήν με τὸν Πάριν. Ταχύτερον, ταχύτερον,
δὲν πρέπει ὁ σύζυγος νὰ περιμένῃ. Τρέξε, ἀκούεις;
(Ἐξέρχεται ὠθῶν τὴν τροφὸν καὶ ἀνατρέπων τοὺς ὑπηρέτας.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ὁ κοιτῶν τῆς Ἰουλλας.

(Ἡ Ἰουλίτ φαίνεται ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της, ὡρὰ καὶ ἀ-
κίνητος. Ἡ τροφὸς πλησιάζει τρέχουσα.)

ΤΡΟΦΟΣ

Κυρία! κυρία! κοκκωνίτσα! — Ἰουλία! μικρή μου κόρη!
Ἐμπρός, τεμπέλα μου, ἐξύπνα, εἶναι ὦρα. Διάβολε, πῶς κοι-
μᾶται! Ἐμπρός, μικρή μου κυρία, φιλτάτη μου κόρη, ὠραία
ἀρραβωνιαστική. (Τὴν λαμβάνει ἐκ τοῦ βραχιόνος, καὶ προσπαθεῖ νὰ
τὴν ἐξυπνήσῃ.) Μήτε λέξιν ἂν σᾶς ἀρέσῃ. Ἐπῆρε ὕπνο γιὰ δε-
καπέντε ἡμέρας. Τί ἀναισθησία εἶναι αὕτη! Εἶναι ὁ πλεόν πα-
ράδοξος ὕπνος ὅπου εἶδα ποτέ. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὴν ἐξυ-
πνήσω. Κυρία, κυρία, ἔρχεται ὁ ἀρραβωνιαστικός, ἀκούετε;
Θέλετε νὰ σᾶς εὕρῃ εἰς τὸ κρεββάτι; (Λαμβάνει τὴν Ἰουλίαν εἰς
τοὺς βραχιόνάς της, τὴν ἀνακαθίζει ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τὴν ἀφίνει νὰ
πέσῃ πάλιν ὡς πτώμα.) Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐκδυθῇ! Τί σημαίνει
τοῦτο! καὶ πέφτει πάλι σὰν νὰ ἦταν νεκρή. Κυρία, κυρία!
Ἄχ Θεέ μου, Θεέ μου, τί δυστυχία! εἶναι κρύα, εἶναι ἀπο-
θαμμένη. Βοήθεια, βοήθεια! Ἄς ἔλθῃ κανεὶς ἢ κυρία μου ἀπέ-
θανεν. Ἄχ τί δυστυχία! διατί ἐγεννήθηκα. (Πρὸς τὰ παρασκή-
νια.) — Ὅλιγο ξύδι, φέρετε ὀλίγο ξύδι, Αὐθέντα, κυρία, τρέ-
ξατε ὅλοι. (Ἡ κυρία Καπουλέτου τρέχουσα.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Τί σημαίνει αὐτὸς ὁ θόρυβος;

ΤΡΟΦΟΣ

Δυστυχὴς ἡμέρα! δυστυχὴς ἡμέρα!

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Τί ἔχεις λοιπόν;

ΤΡΟΦΟΣ

Κυττάξατε, κυρία ! (Τῇ δεικνύει τὴν κλίνην καὶ τὴν ἀκίνητον Ἰουλίαν.) Δυστυχία ! δυστυχία !

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ἦψιστε Θεέ ! Ἰουλία, τέκνον, μοναχοκόρη μου, ἰδέ με, ἀναγεννήθητι, ἀνοιξον τοὺς ὀφθαλμούς σου. Θέλεις νὰ ἀποθάνω καὶ ἐγώ ; Βοήθεια, βοήθεια ! παραμιάνα, φώναζε βοήθειαν.

(Εἰσίρχεται ὁ Καπουλέτος.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἔ λοιπόν ; τί εἶναι ; τί τρέχει ; Πάρατε τὴν Ἰουλίαν ἔφθασεν ὁ σύζυγος.

ΤΡΟΦΟΣ

(Θρηνοῦσα.) Ἀπέθανεν ! Ἀπέθανεν ! Ἀχ Θεέ μου, Θεέ μου, ἀπέθανε.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Θεέ μου, Θεέ μου ! ἀπέθανεν ! ἀπέθανεν !

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

(Πλησιάζων τὴν κλίνην ὅπου εἶναι ἐξηπλωμένη ἡ Ἰουλία.) — Ἀχ ! ἄς τὴν ἰδῶ ! Ἀλλοίμονον ! ἀλλοίμονον ! πόσον εἶναι ψυχρά. Τὰ μέλη της ἐσκληρύνθησαν καὶ τὸ αἷμά της ἐπάγωσεν. Ἡ ζωὴ πρὸ πολλοῦ ἀφῆκε τὰ χεῖλη της. Ὁ θάνατος τὴν ἐπίεσε, καὶ τὸ γλυκύτερον ἄνθος τῶν ἀγρῶν μας προσεβλήθη ὑπὸ παγετοῦ ὅστις τὸ ἐμάρανε. Κατηραμένη τύχη ! Δυστυχῇ γέρων !

ΤΡΟΦΟΣ

Ὡ ἀθλία ἡμέρα !

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Φρικώδης ὥρα !

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δὲν εἴμπορῶ νὰ ἑμιλήσω· ἐδέθη ἡ γλῶσσά μου, καὶ ὁ θάνατος ὅστις τὴν ἀνῆρπασεν ἀπὸ τῆς γῆς μου ἀφῆρεσε τὴν σκέψιν καὶ τὴν ἑμιλίαν.

(Εἰσέρχονται ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος καὶ ὁ Πάρις φορῶν ἐνδύματα γάμου καὶ προπορευομένων τῶν μουσικῶν.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Εἶναι ἐτοίμη ἡ μνηστή ; τὴν περιμένουσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Εἶναι ἐτοίμη, εἶναι ἐτοίμη ! . . . Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπανεέλθῃ πλέον ποτέ ! (Πρὸς τὸν κόμητα Πάριν.) — ὦ νιέ μου, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην τὴν προηγουμένην τῶν γάμων σου, τέρας τι εἰσέχωρησεν εἰς τὴν κλίνην τῆς μνηστῆς σου· ἄνθος ὡς ἦτο, τὴν ἔδρεψεν ἡ χεὶρ τοῦ σκελεθροῦ. Ἰδοὺ πῶς τὴν κατέστησε. Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου εἶναι ὁ γαμβρός μου· εἶναι ὁ κληρονόμος μου· μεῦ ἤρπασε τὴν κόρην μου· μοῦ τὴν ἤρπασε. Θὰ ἀποθάνω, καὶ θὰ τοῦ ἀφήσω τὰ πάντα.

ΠΑΡΙΣ

Καὶ λοιπὸν περιέμεινα πόσον χρόνον, ἐπεθύμησα μὲ τόσον πόθον τὴν ὥραν ταύτην, διὰ νὰ ἴδω τοιοῦτο θέαμα !

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Πικρά ἡμέρα, ἄτιμος ἡμέρα, ἡμέρα ἀποτροπαία, ὥρα κατηραμένη ! ἡ μᾶλλον κατηραμένη ὄλων ὅσας ὁ χρόνος συνεπλήρωσεν εἰς τὴν μακρὰν καὶ ἐπίπονον περιοδεῖαν του. Ἐν μόνον τέκνον εἶχον, ἔν πτωχὸν τέκνον τὸ ὅποῖον μὲ ἡγάπα· ἔν μόνον ὃν ὅπερ ἦτο ἡ παρηγορία μου καὶ ἡ χαρά μου, καὶ ἔν τούτοις ὁ θάνατος μὲ τὸ ἀνῆρπασε.

ΤΡΟΦΟΣ

ὦ ! τί ἡμέρα, τί ἡμέρα, τί ἡμέρα, τί θλίψις, τί τρομερὰ θλίψις ! ἡ πλέον μαύρη ἡμέρα, ἡ πλέον πικρὴ θλίψις ! Θεέ μου ! Θεέ μου !

ΠΑΡΙΣ

Ἀποτυχία, ἀπελπίσια, διαζύγιον, ἀταδίχην, ὀλοσχερὴς καταστροφή ! — ὦ θάνατε ! πόσας ἐλπίδας ἀπάτας ; πόσον ἔρωτα καὶ ζωὴν καταστρέφεις δι' ἑνὸς μόνου κτυπήματος ! Λάβε τὴν ζωὴν μου καὶ τὸν ἔρωτά μου, λάβε με μετ' αὐτῆς, τὰ πάντα σοὶ ἀνήκουσι.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

(Ἀποσπῶν τὴν πολὺν κόμην του.) Κόρη μου, δυστυχὴς μου

κόρη· ἀποθανοῦσα ὡς μάρτυς, ἀποθανοῦσα μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀπελπισίαν· καὶ ὁ θάνατος ἦλθε νὰ τὴν ἀρπάσῃ καὶ νὰ φονεύσῃ τὴν εὐδαιμονίαν μας ἐν μέσῳ τῆς τελετῆς τῶν γάμων. Τέκνον· μου, κόρη τῆς ψυχῆς μου, ἀποκρίθητι ! Σὺ εἶσαι ἡ ψυχὴ μου. Ἀποκρίθητι· ἀπέθανες ; ἀπέθανες τῶνόντι ; Φεῦ ! ναι, τῶνόντι ἀπέθανε, καὶ μετ' αὐτῆς ὅλη ἡ εὐδαιμονία μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Σιωπή ! ἡσυχία· δὲν αἰσχύνεσθε παραδιδόμενοι οὕτω εἰς τὴν ἄπειρον αὐτὴν θλίψιν ; Μήπως ἡ ἀπελπισία εἶναι φάρμακον τῶν ἀνιάτων κακῶν ; Ἐστὲ λογικώτεροι. Ἡ νεαρὰ καὶ ἀγνή αὐτὴ κόρη δὲν ἀνῆκεν εἰς ὑμᾶς μόνον. Ὁ Θεὸς ἦτο πατήρ της ὡς ὑμεῖς· τὴν ἔλαβε πάλιν ὀλόκληρον. Ὁ Θεὸς τὴν ἐπαναφέρει πλησίον του διότι τὴν ἀγαπᾷ. Ἡδύνασθε νὰ τὴν διαφυλάξετε ἀπὸ τὸν θάνατον ἐὰν τὴν διετηρήτε πλησίον σας ; Ὁχι. Λοιπὸν ! ὁ οὐρανὸς θὰ τὴν διαφυλάξῃ ἀπὸ ὅλα τὰ παθήματα τῆς ζωῆς. Ὑμεῖς ὅστις τὴν ἡγαπάτε, τί ἐζητεῖτε ; τὴν εὐδαιμονίαν της, τὴν ὑψωσίν της, τὴν δόξαν της. Τώρα ζῇ ἐν τῇ αἰωνίᾳ δόξῃ, ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν σας, πλησίον τοῦ Θεοῦ· καὶ κλαίετε ! ὦ ! ἡ ἀγάπη σας λοιπὸν ἦτο μῖσος ; Τὴν βλέπετε εὐτυχῇ, καὶ ἡ εὐτυχία της σᾶς καθιστᾷ παράφρονas ! Μακρὸς γάμος καὶ μακρὸς βίος εἶναι μακρὰ θλίψις. Εὐτύχημα νὰ ἀποθάνῃ τις νέος. Ἄς στειρεύσωσι τὰ δάκρυά σας. Θέσατε ἐπὶ τοῦ πτώματος τούτου τῆς καλλονῆς ἥτις μέλλει νὰ ἐξαφανισθῇ τὴν ἐκ λιθανωτίδων Ἰανθοδέσμην. Ἄς κοσμήσωσιν αὐτὴν διὰ τῶν ὠραιωτάτων ἐνδυμάτων της, καὶ ἄς τὴν φέρωσι κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· τὰ δάκρυά μας ῥέουσιν, εἴμεθα ἀσθενεῖς, ἡ φύσις τὸ ἀπαιτεῖ· ἀλλ' ὁ ὀρθὸς λόγος γελᾷ διὰ τὰ δάκρυά μας, καὶ ὁ οὐρανὸς τὰ καταδικάζει.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Πρὸ ὀλίγου διοργανίζαμεν ἑορτάς, τώρα πρέπει νὰ διοργανίσωμεν κηδεῖαν. Δὲν θὰ ἡχῇσῃ πλέον φαιδρὰ μουσική· ἡχῇσατε κώδωνες πένθιμοι. Δὲν ὑπάρχουσι πλέον γαμήλια γεύματα·

ἐταιμάσατε τὰ σιωπηλὸν δείκνον τοῦ πένθους. Παύσατε ἐπι-
θαλάμιοι καὶ χαρμόσυνοι ὕμνοι· ἄσατε τὸ νεκρικὸν "Ἀμωμοὶ ἐν
ὁδῷ. Τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα ἐμῶν νὰ κοσμήσωσι τὸ μέτωπον
τῆς νόμφης θὰ κοσμήσωσι τὸ πτώμα καὶ τὸ φέρετρον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Κύριε, ἀποσυρθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Κυρία, συνοδεύσα-
τε τὸν σύζυγόν σας· ἀναχωρήσαπε, κύριε κόμη· ἄς ἐτοιμασθῇ
ἐκαστος νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν κηδεῖαν τῆς ὥραιας ταύτης νεά-
νιδος. Ὁ Θεὸς σὰς τιμωρεῖ, ἀγνοῶ διὰ ποῖον ἁμάρτημα· μὴ
τὸν ἀψηφῆτε, μὴ ἐξάπτετε τὴν ὀργὴν τοῦ διὰ τῆς ἀπειθείας
καὶ τῆς ἀντιστασεως.

(Ἐξέρχεται ἐντεῦθεν· ὅλοι οἱ λοιποὶ ἐξέρχονται ἐκείθεν ἐκτὸς τῶν
μουσικῶν καὶ τινῶν ὑπηρετῶν.)

Εἰς ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Εἰς τὴν πίστιν μου, δὲν ἔχομεν ἄλλο νὰ κάμωμεν παρὰ νὰ
μαζώνουμε πλυμένα καὶ ἄπλυτα καὶ νὰ φεύγωμεν.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐμπρός, καλοὶ μου ἄνθρωποι, φύγετε, φύγετε, καλοὶ μου
ἄνθρωποι· εἴμεθα πολὺ λυπημένοι, καθὼς βλέπετε, πολὺ λυ-
πημένοι.

Οἱ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Καλὰ, καλὰ, γερόντισσά μου λυπημένη. (Ἡ τροφὸς ἐξέρχεται.)
(Εἰσέρχεται ὁ Πέτρος.)

ΠΕΤΡΟΣ

Θὰ μοῦ παίζετε καὶ εὐθυμον, ἀγαπητοὶ μου μουσικάντιδες.

(Ψάλλει)

Εὐθυμῶ,

Εὐθυμῶ,

Εὐθυμῶ ἀπὸ καρδίας.

Παίξατέ μου αὐτὸν τὸν ἦχον, σὰς παρακαλῶ.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Καὶ γιατί αὐτὸν καὶ ὄχι ἄλλον;

ΠΕΤΡΟΣ

Διότι εἶμαι λυπημένος. Παρηγορήσατέ με, ἐλαφρώσατέ με.
Μίαν εὐθυμον παρηγορίαν, ἀγαπητοὶ μου μουσικάντιδες.

ἔβαλε ἄργυρον εἰς τὰς χορδὰς τῆς; ἐξήγησέ με το, Σίμων Κα-
ναρίνη.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Εἶναι πολὺ εὐφυές, ἀλήθεια! ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ
ποιητὴς λέγει αὐτὸ διότι ὁ καλλίτερος ἦχος εἶναι ὁ τοῦ ἄρ-
γύρου.

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν εἶναι κακὴ ἡ ἀπάντησις. Καὶ σὺ τί λέγεις, Οὐγε τῆς
Ῥεδέκκας :

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Συμφωνῶ, διότι ἡ χορδὴ δὲν κτυπᾷ παρά ὅταν ὁ ἄργυρος
τὴν κάμνῃ νὰ κτυπᾷ.

ΠΕΤΡΟΣ

Καὶ αὕτῃ ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι ἄσχημος. — Καὶ σὺ τί στο-
χάζεσαι, Κουτσοουρογιάννη;

Γ' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Ἐγὼ δὲν στοχάζομαι τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ

Εὐτυχῶς, εὐτυχῶς· σὺ δὲν στοχάζεσαι τίποτε· σὺ εἶσαι ὁ
τραγουδιστὴς τῆς συντροφιάς· ἔχεις δίκαιον. Θ' ἀπαντήσω
λοιπὸν ἐγὼ διὰ σέ. Λέγουν χορδὰς ἄργυράς, διότι ὁ μουσικὸς
μόλις καὶ μετὰ βίας ἔχει ἄργυρον εἰς τὰ θυλάκια· δηλαδὴ καὶ
αὐτὸ εἶναι πολὺ· ὁ χρυσὸς εἶναι ἄγνωστος εἰς αὐτόν.

Ἡ μουσικὴ,

Ἡ μουσικὴ,

Πρὸς θεραπείαν εἶναι μοναδική.

(Ἐξέρχεται ἄδων.)

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Αὐτὰς ὁ γελοῖος εἶναι πολὺ αὐθάδης.

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Φωτιά νὰ τὸν κάψῃ! — Καὶ τί μᾶς μέλει, παλικάρι μου;
Ἄς περιμείνωμεν τὴν κηδεῖαν, θὰ δειπνήσωμεν.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δημοσία πλατεία τῆς Μαρτούρης.

(Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πρέπει νὰ πιστεύσω τὰς πολυεληγήτρους προαισθήσεις ὅσας μοὶ ἀφῆκεν ὁ ὕπνος ; Πρέπει νὰ πιστεύσω εἰς τὰ ὠραῖα ἐκείνα ὄνειρα καὶ τὰ φαιδρὰ οἰωνίσματά των ; Ναι, βεβαίως θὰ ἔλθῃ καλὴ τις εἰδήσις· ναι, ἡ ψυχὴ μου ἐλευθερά καὶ ἐλαφρά κάθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς ὡς κυριάρχης. Ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης, αἰσθάνομαι νέαν ἐλαστικότητα, ὁρμὴν καρδίας ἀναρπάζουσάν με ἐκ τῆς γῆς καὶ πληροῦσάν με σκέψεων ἀνεκλαλήτων. Ἐν τῷ ὄνειρῳ μου, ἤμην νεκρὸς· παράδοξον πρᾶγμα, ὄνειρον παράδοξον, ἤμην νεκρὸς καὶ εἶχον γνῶσιν τοῦ θανάτου μου. Ἡ ἀγαπητὴ μου ἐπλησίαζε τὸ πτώμά μου, καὶ τὰ φιλήματα τῶν χειλέων τῆς μοὶ καθίστων τὴν ζωὴν τοσοῦτον ἡδονικὴν καὶ τοσοῦτον ἰσχυράν, ὥστε ἐπίστευσα ὅτι ἀνεγεννώμην βασιλεὺς τοῦ κόσμου ! Ἄ ! ποῖα ἀπαράμιλλος εὐδαιμονία ! Τί εἶναι λοιπὸν αὐτῆς ὁ ἔρωσ τοῦ ὁποίου τὸ φᾶσμα εἶναι πλῆρες ἐλπίδων καὶ ἡ σκιά παραφορά ;

(Εἰσέρχεται ὁ Βαλθάσαρ.)

Ἄ ! εἰδήσεις ἐκ Βερόνης ! Αἰοπὸν, Βαλθάσαρ, ἔχεις ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου ; Ἡ Ἰουλίᾱ μου ὕγιαίνει ; πῶς εἶναι ὁ πατὴρ μου ; Δός μοι εἰδήσεις περὶ τῆς ἀγαπητῆς μου γρηγόρα, εἰδήσεις περὶ αὐτῆς ! δός μοι. Δὲν ὑπάρχει δυστυχία εἰς τὸν κόσμον ἐὰν ᾖναι εὐτυχὴς ἡ Ἰουλίᾱ.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

(Θλιβερῶς.) Κύριε, ἐστὲ εὐχαριστημένος, εἶναι εὐτυχὴς μὴ παραπονῆσθε διὰ τίποτε. Κοιμᾶται τὸν τελευταῖόν τῆς ὕπνον εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Καπουλέτων. Ἐκεῖ ἀναπαύεται τὸ σῶμά της, ἡ δὲ ἀθάνατος ψυχὴ της εὕρισκεται μετὰ τῶν ἀγγέ-

λων τοῦ οὐρανοῦ. Ἦμην παρὼν ὅταν κατέθεσαν τὸ λείψανόν της μεταξὺ τῶν λειψάνων τῶν προγόνων της. Ἀμέσως ἀνεχώρησα διὰ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. — Ἀ, κύριε, αἱ εἰδήσεις εἶναι πολὺ θλιβεραὶ, συγχωρήσατέ με, διότι εἶμαι ἐγὼ ὁ κομιστής ἐνθυμηθῆτε ὅτι μὲ διετάξατε τοῦτο ὅταν ἀνεχωρήσατε ἐκ τῆς Βερόνης.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Μετά τινα σιωπὴν.) Ἀ! αὐτὰ εἶναι ὅλα. Πολὺ καλὰ! Εἰμαρμένη, σὲ προκαλῶ! (Νέα παῦσις.) (Πρὸς τὸν Βαλθασαρ). — Εἰ-
ξέυρεις ποῦ διαμένω· ἔχω ἀνάγκην μελάνης, χάρτου, — ἵπ-
πων· — ἀναχωρῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Αὐθέντα, συγχωρήσατέ με· δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω οὕτω. Τὸ πρόσωπόν σας εἶναι, ὦ χρόν, οἱ χαρακτῆρές σας συνεσπασμένοι· εἰς τὰ βλέμματά σας δεικνύονται ἀπειλαί.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀπατάσαι. — Ἀφῆσέ με, σὲ λέγω. Κάμε ὅ,τι σὲ διατάτ-
τω. — Δὲν ἔχεις ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν μοναχὸν Λαυρέντιον;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Καμμίαν, ἀγαπητέ μου αὐθέντα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀδιάφορον, ὕπαγε! Ἴππους γρήγορα, σὲ ἀκολουθῶ. Ἰου-
λία, θὰ κοιμηθῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην πλησίον σου! Τί νὰ πρά-
ξω! θὰ εὗρεθῶσι τὰ μέσα. (Σκέπτεται.) Μέσα θανάτου! ἂ, ἔρ-
χεσθε ταχέως ὅταν σᾶς καλῇ ἡ ἀπελπισία. (Νέα παῦσις.) Ἐν-
θυμοῦμαι ὅτι πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ὑπάρχει γέρον τις πωλῶν
φάρμακα καὶ καταγινόμενος εἰς τὴν χημεῖαν, εἰς δυστυχῆς
τὸν ὁποῖον παρετήρησα· ἔδρεπε βότανα· εἶχεν ὀφρῦς πυκνάς καὶ
ράκητινὰ εἰς τὸ σῶμα. Ἦτο ἰσχνός, καὶ ἐφαίνοντο τὰ ὀστά
του· ἡ δυστυχία τὸν ἔχει φθείρει· ἐφαίνετο ὁ σκελετός του.
Εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, τὸ πτωχικὸν ἐργαστήριόν του, μία
χελώνη καὶ εἰς ὅρις ἐκρέμαντο μετὰ τινων εἰδεγθεστάτων ἱ-

χθύνω. Ὁ ἔλεεινὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐξέθετεν ἐπὶ τῆς τραπέ-
ζης του δὲν ἤξεύρω ποῖα πενιχρὰ συντρίμματα τὰ ὅποια προ-
σεπάθει ὅσον ἡδύνατο νὰ ἐπαινέσῃ· φιάλαι κεναί, φιαλίδια συν-
τετριμμένα, σπόροι ἀπεξηραμένοι, ἀκατονόμαστοι ἔλεεινότητες·
μικρὰ ἀγγεῖα ἐκ πηλοῦ· κυτία ἀνόμοια καὶ κενά. Ἄ, τί πτω-
χεῖα! εἶπον διερχόμενος. Ἐὰν ἤθελέ τις ν' ἀγοράσῃ δηλητή-
ριον, ἰδοὺ τὸ ἄντρον τοῦ πτωχοῦ ῥακενδύτου· οὔτε αὐτὸς ὁ νό-
μος τῆς Μαντούης, ὅστις τιμωρεῖ μὲ θάνατον τὸν ἔνοχον, θά-
τὸν ἐτρόμαξε. (Παῦσις.) Εἶπον τοῦτο. Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν πρό-
δρομοὶ ἀναγκαίας πράξεως σήμερον· καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ πει-
νῶντος· τούτου γέροντος θὰ ὑπηρετήσωσι τὰς ἰδικὰς μου. Ναι,
ἐνθυμοῦμαι, ἰδοὺ ἡ οἰκία του! ἰδοὺ αὕτη! — Εἶναι ἡμέρα ἐορ-
τῆς· ὁ πτωχὸς ἐκλείσει τὸ ἐργαστήριόν του. (Καλεῖ.) Ἐ! ἔμ-
πορε! ἔ!

(Εἰσέρχεται γέρων βοτανοπώλης.)

ΕΜΠΟΡΟΣ

Τίς μὲ καλεῖ; ποῖος φωνάζει τόσο δυνατὰ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐλθέ ἐδῶ, πλησίασον. Φαίνεται πολὺ πτωχός. Ἰδοὺ, λάβε
αὐτὰ τὰ τεσσαράκοντα δουκάτα· θέλω μίαν δόσιν δηλητη-
ρίου· ἀλλὰ δηλητηρίου τόσο τρομεροῦ, τόσο ταχέος, τόσο
βιαίου, ὥστε ἅμα εἰσαχθῇ εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἀνθρώπου τοῦ
βαρυνθέντος τὸ ζῆν νὰ τὸν ῥίπτῃ νεκρὸν ἐν τῷ ἅμα· θέλω ἡ
ζωτικὴ πνοὴ νὰ διαφύγῃ ἐκ τοῦ σώματος ταχύτερον, μᾶλλον
ἀκαριαίως παρ' ὅ,τι ἡ σφαῖρα, ὠθουμένη ὑπὸ τῆς ἀναφλεχθεί-
σης πυρίτιδος ἐξέρχεται τοῦ ἐξερευγομένου αὐτὴν τηλεβόλου.

ΕΜΠΟΡΟΣ

Ἐχω τοιαῦτα θανάσιμα δηλητήρια. Ἄλλ' ὁ νόμος τῆς Μαν-
τούης ἐπιβάλλει θάνατον εἰς ὅντινα τολμήσῃ νὰ τὰ πωλῇ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σὺ, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα εἶναι γυμνόν· σὺ, τὸν ὅποιον δια-
βιβρώσκει ἡ πείνα, φοβεῖσαι τὸν θάνατον; Ἡ πείνα εἶναι ἐπὶ
τῶν παρειῶν σου, οἱ βουλευμιῶντες ὀφθαλμοί σου δεικνύουσι τὴν

θλίψιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν σου. Ῥάκη τινὰ κρέμανται ἐκ τῆς
δοτεώδους ράχεώς σου. Τί εἶναι διὰ σέ ὁ κόσμος; Φίλος; Ὅχι.
— Καὶ οἱ νόμοι; ἔχθροί σου. — Ἐχει ὁ κόσμος νόμον τινὰ
δυναμένον νὰ σὲ καταστήσῃ πλούσιον; μῆτε ἓνα! — Παῦσον
νὰ ᾄσαι πτωχός, σύντριψον τὸν νόμον ὅστις σὲ καταδικάζει
εἰς τοῦτο. (Προσφέρων αὐτῷ βαλάντιον.) — Λάβε αὐτὰ τὰ χρή-
ματα.

ΕΜΠΟΡΟΣ

Ἡ δυστυχία μου συγκατατίθεται ἀλλ' ὅχι καὶ ἡ θέλησί μου

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ μήπως πληρόνῃ τὴν θέλησίν σου; ἐγὼ πληρόνῃ τὴν
δυστυχίαν σου.

(Ὁ ἔμπορος μεταβαίνει εἰς τὸ ἐργαστήριόν του διὰ νὰ λάβῃ μικρὸν
δέμα, τὸ φέρει καὶ τὸ δίδει εἰς τὸν Ῥωμαῖον.)

ΕΜΠΟΡΟΣ

Διαλύσατε τοῦτο ἐντὸς ῥευστοῦ, καὶ ἐὰν ἔχετε δύναμιν εἰ-
κοσι ἀνθρώπων, θὰ πέσετε ἀμέσως νεκρός.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Δίδων αὐτῷ τὸ βαλάντιον.) Λάβε τὰ χρήματά σου· εἶναι δη-
λητήριον τῆς ψυχῆς· δηλητήριον ἑκατοντάκις ῥονικώτερον τοῦ
ἀθλίου τούτου μίγματος τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μείνῃ εἰς τὸ
ἐργαστήριόν σου χωρὶς νὰ ζητηθῇ. Ὑπαγε, δὲν μοὶ ἐπώλησας
δηλητήριον· σὺ τὸ ἡγόρασες, ἐγὼ τὸ ἐπώλησα. Χαῖρε· εὐρὲ
ἄρτον καὶ προσπάθησον νὰ παχύνης. (Θέτει τὸ δηλητήριον εἰς τὸ
θυλάκιόν του.) — Πολύτιμος οὐσία! Ἐξαίρετον τονικόν! ἔλθε,
ἀκολουθεῖ με· θὰ σὲ μεταχειρισθῶ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ἰουλίας.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καλλίου τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου.

(Ὁ μοναχὸς Ἰωάννης εἰσερχόμενος· μετὰ προφυλάξεως.)

ΙΩΑΝΝΗΣ

Ποῦ εἴθε, σεβάσμιε ἀδελφε· τοῦ τάγματος τοῦ Ἀγίου Φραγ-
κίσκου; ποῦ εἴθε; (Εἰσέρχεται ὁ μοναχὸς Λαυρεντίος.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰωάννου. (Παρατηρῶν αὐτόν.) —
Ἐρχεσθε ἐκ Μαντούης ; καλῶς ἦλθατε ! — Καὶ ὁ Ῥωμαῖος
τί λέγει ; ἔγραψε τὰς σκέψεις τοῦ ἀντὶ νὰ σὰς τὰς ἐμπιστευθῇ ;
Ἐχετε ἐπιστολὴν ; Δότε μοι αὐτήν.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Πρῶτον μετέβην πρὸς ἀναζήτησιν ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν ὅστις
ὥς ἠλπίζα ἤθελε μὲ συνοδεύσει εἰς Μαντούην, καὶ ὅστις κατε-
γίνετο εἰς τὸ νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀσθενεῖς. Οἱ ἄρχοντες τῆς
πόλεως μᾶς εὗρον ἀμφοτέρους εἰς τινὰ οἰκίαν τὴν ὁποίαν ὑπώ-
πτειον ὥς προσβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς πανώλους· καὶ φοβηθέντες
μήπως τὴν μεταδώσωμεν, ἐκλείσαν τὰς θύρας καὶ μᾶς ἐμπό-
δισαν τὴν ἐξοδόν. Οὕτω λοιπὸν ἀπέβη ἄνευ ἀποτελέσματος ἡ
σπουδὴ μου· δὲν ἠδυνήθην νὰ μεταβῶ εἰς Μαντούην.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Καὶ τίς λοιπὸν ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν μου εἰς τὸν Ῥωμαῖον ;

ΙΩΑΝΝΗΣ

Οὐδεὶς ἰδοῦ αὐτῇ. Δὲν ἠδυνήθην νὰ εὔρω κανένα ταχυδρά-
μον θέλοντα νὰ τὴν λάβῃ καὶ τὴν κομίσῃ, τόσον ἡ μετά-
δοσις ἐτρόμαζε τοὺς πάγτας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἰδοῦ ὀλεθρία ἀποτυχία ! Ὁμνῶ εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ μο-
ναστηρίου μας ὅτι δὲν ἦτο ἐπιστολὴ κοινῆς φιλοφροσύνης,
ἀλλ' ἦτο σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν ἄγγελμα. Τρομεραὶ δυστυ-
χίαι δύνανται νὰ προκύψωσιν ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου. Ἀδελ-
φὲ Ἰωάννη, τρέξατε νὰ μὲ εὑρετε. ἕνα σιδηροῦν μοχλόν, καὶ
φέρετέ τον ἐδῶ εἰς τὸ κελλίον μου. Σπεύσατε.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Ἀδελφὲ, τρέχω, θὰ τὸν ἔχετε πάραυτα.

(Ἐξέρχεται.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Δὲν μὲ μένει ἄλλο νὰ πράξω εἰμὴ τοῦτο. Ἀγώμεν εἰς τὸν

τάφον τῶν Καπουλέτων. Ἡ Ἰουλία, ἡ ὡραία Ἰουλία, θά ἀφυπνισθῇ ἐντὸς τριῶν ὥρων. Πολὺ θά δυσαρεστηθῇ ἐάν μάθῃ ὅτι δὲν εἰδοποίησα τὸν Ῥωμαῖον περὶ ὧν τῶν συμβάντων. Ἀλλὰ θά γράψω εἰς Μαντούην· καὶ μέχρ' οὐ ἔλθῃ ὁ Ῥωμαῖος, θά τὴν φυλάττω εἰς τὸ κελλίον μου. Πτωχὸν τέκνον! κεκλεισμένον ἐν τῷ τάφῳ, ὑπὸ τὸ σάβανον τοῦ θανάτου!

(Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ θέατρον παριστᾷ κοιμητήριον.

(Εἶναι νύξ. — Φαίνεται εὐρύχωρον μνημεῖον χρησιμεῖον ὡς ταφὴ εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Καπουλέτων.)

(Εἰσέρχεται ὁ κόμης Πάρις ἀκολουθῶν ὑπρέτην φέροντα δᾶδα καὶ κήνιστρον ἀνθέων.)

ΠΑΡΙΣ

Ἀκόλουθε, δός μοι τὴν δᾶδα καὶ μείνον ἔξω. Ἀλλ' ὄχι, σβέσον τὸ φῶς, δὲν θέλω νὰ με ἴδωσι. Θά κρυβῇς ὑπὸ τοῖς σμίλακας ἐκείνους τοῦ κοιμητηρίου, προσέχων τὸ νῦς χωρὶς νὰ κινήθῃς ἀπὸ τὴν θέσιν σου. Ἡ γῆ εἶναι μαλακὴ, πολλάκις ἀνακινήσῃς ὑπὸ τῆς δικέλλης· ὅλα τὰ πλήττοντα αὐτὴν βήματα θά φθάνωσιν εἰς τὰς ἀκοάς σου. Ἐάν ἀκούσῃς τι, σύριξον· εἰς τὸ σύνθημα τοῦτο, θά ἐννοήσω ὅτι πλησιάζει τις. Ὑπαγε, κάμε ὅ,τι σὲ διατάττω, καὶ δός μοι τὸ κήνιστρον τοῦτο μὲ τὰ ἄνθη.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Νὰ μείνω μόνος εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦτο! σχεδὸν φοβοῦμαι! Ἄς δοκιμάσωμεν ἐν τούτοις.

(Ἀποσύρεται εἰς ἀπόστασιν τινα. Ὁ Πάρις πλησιάζει εἰς τὰς βαθμίδας αἵτινες φέρουσιν εἰς τὸ νεκρικὸν ὑπόγειον, γονυπετᾷ πρὸ τῆς θύρας, καὶ σκορπίζει ἄνθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.)

ΠΑΡΙΣ

Γλυκύ μου ἄνθος! ὡραία μου μνηστὴ! ἰδοὺ ἄνθη διὰ τὴν νυμφικὴν στρωμνὴν σου! Τάφ' λατρευτὲ, ἐγκλείεις ἐν τῷ μαρ-

μαρὶν περιβόλῳ σου πᾶν ὅ,τι τελειότερον ὑπῆρξεν ἐν τῷ κόσμῳ. Ὡ ὦραία Ἰουλιὰ ! σήμερον σύντροφε τῶν ἀγγέλων, δέχθητι ἐκ τῆς χειρός μου τὸν φόρον τοῦτον, τὸν τελευταῖον, φεῦ ! Ζῶσαν σὲ ἐτίμησα, νεκρὰν ἔρχομαι νὰ τιμήσω τὸν τάφον σου καὶ νὰ κοσμήσω αὐτὸν διὰ τῶν ἀνθέων τούτων. (Ἀκούεται συριγμός.) — Ἐσύριξεν ὁ ἀκόλουθός μου. Ἐρχεται τις. Τίς ἄρά γε νὰ ᾖναι ὁ κατάρατος ὅστις ἔρχεται νὰ με διαταράξῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λατρείας μου ; Φέρει δᾶδα. Νῦξ, κρύψον με πρὸς στιγμήν. (Κρύπτεται ὀπισθεν τάφου.)

(Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος μετὰ τοῦ Βαλθάσαρ κρατοῦντος δᾶδα καὶ ἀξίνην.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πρὸς τὸν Βαλθάσαρ.) Δός μοι τὴν ἀξίνην· θός μοι ἐπίσης καὶ τὸν μοχλόν. Ἰδοὺ, λάβε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν· θὰ τὴν ἐγχειρίσῃς εἰς τὸν πατέρα μου λίαν πρωί. Τώρα δός μοι τὸ φῶς καὶ ἀκουσον. Ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν ζῶην, μείνε ἐκεῖ ἐν ἀποστάσει. Πᾶν ὅ,τι ἴδῃς ἢ ἀκούσῃς, σὲ διατάττω νὰ μὴ με διακόψῃς. Θὰ καταβῶ εἰς τὴν κλίνην τοῦ τελευταίου ὕπνου· θέλω νὰ ἴδω ἀκόμη τὴν ἐρωμένην καὶ σύζυγόν μου· θέλω ἐπίσης νὰ λάβω ἀπὸ τὸν δάκτυλον τῆς νεκρᾶς πολύτιμον δακτύλιον, δακτύλιον προσφιλεῖ, ὅστις θὰ με χρησιμεύσῃ, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις εἶναι ἱερά. — Μὲ ἤκουσας· ὕπαγε ! Ἀλλὰ μὴ ἐπανέλθῃς, δυστυχῆ ! μὴ ἐπιστρέψῃς νὰ κατασκοπεύσῃς τὰς πράξεις μου. Μὰ τὸν οὐρανόν ! ἐὰν παρακούσῃς, ἡ χεὶρ μου θέλει σὲ σχίσει εἰς μυρία τεμάχια καὶ θὰ σκορπίσω εἰς τὸ ἀπληστον τοῦτο κοιμητήριον τὰ σπαίροντα μέλη σου. Ὑπαγε, ἡ στιγμή εἶναι τρομερά, καὶ ἔχω ἄγρια σχέδια ! ἑκατοντάκις ἀγριώτερα, θηριωδέστερα, τρομερώτερα, ἀνηλεέστερα τῆς πεινώσης τίγρεως, ἢ τῶν κυμάτων τῆς μυκωμένης θαλάσσης.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Ἀναχωρῶ, κ'ὀθέντα, δὲν θὰ σὰς διαταράξω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εὖγε· ἐκ τούτου ἀναγνωρίζω τὴν φιλίαν σου. (Τῷ δίδει νομίματα.) Λάβε ταῦτα· ζῆθι καὶ ἔσο εὐτυχής ! Χαῖρε, τέκνον μου !

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

(Κατὰ μόνας.) Ἐναντίον τῆς διαταγῆς ταύτης, θὰ κρυβῶ ὀπισθεν τινὸς ἐκ τῶν μνημείων τούτων· αἱ χειρονομίαι του μὲ ἐτρόμαξαν καὶ ἡ ὁμιλία του μοι ἐνέπνευσεν ἀμφιβολίας.

(Ἀποσύρεται.)

(Ὁ Ῥωμαῖος ἀνεγείρει τὴν θύραν τοῦ μνημείου διὰ τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ ὃν ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Βαλθάσαρ.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Χάσμα τοῦ θανάτου ! τέρας ἀπληστον καὶ χαῖνον ! ἀποτρόπαιον βάραθρον, ἀνοίχθητι, ἀνοιξον τὸ καταχθόνιον τοῦτο στόμα ! θέλω νὰ ἴδω τὰ ἔγκατα ἐκεῖνα ἅτινα κατέπιον τὸ πολυτιμότερον πλάσμα ὅπερ παρήγαγεν ἡ γῆ ! Ὑποχώρησον εἰς τὰς προσπαθείας μου. Ὡὰ σοὶ δώσω χωρὶς νὰ θέλῃς πολλὰ ἄλλα θύματα νὰ καταπίνῃς.

(Πλησιάζει ὁ Πάρις καὶ τὸν παρατηρεῖ.)

ΠΑΡΙΣ

Ἀναγνωρίζω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· εἶναι ὁ ὑψηλόφρων Μοντέγος, ὁ φονεὺς τοῦ Τυπάλδου, ὁ ἐξάδελφος ἐκείνης τῆς ὁποίας ἠγάπων. Λέγουσιν ὅτι τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο πλάσμα ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης ἣν ᾔσθάνθη ἕνεκα τοῦ φόνου τούτου. Καὶ ἔπειτα ἐρχεται ἐδῶ νὰ ὑβρίσῃ τὰ πτώματα. — Ὡὰ τὸν ἐμποδίσω. Ὡὰ συλλάβω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. (Πλησιάζει τὸν Ῥωμαῖον καὶ τὸν δράττει ἐκ τοῦ βραχίονος.) Ἐργάτα τοῦ σκότους ! ἀγενῆ Μοντέγε ! παῦσον τὸ ἀσεβὲς σου ἔργον. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν ἐκδίκησίν σου καὶ πέραν τοῦ τάφου ; Ἀθλίε ! ὁ νόμος σὲ καταδικάζει· σὲ συλλαμβάνω, ὑπάκουσον, ἀκολούθει με. Πρέπει νὰ ἀποθάνῃς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Νὰ ἀποθάνω ; Πρέπει, τὸ ἡξεύρω καλῶς. Ἦλθα ἐδῶ διὰ

νὰ ἀποθάνω. Ἀλλὰ, καλέ μου νεανία, ὁ δμιλὼν σε εὐρίσκεται ἐν ἀπελπισίᾳ· μὴ τὸν ἐρεθίζης. Φύγε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ· ἄφυσόν με. Ἐνθυμοῦ τοὺς μὴ ὑπάρχοντας· ἅς σέ ἦναι τρομερὰ τὰ λείψανα αὐτῶν. ὦ! σὲ παρακαλῶ, σὲ παρακαλῶ, μὴ βαρύνῃς τὴν ἐνοχὸν κεφαλὴν μου διὰ νέου ἁμαρτήματος, μὴ μὲ ὠθῇς πρὸς τὴν μανίαν! Ὑπαγε, ὕπαγε. Μὰ τὸν οὐρανόν! μὲ εἶσαι προσφιλέστερος καὶ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου· ἐμαυτὸν μόνον αἰτιῶμαι· τὰ ὅπλα μου δὲν ζητοῦσιν ἄλλο θῦμα! ὦ! μὴ μένης πλησίον μου. Ὑπαγε· ζῆθι, καὶ εἰπέ μίαν ἡμέραν ὅτι ὀφείλεις τὴν ζωὴν εἰς τὸ ἔλεος ἐνός παράφρονος.

ΠΑΡΙΣ

Ἀψηφῶ καὶ σὲ καὶ τὰς ἀπειλάς σου. Ἐγκληματῖα, σὲ συλλαμβάνω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄ! μὲ ἀψηφεῖς! μὲ προκαλεῖς! (Σύρει τὸ ξίφος του καὶ ὀρμᾷ κατ' αὐτοῦ.) Ὑπερασπίσθητι, παιδίον! (Ὁ κόμης Πάρις σύρει τὸ ξίφος του. Κτυπῶνται. Ὁ ἀκόλουθος ἐμφανίζεται ἐξερχόμενος τῆς κρύπτης του.)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Ἄ, Θεέ μου! κτυπῶνται! Ἄς ὑπάγω νὰ φωνάξω. (Ἐξέρχεται ταχέως. Ὁ κόμης Πάρις πίπτει πληγείς ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου.)

ΠΑΡΙΣ

Ἄ, ἀπέθανον! Μοντέγε, ἐὰν ὑπάρχη οἶκτος ἐν τῇ ψυχῇ σου, ἀνοιξὸν τὸν τάφον· θέσον με πλησίον τῆς Ἰουλίας.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μὰ τὴν ψυχὴν μου θὰ τὸ πράξω. (Κλίνει ἐπὶ τοῦ πτώματος.) — Ἄς προσπαθῶ νὰ ἀναγνωρίσω τὴν μορφήν ταύτην. Εἶναι ὁ συγγενὴς τοῦ Μερκουτίου, ὁ κόμης Πάρις, καλὸς εὐπατρίδης. Ἐνῶ ὠδοιπόρου, ὁ ὑπηρέτης μου μὲ ὠμίλησε περὶ τοῦ γάμου τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ἰουλίας. Ἡ ψυχὴ μου, ἐν μέσῳ τῶν τρικυμιῶν τούτων, δὲν ἤκουεν ὅσα ἐκεῖνος ἔλεγε. Τὸν ἤκουσα; ὠνεῖρεύθην; Μήπως εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἰουλίας μὲ καταλαμβάνει ἡ

παραφροσύνη ; (Λαμβάνει τὴν χεῖρα τοῦ πτώματος.)—Δός μοι τὴν
χεῖρά σου· ἡ δυστυχία μᾶς ἐνέγραψεν ἀμφοτέροισιν εἰς τὴν βί-
βλον τῆς. Ἐλθέ, σοὶ ἐπιφυλάσσω θριαμβευτικὸν τάφον. Εἶναι
φῶς ἐκεῖ ὅπου ἀναπαύεται ἡ Ἰουλία· ἡ καλλονὴ τις διαχέει
αἴγλην ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους· εἶναι αἰθουσαι δι' ἐστιάσεις
ἡγεμόνων, διὰ συναθροίσεις βασιλέων. (Καταθέτει τὸν Πάριν εἰς
τὸ ὑπόγειον τῶν Καπουλίτων.) — Πτώμα, ἀναπαύθητι ἐδῶ. Ἐ-
τερον πτώμα σὲ ἐνταφιάζει. (Σταματᾷ πλησίον τοῦ αἵματοφύρτου
σώματος τοῦ Πάριδος.) — Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν εὐτυχῇ. Οἱ θνή-
σκοντες, δὲν αἰσθάνονται πρὶν ἢ ἐκπνεύσωσι στιγμὴν χαρᾶς,
ἀστραπὴν πρὸ τοῦ θανάτου, ὡς λέγουσιν οἱ περιποιοῦμενοι αὐ-
τούς ; Ἰδοὺ ἡ ἐμὴ ἀστραπή. Φεῦ, ποία ἀστραπή! ποῖον ὄ-
νομα διὰ τοιοῦτο πρᾶγμα. (Παρατηρεῖ τὸ ἄψυχον σῶμα τῆς
Ιουλίας.) — Καὶ σὺ, παμφιλτάτῃ μου, ἀγάπῃ μου, σύζυγέ
μου· τὸ κέντρον τοῦ θανάτου ἐμύζησεν ὅλοι τὰ μέλι τῆς νεα-
ρᾶς ζωῆς σου· καὶ ἡ καλλονὴ σου ἀκτινοβολεῖ εἰσέτι καὶ μει-
διᾷ πρὸς τὸν θάνατον τὸν ὁποῖον καταφρονεῖ. Ὅχι, Ἰουλία,
δὲν ἐνικήθης. Ἐπὶ τῶν πορφυρῶν χειλέων σου καὶ τῶν λαμ-
πρῶν παρειῶν σου, βασιλεύει καὶ θριαμβεύει ἡ καλλονὴ. Τὸ
ὠχρὸν λάβαρον τοῦ θανάτου δὲν ἐκυμάτισεν ἐπὶ τοῦ πτώμα-
τός σου· ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑγεία τὸ προστατεύουσι διὰ τῆς πυρίνης
σημαίας των. (Βλέπει τὸ σῶμα τοῦ Τυπάλλου.)—Τυπάλλε !—Εἴ-
σαι σὺ τὸν ὁποῖον βλέπω ἐκεῖ περιτετυλιγμένον εἰς τὸ αἵματό-
φυρτον σάβανον; Συνέτριψα τὴν νεότητά σου· ἡ ἰδία χεὶρ ἥτις σὲ
ἐπλήξε, θὰ πλήξῃ καὶ τὸν φονέα σου. Τί καλλίτερον δύναμαι
νὰ πράξω διὰ σέ ; Συγχώρησόν με λοιπὸν, ἐξάδελεφε ! (Θάβει
εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τοῦ σῶμα τῆς Ἰουλίας.)—Ἀ, Ἰουλία προσφι-
λῆς· διατὶ εἶσαι τοσοῦτον ὡραία ἀκόμη ; Πρέπει ἄρα γε νὰ πι-
στεύσω ὅτι ἡράσθη τῆς καλλονῆς σου ὁ ἄρχων τῶν σκιῶν, ὁ
βασιλεὺς τοῦ μηδενός ; ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ σὲ μαράνη ; ὅτι τὸ
τέρας τοῦ θανάτου σὲ κρατεῖ ἐδῶ εἰς τὰ ζοφερά ταῦτα ὑπό-
γεια προωρισμένην διὰ τὰς ἡδονάς του ; Τρέμω καὶ διὰ τοῦτο

μὲν πλῆσιόν σου. Ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὸ σκοτεινὸν ἄντρον ἐν ᾧ ἀναπαύεσαι. Θὰ μείνω ἐδῶ μετὰ τῶν σκολήκων. (Κάθεται πλησίον τῆς Ἰουλίας.) Ἴδου ἡ θέσις ἡ ἐκλεχθεῖσα διὰ τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσίν μου. Χαῖρε, εὐθρυπτον σῶμα, θνητὸν ῥάκος κουρασθὲν ὑπὸ τοῦ κόσμου. Θὰ ἀποσεισῶ τὸν δεσμόν σου καὶ τὴν τῆς μοίρας τῆς καταδικούσης με. Ὡ ὀφθαλμοί μου, ῥίψατε ἀκόμη ἐν τελευταῖον βλέμμα. Ἀκόμη ἓνα ἑναγκαλισμὸν, Ῥωμαῖς, τὸν τελευταῖον. Ὡ χεῖλη μου, δὲν θὰ εἰσπνεύσετε πλέον τὴν ζωὴν. Ἀκόμη ἐν φίλημα ἔρωτος καὶ πίστεως, διὰ νὰ σφραγίσω τὴν αἰωνίαν συνθήκην ἣτις μὲ παραδίδει εἰς τὴν ἄπειρον αἰωνιότητα. (Φέρει εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τὸ ἐν τῷ φιλίῳ περιεχόμενον δηλητήριον.) — Ἐλθέ σύ, ἀπαίσιε καὶ ἀσφαλῆ ὁδηγέ, πικρὸν καταφύγιον. Ἐλθέ, πρῶρεῦ τῆς ἀπελπισίας, σύντριψον ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης ὑφάλου τὴν ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς ζωῆς ἀποκαμοῦσαν λέμβον μου. (Πίνει τὸ δηλητήριον.) — Προπίνω ὑπὲρ σοῦ, Ἰουλία. — Ὁ γέρον ἐμπορος δὲν ἐψεύσθη . . . τὸ δηλητήριον τοῦτο ἐνεργεῖ ταχέως (Θλίβει τὴν Ἰουλίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του.) — Ἀκόμη ἐν φίλημα τοῦ θνήσκοντος. (Ἐκπνέει κρατῶν ἐνηγκαλισμένην τὴν Ἰουλίαν.) (Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ κοιμητηρίου φαίνεται εἰσερχόμενος ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος κρατῶν φανὸν, ἀξίνην καὶ μοχλὸν σιδηροῦν.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ὁ μέγας ἅγιος Φραγκίσκος εἶη ἡμῖν βοηθός. Ποσάκις ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης οἱ γηραῖοι πόδες μου προσέκοψαν εἰς τάφους ; Τίς εἶναι ἐκεῖ ; ποῖος εἶσαι σὺ ὅστις ἐν ὥρᾳ νυκτὸς εὗρίσκεσαι μὲ τοὺς νεκρούς ;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Εἶναι φίλος, εἶμαι ἐγώ, ὁ Βαλθάσαρ ὅστις σὰς γνωρίζει καλῶς.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἶη ἐπὶ σοῦ. Εἰπέ μοι, τέκνον μου, ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ μνημεῖον ὅπερ φωτίζει ματαίως τὰς κα-

τοίχους τοῦ τάφου καὶ τὰ ἐστερημένα ὀφθαλμῶν κρανία ; Μή-
πως εἶναι τὸ μνημεῖον τῶν Καπουλέτων ;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Ναι, καλὲ πάτερ. Ὁ κύριός μου, ὁ φίλος σας, εἶναι εἰς τὰ
μνημεῖον ἐκεῖνο.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ποῖος εἶναι ὁ κύριός σου ;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Ὁ Ῥωμαῖος.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Εἶναι πρὸ πολλῆς ὥρας ἐκεῖ ;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Πρὸ ἡμισείας ὥρας τοῦλάχιστον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ῥελθε μετ' ἐμοῦ, θὰ εἰσέλθω ἐκεῖ.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

᾽Ω ! δὲν τολμῶ. Ὁ κύριός μου νομίζει, ὅτι δὲν εἶμαι πλέον
ἐδῶ. Μὲ ἀπηγόρευσεν, ἐπὶ ποινῇ θανάτου, νὰ μείνω καὶ νὰ κα-
τασκοπεύσω τὰς πράξεις του ἢ ὀργή του θὰ ἦτο τρομερά.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐ λοιπὸν, μείνε· θὰ ὑπάγω μόνος. Ὁ φόβος ἤρχισε νὰ μὲ
καταλαμβάνῃ. Τρέμω μήπως συμβῇ μέγα τι δυστύχημα.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Εἶχον ἀποκοιμηθῇ ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ἐπιταφίου ἐκείνου
σμίλακος. Ἐκεῖ ὠνειρεύθην ὅτι ὁ κύριός μου καὶ εἰς εὐπατρί-
δος ἐμονομάχουν, καὶ ὅτι ἐφονεύθη ὁ ἀντίπαλος τοῦ κυρίου μου.

(Ὁ μονεχὸς Λαυρέντιος κάμνει βῆμα τὰ τινα πρὸς τὸ
ὕπόγειον τῶν Καπουλέτων.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

(Καλῶν.) Ῥωμαῖε ; — Αἷμα ! . . . ᾽Ω οὐρανέ ! ποῖα φρι-
κώδης κηλὶς μολύνει τὸ μάρμαρον τῆς εἰσόδου ! Καὶ αὐτὰ τὰ
δύο ξίφη, ἀνευ κυρίου, τῶν ὁποίων ἡ λεπίς εἶναι αἱματόφυρτος,
διατὶ εὐρίσκονται ἐδῶ, ἐν μέσῳ τῆς εἰρήνης τοῦ θανάτου ;

(Εισέρχεται εἰς τὸ ἐπὶ γειον.) — Ῥωμαῖε ; — Εἶναι ὄχρος ! — Ἄλλο πτώμα ! — Ἄ, εἶναι ὁ Πάρις, κυλιόμενος εἰς τὸ αἷμά του ! Εἰς ποῖαν λοιπὸν τρομερὰν ὥραν ἦλθον ὅλα ταῦτα τὰ σκληρὰ συμβεβηκότα ; (Πλησιάζει τὴν Ἰουλίαν.) — Ἡ Ἰουλία ἐκινήθη.

(Ἡ Ἰουλία ἀφυπνίζεται βαθμηδόν.)

ΙΟΥΛΙΑ

(Διακρίνουσα τὸν μοναχὸν Λαυρέντιον.) Ἄ, ἡλθες, ἀγαθὲ μοναχέ, στήριγμά μου, ἀποκριθῆτι. — Ποῦ εἶναι ὁ Ῥωμαῖός μου ; — Ἐνθυμοῦμαι . . . ναί . . . Δὲν ἔπρεπε νὰ ἦμαι ἐδῶ . . . Ἄλλ' εἶμαι . . . εἶμαι ἐδῶ. — Ὁ Ῥωμαῖος, ὁ Ῥωμαῖός μου, ποῦ εἶναι λοιπὸν ;

(Ἀκούεται θόρυβος.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Σιωπῇ, ἀκούω θόρυβον. — Κόρη μου, κόρη μου, ἃς ἀφήσωμεν τὸ ἄντρον τοῦτο τοῦ θανάτου, τῆς ληθαργίας καὶ τῆς φρικώδους μεταδόσεως ἃς ἐξέλθωμεν. Θεία χεῖρ, δυνάμεις τὴν ὁποῖαν οὔτε νὰ ἀψηφήσωμεν οὔτε νὰ καταρασθῶμεν δυνάμεθα, κατέστρεψε τὰς ἐλπίδας μας. Ἐλθέ, ἐλθέ, Ἰουλία ὁ Ῥωμαῖός, ὁ σύζυγός σου, εἶναι ἐδῶ, εἰς τὰς ἀγκάλας σου ἀπέθανεν. Ὁ κόμης Πάρις ἀπέθανεν ὡσαύτως. Ἐλθέ, κόρη μου· θὰ σὲ εἰσάξω εἰς τὰς ἀδελφὰς ἱεροῦ τινος μοναστηρίου. Μὴ ἔρωτᾷς, μὴ ὁμιλῇς. Ἡ ὥρα ἐπείγει, οἱ φύλακες δύνανται νὰ μᾶς ἐννοήσωσιν. Ὡς προσφιλὴς Ἰουλία, πρέπει νὰ ἔλθῃς. (Ὁ θόρυβος διπλασιάζεται.) Ἀδύνατον νὰ μείνωμεν· δὲν τολμῶ πλέον.

(Ἀναχωρεῖ.)

ΙΟΥΛΙΑ

Λοιπὸν, ἄφες με· ἐγὼ, μένω ἐδῶ. — Τί εἶναι τοῦτο ; (Δαμβάνει τὸ φιάλιον ἐκ τῶν ψυχρῶν χειρῶν τοῦ Ῥωμαίου.) — Φιάλιον εἰς τὴν χεῖρα ἐκείνου τὸν ὁποῖον τόσον ἠγάπων, τοῦ πιστοῦ μου φίλου. Ἄ, τὸ βλέπω, τὸ δηλητήριο ἐπέρανε τὴν νεαρὰν ζωὴν του. (Παρατήρει τὸ φιάλιον καὶ τὸ ἀναστρέφει.) — Ὁ φιλάργυρος, τὸ ἔπιεν ὅλον ! . . . δὲν μὲ ἀφῆκε τίποτε, μήτε

ῥανίδα ἐκ τοῦ πικροῦ τούτου ῥευστοῦ δυναμένην νὰ με βοη-
θήσῃ ὅπως ἐξέλθω τοῦ κόσμου. (Ῥίπτεται ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ
Ῥωμαίου.) — Ἄς φιλήσω τὰ χεῖλη ταῦτα· μένει ἴσως ἐπὶ αὐ-
τῶν ὀλίγον δηλητήριο. Θὰ τὸ συλλέξω, καὶ θὰ ἀποθάνω εὐτυ-
χῆς. Πόσον εἶναι θερμὰ τὰ χεῖλη σου.

(Εἰσέρχονται οἱ φύλακες.)

Α'. ΦΥΛΑΞ

Ἄπὸ ποῦ ; ἀπ' ἐδῶ ; Ὁδήγησέ μας λοιπόν;

ΙΟΥΛΙΑ

(Ἀφοῦ ἠχροάσθη.) Θόρυβος, ἔρχονται. — ὦ, μετ' ὀλίγον θὰ
ῥημαίω νεκρά. (Ἀρπάζει τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Ῥωμαίου.) Καλὲ καὶ
εὐεργετικὲ σίδηρε, ἰδοὺ τὸ στῆθός μου, λάβε το ὡς θήκην
σου. Κρύψου ἐντός· μεῖνον ἐκεῖ βεβυθισμένος καὶ ἄς ἀποθάνω.

(Πίπτει πάλιν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ῥωμαίου καὶ ἐκπνέει. Φθά-
νουσιν οἱ φύλακες μετὰ τοῦ ἀκλούθου τοῦ Πάριδος.)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Ἐδῶ ἦτο· ἰδέτε ἐκεῖ ὅπου λάμπει ἡ δᾶς ἐκείνη.

Α'. ΦΥΛΑΞ

Ἐπάρχει αἷμα κατὰ γῆς. Διατρέξατε τὸ κοιμητήριο, ζη-
τήσατε πανταχοῦ· ὑπάγετε, ἐὰν εὑρετέ τινα, ὀδηγήσατέ τον
ἐδῶ.

(Ἐξέρχονται φυλακῆς πινες)

Α' ΦΥΛΑΞ

Τί θλιβερόν θέαμα. Ἰδοὺ ὁ κόμης Πάρις δολοφονηθεὶς ἐκεῖ,
ἡ Ἰουλία πληγεῖσα ὑπὸ ἐγχειριδίου· εἶναι θερμὴ ἀκόμη καὶ ὁ
θάνατός της φαίνεται πρόσφατος· ἐν τούτοις πρὸ δύο ἡμερῶν
εἶχε ταφῇ εἰς τὰ ὑπόγεια ταῦτα. (Πρὸς ἓνα φύλακα.) — Ὑ-
παγε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν πρέγκηπα. (Πρὸς ἓνα ἄλλον.) — Σὺ
ὑπαγε εἰς τὸ μέγαρον τῶν Καπουλέτων. (Πρὸς ἓνα ἄλλον.) —
Σὺ δὲ ὑπαγε νὰ ἐξυπνήσῃς τοὺς Μοντέγους. — Σεῖς οἱ ἄλλοι
ἐξακολουθήσατε τὰς ἀναζητήσεις σας. Ἰδοὺ ἡ αἵματόδρεκτος
γῆ, ἰδοὺ καὶ τὸ πτώμα· ἀλλὰ τίς θὰ μᾶς εἴπῃ τὴν αἰτίαν το-

τούτων δυστυχιῶν ; τίς θὰ μᾶς δώσῃ θλιβεράς λεπτομερείας ;
(Εἰσέρχεται ὁ Βαλθάσαρ μετ' ἄλλων φυλάκων.)

Εἰς Φύλαξ

Φέρω τὸν ὑπηρετὴν τοῦ Ῥωμαίου, τὸν ὁποῖον εὖρομεν εἰς τὸ
κοιμητήριον.

Α' Φύλαξ

Φυλάξατέ τον μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ πρίγκηπος.
(Ἄλλοι φύλακες φέρουσι τὸν μοναχὸν Ἀζυρέντιον.)

Εἰς Φύλαξ

Ἴδου εἷς καλόγηρος τὸν ὁποῖον εὖρομεν τρέμοντα, κλαίοντα
καὶ θρηνοῦντα· ἐκράτει αὐτὴν τὴν ἀξίνην καὶ αὐτὸν τὸν μο-
χλὸν ἤρχετο πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ κοιμητηρίου.

Α' Φύλαξ

Πολὺ παράδοξα εἶναι ὅλα αὐτά· φυλάττετέ τον καὶ αὐτόν.
(Εἰσέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του.)

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ποία αἰτία τόσον σοβαρὰ σᾶς ἠνάγκασε νὰ ταράξετε τὴν
ἐωθινήν μου ἡσυχίαν ; Ποία τρομερὰ δυστυχία ἀνοίγει λοιπὸν
τὴν ἡμέραν ταύτην ;

(Εἰσέρχονται ὁ Καπουλέτος, ἡ σύζυγός του καὶ ἡ ἀκολουθία των.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τί κραυγαί ; τί θόρυβος ; διατί ὅλα ταῦτα ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Εἰς τὰς ὁδοὺς ἀκούεται ὁ λαὸς φωνάζων : ὁ Ῥωμαῖος ! —
Ἡ Ἰουλία ! — Ὁ κόμης Πάρις ! καὶ φαίνονται ὅλοι οἱ πολῖται
τεταραγμένοι νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸ κοιμητήριον τῆς οἰκο-
γενείας μας.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ σεῖς διατί στενάζετε τόσον γοεῶς ;

Α' Φύλαξ

Ὑψηλότατε, ἰδού τὰ σώματα τοῦ κόμητος Πάριδος, πλη-
γέντος ὑπὸ ξίφους τοῦ Ῥωμαίου, ἐκπνεύσαντος πρὸ ὀλίγου.

τῆς Ἰουλίας, θανούσης πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, καὶ ἐν τούτοις θερμῆς ἀκόμῃ· τὸ ξιφίδιον τοῦτο εἶναι βεβαμμένον εἰς τὸ ἀχνίζον αἷμά της.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἀναζητήσατε πανταχοῦ· εὑρετέ τὴν πηγὴν ὧλων τούτων τῶν φόνων.

Α' ΦΥΛΑΞ

Ἰδοὺ εἰς μοναχὸς καὶ εἰς ὑπηρέτης τοῦ Ῥωμαίου, οἵτινες ἀμφοτέροι ἐκράτουν ἐργαλεῖα κατάλληλα νὰ ἀνεγείρῃσι τοὺς λίθους τῶν τάφων.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

ὦ Θεέ· πλησιάσατε, κυρία Καπουλέτου· τὸ αἷμα ῥέει ἐκ τῆς πληγῆς τῆς θυγατρὸς μας· τὸ πληῖξαν αὐτὴν ξιφίδιον ἡπατῆθι ὡς πρὸς τὸ θυμὸν· ἀφῆκε τὴν θήκην τοῦ Μοντέγου διὰ νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ στῆθος τῆς κόρης μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ἄ, ποῖον θέαμα· νομίζω ὅτι ἀκούω τὸν κώδωνα τοῦ θανάτου καλοῦντα εἰς τὸν τάφον τὰς λευκάς μου τρίχας.

(Εἰσέρχεται ὁ Μοντέγος ἀκολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων του.)

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐλθέ, κύριε Μοντέγε· ἡγέρθης ἐνωρίς διὰ νὰ ἴδῃς τὸν υἱόν σου, τὸν κληρονόμον σου, εἰς τὸν τάφον.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

Φεῦ, αὐθέντα μου, ἡ σύζυγός μου ἀπέθανε τὴν νύκτα ταύτην· ἡ ἐξορία τοῦ υἱοῦ της Ῥωμαίου τὴν ἐπλήρωσε θλίψεως καὶ τῇ ἀφῆρσε τὴν ζωὴν! Ποία ἄλλη ἀκόμῃ δυστυχία ὀπλίζεται κατὰ τῆς γηραιᾶς μου ἡλικίας;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἰδὲ καὶ θὰ τὸ μάθῃς.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

(Βλέπων τὸ πτώμα τοῦ υἱοῦ του.) ὦ τέκνον ἀπειθές, ὅπερ προ-

λαμβάνεις τὸν πατέρα σου εἰς τὸν τάφον. Ὡ Ῥωμαῖε, ὅστις οὔτε κἂν μὲ ἤκουσες.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Κρατήσατε τοὺς θρήνους σας. Πρέπει νὰ μάθωμεν τὴν πηγὴν τῶν τοσούτων σκοτεινῶν φόνων, καὶ νὰ ἐκτυλίξωμεν τὴν παράδοξον ταύτην ἱστορίαν. Ὅταν μάθω τὰ πάντα, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ θρηνήσω μεθ' ὑμῶν, καὶ θὰ πενθηφορήσω μεθ' ὑμῶν... Ἀλλὰ μίαν στιγμὴν. Ἄς σιωπήσῃ καὶ ἄς πραυνθῇ ἡ θλίψις σας. Φέρετε ἐδῶ τοὺς δύο ὑτούς.

(Προσάγουσι τὸν μοναχὸν Λαυρέντιον καὶ τὸν Βαλθάσαρ.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐπ' ἐμοῦ πρέπει νὰ πέσωσιν αἱ κυριώτεραι ὑπόνοιαι· ὁ τόπος, ἡ ὥρα, αἱ περιστάσεις συντρέχουσιν εἰς τὸ νὰ μὲ κατηγορήσωσι διὰ τὸν φρικῶδη τοῦτον φόνον. Φεῦ! τίποτε δὲν ἤδυνήθην νὰ ἐμποδίσω. Ἰδοὺ ἐγὼ ἑτοίμος νὰ εἶπω τὰ πάντα. Ὁ ἀκατηγορήσω ἑμαυτὸν καὶ θὰ δικαιολογηθῶ. Τὸ στόμα μου καταδικάζον με θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὅμιλει λοιπόν· εἰπὲ ὅσα ἤξεύρεις.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ὁ ἀ ἡμαι σύντομος, διότι ἡ ὀλίγη πνοὴ καὶ αἱ ὀλίγαι ἡμέραι ὅσαι μοι μένουσι δὲν ἀρκοῦσι πρὸς μακρὰν καὶ ἐπίπονον διήγησιν. Τὸ πτώμα τοῦτο, εἶναι ὁ σύζυγος τῆς Ἰουλίας· ἡ ἐκτάδην ἐκεῖ κειμένη γυνή, εἶναι ἡ ἀφωσιωμένη σύζυγος τοῦ Ῥωμαίου· ἐγὼ τοὺς ἔστεψα. Ἡ ἡμέρα τῆς μυστικῆς ταύτης ἐνώσεως ὑπῆρξεν ἐπίσης ἡ ἡμέρα ἣτις ἀπεφάσισε περὶ τῆς τύχης τοῦ Τυπάλδου, τοῦ ὁποίου ὁ ἀπαίσιος θάνατος ἐξώρτισεν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τὸν νεαρὸν σύζυγον. Δι' αὐτὸν καὶ ὄχι διὰ τὸν Τυπάλδον, ἐθλίβετο ἡ καρδία τῆς Ἰουλίας. Ἀλλ' ὁ μείς (πρὸς τὸν Καπουλέτον) νομίζοντες ὅτι θὰ διεσκεδάχατε τὴν θλίψιν της ἠθελήσατε νὰ τὴν ἀναγκάσετε νὰ νυμφευθῇ τὸν κόμητα Πάριν. Τότε ἤλθε νὰ μὲ εὖρῃ, μὲ ἐξώρτισε, μὲ τὴν ἀ-

πελπισίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ τὴν ἀπαλλάξω, διὰ τινος μὲ-
σου, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἐκείνου γάμου, ἄλλως ἡπείλει ὅτι θὰ
ἐφονεύετο πρὸ τῶν ποδῶν μου. Τῇ ἔδωκα τότε ναρκωτικόν τι
ποτὸν προετομασθὲν διὰ τῆς τέχνης μου, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ
ἰσχυρὸν ἀποτέλεσμα δὲν ἐβράδυνε νὰ τῇ ἐπιφέρῃ ὅλα τὰ φαι-
νόμενα τοῦ θανάτου· συγχρόνως ἔγραψα πρὸς τὸν Ῥωμαῖον νὰ
λθῇ κατὰ τὴν ἀπαισίαν ταύτην νύκτα διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν
Ἰουλίαν ὅπως ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πλαστοῦ τάφου της, καθ' ἣν στιγ-
μὴν ἐμελλε νὰ παύσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου. Ἀπρό-
πτόν τι συμβὰν ἐμπόδισε τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννην, τὸν ὁποῖον,
εἶχον ἐπιφορτίσει νὰ μεταβιβάσῃ τὴν ἐπιστολὴν μου, καὶ τὸν
ἠνάγκασε νὰ μὲ τὴν ἐπαναφέρῃ χθὲς τὸ ἑσπέρας. Τότε, ἀπε-
φάσισα νὰ μεταβῶ μόνος ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους διὰ νὰ κα-
τοπτεύσω τὴν στιγμὴν τῆς ἐξεγέρσεώς της καὶ νὰ τῇ παρέξω
ἄσυλον εἰς τὸ κελλίον μου μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἤθελον
θυνηθῇ νὰ εἰδοποιήσω τὸν Ῥωμαῖον. Ἐλθὼν ἐδῶ, εἶδον τὸν εὐ-
γενῆ Πάριν καὶ τὸν πιστὸν Ῥωμαῖον, ἀμφοτέρους ἐκτάδην καὶ
νεκρούς! . . . Ἡ Ἰουλία ἀφυπνίζεται, τὴν ἐξορκίζω νὰ φύγῃ, νὰ
ὑποστῇ μετ' ἐγκατεργήσεως τὸ τραῦμα τοῦτο τοῦ οὐρανοῦ . . .
αἰφνίδιος θόρυβος μὲ ἀναγκάζει νὰ μακρυνθῶ τοῦ τάφου. Ἡ Ἰου-
λία, ἀπηλπισμένη, ἀρνεῖται νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, καὶ βεβαίως
κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐκτυπήθη διὰ τοῦ ἐγχειριδίου. Ἰδοὺ
ὅσα ἤξεύρω. Ἡ τροφὸς της γνωρίζει τὴν μυστικὴν ἐκείνην ἑνω-
σιν. Τώρα, ἐὰν ἦμαι ἐνοχος, ὅς ἐκτίσωσι τὸ σφάλμα μου αἱ τε-
λευταῖαι ἡμέραι τοῦ δύνοντος βίου μου· τὰς προσφέρω ὡς ὀλο-
καύτωμα εἰς τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Πρὸ πολλοῦ σὲ γνωρίζομεν ὡς ἅγιον ἄνθρωπον. Ποῦ εἶναι
ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Ῥωμαίου; Ἄς ἴδωμεν τί θὰ μᾶς εἴπῃ.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Ἰδοὺ ἐγώ. Μετέβην διὰ νὰ δώσω εἰς τὸν κύριόν μου εἰδήσεις

περὶ τῆς Ἰουλίας τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζα ἀποθανοῦσαν. Ἀμέσως ἐμίσθωσε ταχυδρομικὴν ἄμαξαν, ἤλθεν εἰς Βερόνην, εἰσῆλθεν εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦτο ὅπου εὕρισκόμεθα, μοὶ ἐνεχείρισε διὰ τὸν πατέρα του τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, καὶ μετ' ἀπηγόρευσεν ἐπὶ ποινῇ θανάτου νὰ μείνω πλησίον τοῦ ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους. Ἐπροχώρησεν ἐντὸς καὶ τὸν ἀφῆκα μόνον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Δός μοι αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, θὰ τὴν ἀναγνώσω. Καὶ ὁ ἀκόλουθος τοῦ κόμητος, ὅστις ἐξῆπνησε τοὺς φύλακας, ποῦ εἶναι ; — Ἄ, ἄ. (Πρὸν τὸν ἀκόλουθον.) — Ἀποκρίθητι, σύ. Τί ἔκαμνεν ἐδῶ ὁ κύριός σου ;

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Ἦρχετο μετ' ἄνθη εἰς τὰς χεῖρας νὰ τὰ διασπείρῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μνηστῆς του. Μετ' ἐδίεταξε νὰ μὴ τὸν πλησιάσω, καὶ ὑπήκουσα. Ἀνθρωπὸς τις εἰσῆλθε κρατῶν φῶς καὶ προσεπάθησε νὰ θραύσῃ ἓνα τάφον. Ὁ κύριός μου ἔσυρε τὸ ξίφος· ἐγὼ ἔφυγα δρομαῖος καὶ ἐκάλεσα τοὺς φύλακας.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης φαίνεται ὅτι ὁ καλόγηρος λέγει τὴν ἀλήθειαν. Ἰδοὺ ὅλη ἡ ἱστορία τῶν ἐρώτων των καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ Ῥωμαίου περὶ τοῦ θανάτου τῆς νεάνιδος. Λέγει ὅτι ἀφοῦ ἠγόρασε παρ' ἐνὸς πτωχοῦ βοτανοπώλου ἀγνώστου ποῖνον δηλητήριο, μετέβη εἰς αὐτὸ τὸ κοιμητήριον διὰ νὰ ἀποθάνῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ πλησίον τῆς Ἰουλίας. Αὐτὸ γράφει. — Ποῦ εἶναι τώρα αὐτοὶ οἱ ἐχθροί ; Καπουλέτε ! Μοντέγε ! πλησιάσατε ! ἔλθετε ! Ἰδέτε πῶς τὰ μίση σας εἶναι κατηραμένα. Ἰδέτε πῶς ὁ Θεὸς τιμωρεῖ. Σὰς πλήττει ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς σας ὁ ἔρως ἐκδικεῖται τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ὁποῖαν ἀτιμάζουσιν αἱ ἐκδικήσεις σας. — Καὶ ἐγώ, διότι ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὰς παράφρονας ἐριδίας σας, ἀπώλεσα δύο ἄνδρας ἐκ τῆς οἰκογενείας μου. Ὅλοι ἐτιμωρήθημεν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

ὦ Μοντέγε, ἀδελφέ μου, θέσον τὴν χεῖρά σου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς μου· μὴ ἀπορρίπτῃς τὴν παράκλησίν μου. Δὲν σοὶ ζητῶ ἄλλο τι.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

Ἐγὼ θὰ σοὶ δώσω περισσότερα. Θέλω νὰ κατασκευασθῇ χρυσοῦν ἄγαλμα διὰ νὰ διατηρῇ τὴν εἰκόνα τῆς θυγατρὸς σου. Ἐνόσω ἡ Βερόνη εἶναι Βερόνη, θέλω ὥστε ποτὲ γυναικεῖα χαρακτηριστικὰ νὰ μὴν ἦναι πολυτιμότερα καὶ προσφιλέστερα τῶν τῆς ἀφωσιωμένης, τῆς πιστῆς Ἰουλίας.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ὁ Ῥωμαῖος θὰ ἀναπαυθῇ πλησίον της, ὡς αὐτὴ αἰώνιος καὶ λαμπρὸς. Φεῦ ! ἐξ ὅλων ταν θυσιῶν ὅσας ἀπῆτησε τὸ πρὸς ἀλλήλους μῖσος, ὅσαι εἶναι αἱ μᾶλλον ἐλάχισται.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἡ θλιβερά αὕτη πρωτὰ θὰ μᾶς φέρῃ εἰρήνην τελείαν καὶ παραμυθητικὴν. Ὁ ἥλιος δὲν θὰ θελήσῃ νὰ φωτίσῃ διὰ τῶν ἀκτίνων του τόσον σκληρὰν ἡμέραν. Ἄλλοι θὰ τιμωρηθῶσιν, ἄλλοι θὰ συγχωρηθῶσι. Διότι οὐδέποτε βεβαίως ἠκούσθη τέλος οἰκτρότερον τοῦ τέλους τῆς νεαρᾶς Ἰουλίας καὶ τοῦ συζύγου της Ῥωμαίου.

Τ Ε Λ Ο Σ

